dere. Ὑφηγητὴς, Qui præit alii in re quapiam, ut ὑφήγησιν esse dictum est Doctrinam, quam quis alii velut præiens tradit, Suasor, Soph. Œd. T. (966.) ὑφηγητὰς appellare videtur Eos, qui suo consilio velut præeunt; nam male intellexerunt Schol. exp., qui putarunt illum scribere ὑφηγητὰς idem signif. quod μάντεις s. ὀρνεοσκόπους. Ὑφηγητὴρ, Dux, Epigr. [" Jacobs. Anth. 9, 133. Brunck. Œd. T. 1260. C. 1588." Schæf. Mss. * Ὑφηγητικὸς, Diog. L. Platone 201. * Ὑφηγεμὼν, Meleager 11. * Ἐξυφηγέομαι, Soph. Œd. C. 1079.]

ΗΔΗ, Jam. Il. A. (250.) de Nestore, Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν κ. τ. λ. ubi Eust. præsenti etiam et fut. jungi docet. Plato Ap. Socr. (33.) Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, quæ Cic. vertit, Sed tempus est jam hinc abire, p. 3 mei Lex. Cic. Sæpe utuntur hoc adverbio, cum de ætate loquuntur: Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη: K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡλικίαν. Et Γάμου ἤδη ὡραία, K. Π. 4, (6, 4.) ut Virg. Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eund. Xen. ἤδη et οὔπω inter se opp., ut Lat. Jam et Nondum, (Ἐ. 6, 1, 4.) Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις — τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Sic autem vicissim ἔτι interdum cum nomine Ætatem signif. ut νέος ἔτι: vide Ἔτι. Apud Isocr. Πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονοῦμεν, ut Lat. A longo jam tempore. || Cum ἄπιθι eod. modo junctum esse puto ap. Xen., quo Jam cum Vale, ap. Virg.: K. Π. 6, (4, 4.) Θάρρει Πάνθεια, καὶ χαῖρε, καὶ ἄπιθι ἤδη: Virg. Æn. 2. Jamque vale, et nati serva communis amorem. Sic autem et aliquot aliis ll. || Cum fut. interdum quidem redditur Jam, interdum autem Mox, Confestim, Xen. K. Π. 8. Νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα, Dem. Phil. 2. Ταῦτ' ἤδη λέξω. In quo Dem. l. fortasse verti potest Jam nunc, Nunc jam. At contra in illo Xen. vacare crediderim, et esse ἐκ παραλλήλου posita illa duo: ut aliquando poni testatur Eust. At Bud. exp. Mox, et Confestim, in Dem. (1242.) Εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο. Eust. de usu hujus adverb. in infin. dubitationem quandam affert, 100. || Nunc, νῦν, Eust. Od. A. 303. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη. Addit autem inveniri ἐκ παραλλήλου posita ἤδη et νῦν: qua de re modo dixi. || Cum partic. ἐκπορευόμενος, Cic. ap. Polyb. vertit, Paulo post quam egressus erat e castris, p. 63. Cic. Lex. || Continuo, Protinus, in ea signif., qua dicitur, Non qui epigrammata novit componere, protinus censeri debet poeta, Greg. εἰς ἅγιον Βάπτισμα, Οὐ γὰρ ὅστις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅστις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως. Sic ap. Chrys. de orando Deum, Ὅταν οὖν ἴδω τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχήν, — ἤδη μοι οὗτος δῆλός ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται. || Cum aliis particulis. Ἤδη δὲ, Jam vero, Atque adeo: Bud. e Synes. Τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἤδη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ περιμάχητον ἦν. || Ἀλλ' ἤδη idem Bud. e Greg. pro Sed etiam, Οὐ των ἀγεννῶν μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν εὖ γεγονότων. || Τότ' ἤδη ap. Dem. pro Tum demum, ut quidem ego interpretor h. in l. orationis pro Cor. Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου. At in VV. LL. οὕτως ἤδη ex Æschine, itidem pro Tum demum. || Ἤδη ποτὲ, vacante ἤδη, Aliquando, Olim: Il. A. (260.) Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Sed et ἤδη sine ποτὲ a Schol. Thuc. exp. alicubi πάλαι ποτέ. Invenitur autem ἤδη ποτὲ interrogative etiam positum, Greg. Ἤδη ποτὲ τεθέασαι τοσοῦτον δῆμον; quod Bud. exp. Vidistine unquam antehac? " Dicitur et ἤδη ἐκ πολλοῦ, pro Jam-" diu: et ἤδη νῦν, pro Jam nunc. Jungitur vero et " aliis particulis. Reperitur enim ἤδη δὲ, ἤδη ποτὲ, " de quibus supra. Sic e Xen. affertur, ἤδη οὖν " ποτε pro Jam igitur aliquando, s. Jam tandem, Tan-" dem aliquando, Aliquando igitur: pro quo et ἤδη " πώποτε οὖν. Apud Eund. reperitur et ἤδη που, sic " scribentem, Τὰ δὲ ἄλλα ἤδη που ἀπὸ τούτου ἅπαντα " καλλίω φαίνεται κατὰ κόσμον κείμενα." [" Zeun. ad Xen. K. Π. 127. ad Xen. Eph. 262. Musgr. ad Hipp. 1200. Abresch. Æsch. II. Præf. p. xi. ad Lucian. 2, 1. Heyn. Hom. 4, 81. 152. 487. Philostr. 244. 260. 262. Boiss. Græf. ad Meleagr. 70. Tum, Mox, ad Xen. Eph. 281. 291. Jam tum, Alciphr. 164. Huc usque, ad Herod. 668. Cum imper., ad Lucian. 1, 197. Inter artic. et subst. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 449. Conf. c. ἢ δεῖ, Lennep. ad Phal. 178. 297. 357.; cum εἰ δὴ, Heind. ad Plat. Gorg. 234.; cum δὴ, ad Herod. 668. ad Theæt. 312. Boeckh. in Min. 146.; cum ἔδει, ibid.; cum ἦ δὴ, Heyn. Hom. 4, 81. 121. 122. 137. 152. 7, 30. 8, 221.; cum ἡδὺ, Jacobs. Anth. 10, 414. Τόδ' ἤ. δεινὸν, Valck. Diatr. 23. Κ' ἤδη, Hipp. p. 321. Ἤ. ποτὲ, ad Xen. Eph. 259. Dionys. H. 3, 1629. Ποτ' ἤ., Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. Τότε ἤ., ad Charit. 434. Πολλοὶ ἤ., Heind. ad Plat. Theæt. 312. Ἤ. δὴ, Philostr. 106. Boiss. Καὶ ἤ. τε ἦν — καὶ —, Xen. K. Ἀ. 1, 8, 1. 8. 2, 1, 7. 4, 6, 2. 7, 4, 16. Ἡ μὲν δὴ, pro ἤ. μ., Heyn. Hom. 4, 402." Schæf. Mss.]

ΗΔΥΣ, Suavis, Dulcis, Jucundi saporis, generaliter pro Jucundus: οἴνῳ, Od. K. (519.) οἶνον, I. (205.) M. (369.) ἡδὺς ἀυτμὴ, ubi observandum est jungi ἡδὺς substantivo fem. Plato Theæt. Ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γεύοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων; Aristot. Ἐλάττω τῷ μεγέθει γίνεται, καὶ ἧττον ἡδέα, καὶ ὑγρότερα τῶν γονίμων. Pro quo Plin. Irrita ova sunt minora, ac minus jucundi saporis, ac magis humida. Extenditur autem ad multa, sicut Lat. Suavis, Jucundus: κινήσεις, Suaves motus, Lex. Cic. 52. Xen. τῷ ἡδεῖ opp. ἀνιαρὸν, K. Π. 8, (3, 17.) Οὗτοι, ὦ Σάκα, οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν: 6, (1, 5.) opp. ἥδιστον et χαλεπώτατον. Dicitur autem ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, pro Jucundum est audire, τοῦτό ἐστιν ἀκούειν ἡδὺ, ταῦτά ἐστιν ἀκούειν ἡδέα, pro Hoc jucundum est auditu, Hæc jucunda sunt auditu: quo et Aristoph. Σφ. modo locutus est. Illius autem prioris generis loquendi exemplum est et in hoc Proverbialis Eur. versu (Andr. Fr. 10.) Ἡδύ τι τὸν σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων: quod Cic. vertit, Suavis est laborum præteritorum memoria: et alibi liberius, Habet præteriti doloris secura recordatio delectationem. Sæpe autem ἡδὺ substantive ponitur pro Suavitas, Voluptas, Delectatio: sicut τὸ καλὸν pro Honestas: Καλοῦ, συμφέροντος, ἡδέος, Aristot. Eth. 2. || Compar. EST Ἡδίων, Suavior, Jucundior. Superl. Ἥδιστος, Suavissimus, Jucundissimus, pro Ἡδύτερος et Ἡδύτατος, quæ tamen et ipsa alicubi reperiuntur, ac præsertim comp. ἡδύτερος. Thuc. 7, (14.) Τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε. Idem ibid. Βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν. At comparativi ἡδύτερος exemplum est ap. Phocyl. (183.) τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον; Reperitur vero et in prosa, Greg. SED superlativo ἥδιστος interdum præfigitur præp. ὑπὲρ, ac dicitur Ὑπερήδιστος, Quamsuavissimus, Longe suavissimus. || Ἡδὺ, interdum adverbialiter pro Suaviter, Jucunde: ἡδὺ γέλασσαν, (Il. B. 270.) quo et Lucian. (2, 15.) utitur, eodemque dixit modo Horat. Dulce ridere. || Ἡδὺς dicitur aliquis interdum pro Lætus: Greg. εἰς Καισάριον, 92. Καὶ παρασκευάζεσθε ὡς ἑστιάσοντες τὴν ἀκοὴν, καὶ ἡδίους ἐσόμενοι. Idem, Αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ. Sed et ap. Plut. ἡδίω redditur Alacriorem Fabio (5.) Ἡδίω (τὸν δῆμον) πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε: Camillo (32.) Ἡδίους ἐγένοντο ταῖς ἐλπίσιν ὑπὲρ τῆς Ῥώμης. || Ἡδὺς, Fatuus: εὐήθης, * ὑπόμωρος, Suid. Exp. et Stolidus ap. Strab. 1. Sic ap. Plat. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη, ubi tamen Ficinus reddit Facetus. Atque hauc interpr. aliquibus ll. convenire arbitror, sed accipiendo Facetus ironice: ut Gallice sumitur interdum Plaisant, veluti cum dicitur, Vraiment vous êtes plaisant de me vouloir faire croire que. Quo sensu dicitur et istud, quod idem etiam sonat, Vraiment vous avez bonne grace de etc. Atque ita poni χαρίεν quoque, a χάρις, quod Grace signif., docebo in illo nomine, si recordatus fuero. Sic autem sumi arbitror ἡδὺς in isto Synes. l. Ἡδὺς εἶ, κωλύων ἡμᾶς ὅπλα κατασκευάζεσθαι. Fortasse tamen paulo etiam aptius vertemus, Lepidus es, qui jubeas nos etc.

Nam Lepidus, sicut et Lepidum caput, ironiæ sæpe a Lat. accommodari constat. "Ἀδεῖα, Dor. pro "ἡδεῖα, Suavis, Jucunda, ab ἁδὺς pro ἡδύς. Ἀδὺ, "Dor. pro ἡδὺ, Suave: interdum et Suaviter." ["Ἡδὺς, Xen. Eph. 17. Musgr. Hipp. 441. Casaub. Athen. 1, 85. Thom. M. 417. ad Charit. 548. 709. Jacobs. Anth. 9, 337. 11, 292. Plut. 4, 297. Cor. 5, 127. Hutt., Heyn. Hom. 7, 462. Boiss. Philostr. 333. Schol. Apoll. Rh. 524. Plut. Eum. 3. Demetr. 50. Stolidus, Timæi Lex. 131. et n., Plut. 5, 407. H., Lucian. 3, 508. Heind. ad Plat. Gorg. 151. * Ἡδὺς, ὁ, ἡ, Theocr. 20, 8. Moschus 3, 83. ad Od. M. 369. Ἡδὺς πιεῖν, Valck. ad Herod. 305. Ἡδὺς γίνομαι πρός τι, Plut. 2, 31. Cor. Ἡδύ ἐστι, seq. inf., ad Herod. 550. Ἡδὺ φιλεῖν, Piers. Veris. 91. Jacobs. Spec. 48. γελᾷν, Koppiers. Obs. 74. Villois. ad Long. 273. Οὐχ ἡδύ ἐστι, Paus. 3, 51. Ἡδὺ couf. c. ἥδη, Ilgen. Hymn. 400. Ἡδίων, Demosth. 1, 641. Monthly Review, Aug. 1799. p. 434. Ἥδιον, ad Charit. 708. Plato Euthyphr. 51. Fisch. De quant., Asclepiad. 1. 11. Jacobs. Anth. 7, 39. Pro ἡδὺ, Musgr. Alc. 963. Οὐχ ἥδιον, Aristid. 1, 11. ubi male Jebb. Οὐχ ἡδιόν ἐστι λέγειν, Valck. ad Herod. 126. Ἥδιον ἂν ἀκούοιμι, Boiss. Philostr. 330. Ἡδίων, ἡδύτερος, Theocr. 1, 7. ibique Schol. Ἡδύτερος, Philippus 64. Tull. Gem. 7. Ἡδύτατος, Epigr. adesp. 98. Ἥδιστος, Boiss. Philostr. 328." Schæf. Mss. "Compar. pro posit. utitur Herod., et qui eum imitantur: 2, 46. Οὔ μοι ἥδιόν ἐστι λέγειν, ubi vide Valck. Alibi ait, Οὐ πρόθυμός εἰμι λέγειν." Schw. Mss. "Apud Tzetz. Chil. 3, 565. perperam ἡδής." Elberling. Mss. * "Ἡδιαίτερος, * Ἡδιαίτατος, Lamprias in Fabric. B. Gr. 2, 334." Wakef. Mss.] "Ἥδεος, Delectabilis, si non mentiuntur VV. LL." [* Αὐτοηδὺς, Aristot. Top. 6, 3.] Ἡδέως, Suaviter, Jucunde. Ἥδιον, Suavius, Jucundius: Ἥδιστα, Suavissime, Jucundissime. Epicurus, Οὐκ ἔστιν ἡ. ζῆν, i. e., Cic. interpr., Non posse jucunde vivi. Plut. (6, 559.) Εἰ μέλλουσι μετ' ἀλλήλων ἡ. ἔσεσθαι. Sic ἡδέως γενέσθαι, (Alex. 69.) Ac quod ap. Cic. Timotheus Platonem alloquens dicit, Vestræ quidem cœnæ non solum in præsentia, sed etiam postero die jucundæ, pro eo ap. eund. Plut. est, Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡ. γίγνονται. Isocr. autem dixit in Panath. Οὐχ ἡ. ἔχων ἐπὶ τοις εἰρημένοις, pro Qui non delectabatur iis, quæ dicta erant. E Dem. (60.) ἡ. ἔχω σοι, pro Delector te. Et ex Eur. (Iph. A. 1122.) ὁρᾷς, pro Aspectu es hilari. || Sæpe pro Lubenter: sicut ἥδιον, Lubentius: ἥδιστα, Lubentissime: Ἡ. ἂν ἐροίμην αὐτῶν, Lubenter eos interrogem. ["Heind. ad Plat. Hipp. 172. ad Charit. 559. Wakef. S. Cr. 5, 52. Dionys. H. 3, 1404. Xen. Mem. 1, 2, 4. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ironice, ad Timæi Lex. 132. Ἥ. ὁρᾷν, ad Lucian. 1, 262. ad Phalar. 213. ad Charit. 685. πίνειν, Lucian. 3, 308. γίνεσθαι, Ruhnk. ad Vell. 34. ἔχειν τινὸς, ad Phalar. 332. Kiessl. ad Jambl. V. P. 497. Ἡ. ἔχων ἐμαυτοῦ, Porson. Med. 20. Ἡ. ἂν ἀκούσαιμι, Boiss. Philostr. 330." Schæf. Mss.] DICITUR [* Ἀνηδέως, Lobeck. Phryn. 729.] et Ὑπερηδέως: ut Xen. K. Π. 1, (6, 18.) Τούτῳ οἱ ἄνθρωποι ὑ. πείθονται, Perlubenter. Item Ὑπερήδιστα, Quamlubentissime. At ὑπερήδιστος pro Quamsuavissimus. "Ἡ-"δυγνώμων, exp. Consiliis et responsis oblectans, "i. e. Prudens, in h. l. Polybii, [Xen. Σ. 8, 30.] "Ἐξ ὧν συναμφοτέρων οὐχ * ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς "ὁ Γαννυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς τετίμηται. "Nisi potius sit Animi ingeniique festivitate oblectans." "Ἀδύθεμον, Hesychio ὄξος, Acetum: forsan quia eo conditi cibi sunt suaviores: unde et "ἥδος nominatur, et Dor. ἄδος. Forsan etiam scr. "ἀδύθυμον, quasi animo s. cordi aliquid afferat ju-"cunditatis et suavitatis." [Probabiliter correxit Hemsterh. ap. Albert. Ἀδύ· μέθυ, ὄξος. Vide Barkeri Ep. Cr. ad Boiss. 247. * Ἡδύθεος, Anon. H. in Virgin. 8. * Ἡδύκοκκος, Man. Philes 5, 596. p. 194. * "Ἡδύλαλος, Hes. v. Ἰδηφιν." Boiss. Mss. * Ἡδύληπτος, Anal. 3, 96. * Ἡδυμανὴς, Nonn. D. 7, 269. * Ἡδυμελίφθογγος, Anal. 3, 260. * Ἡδυμιγὴς, 1, 234.] "Ἡδυόνειρος, Suavia et jucunda affe-"rens somnia," [Hermippus ap.] "Athen. (27.) "ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους." [* Ἡδυόφθαλμος, Hes. v. Μελίγληνος.] Ἡδυπαθὴς, q. d. Suavitatem patiens, i. e. Qui suavitate s. voluptate afficitur, voluptate fruitur. Hesychio φιλήδονος, Voluptati deditus, Voluptarius. Sæpe autem exp. Mollis, Delicatus, In luxum effusus. Ego ad hujus nominis interpr. lubenter Mollis et voluptarius copularem, ut et a Cic. copulantur. Athen. (545.) Ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον τὸν ἡ. ἐπικαλούμενον. Quidam (Antiphanes) ap. Eund. (526.) Ἰώνων—ἁβρὸς ἡδυπαθὴς Ὄχλος. Observandum est autem eund. esse usum του παθεῖν in hoc comp. verbo, qui est ap. Theogn. (722.) Γαστρί τε, καὶ πλευραῖς, καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν, quod exprimens Horat. Epist. 1, 12. dixit, Si ventri bene, si lateri est, pedibusque tuis. [* "Ἡδυπαθῶς, Aster. Homil. p. 58. Reuben." Boiss. Mss.] Ἡδυπάθεια, Vita voluptaria, mollis, Luxus, Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Οἱ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν. Ἡδυπαθέω, Voluptariam vitam dego, Voluptati indulgeo, Xen. (K. Π. 1, 5, 1.) Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν Μήδοις ἥκοι. [* Ἡδυπάθημα, Athen. ap. Diog. L. 6, 14.] Ἐνηδυπαθέω, Suavitate et voluptate fruor in aliqua re, Oblector, Acquiesco, Chrys. Τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν. ["Passiv., Philo J. 802." Schæf. Mss.] Καθηδυπαθέω, Per voluptatem et luxum absumo, cum acc.: Xen. (K. Ἀ. 1, 3, 3.) Et, Τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, Lucian. (1, 388.) Per luxum et voluptatem conterens. Item cum gen., Bud. 1079. 1080. Ponitur autem ab eo et pass. Καθηδυπαθεῖσθαι, pro Per luxum et voluptates consumi, sed sine exemplo. [* Καθηδυπάθησις, Lobeck. Phryn. 352. * Ἡδύπνευστος, Anal. 2, 269.] "Ἡδυπορφύρα, et πορφύρα, ex ostreorum genere sunt; "ut tradit Athen. (88.) ex Aristot. H. A. Forsan "autem ἡδυπορφύρα dicitur ob gratiam et venustatem "coloris, vel etiam ob jucundum in cibis saporem." [* "Ἡδυπότης, Hedylus 11." Schæf. Mss. Manetho 4, 493.] "Ἡδυπότις, Hesychio ἔκπωμα ποιὸν, καὶ "κρόμμυον: forsan quod potum commendet et gra-"tiorem reddat. Athen. quoque (469.) ἡδυποτίδας "in poculorum censu numerat, dicens Rhodios eas "ἀντιδημιουργήσασθαι πρὸς τὰς Ἀθήνησι Θηρικλείους." [* "Ἡδυποτιστὴς, ad Hesych. 1, 793. n. 7." Dahler. Mss. * "Ἡδυπρόσωπος, Pulcer aspectu, Speciosa facie, Matron Parodus ap. Athen. 136." Schw. Mss.] "Ἡδύραβδον, Hesychio τὸ κινάμωμον: nam "virgas fert suavissimi et gratissimi saporis." "Ἡ-"δύσαρον, τὸ, Frutex alio nomine dictus πελεκῖνος, "Lat. Securidaca. Marcell. ap. Diosc. a suavitate "odoris sic nominatum censet. Vide Diosc. 3, 147. "ubi ipsum esse dicit πικρὸν γευσαμένῳ." [Theophr. H. Pl. 8, 10. * Ἡδυσώματος, Xen. Σ. 8, 30. * Ἡδυτόκος, Nonn. D. 41. p. 1064. * Ἡδυφαγέω, Cyrill. Alex. Hom. Pasch. 27. p. 314.] "Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, "apud Dionys. P. (317.) Electrum s. Succinum "suave splendens: ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχον τὴν λαμ-"πηδόνα:" [legitur et * Ἡδυφανής.] "Ἡδυφάρυγγες "θρυμματίδες, Athen. l. 4. Gutturi gratæ, Gutturi "suaves et jucundæ." [* Ἡδύφθογγος, Hes. * Ἡδυφιλέω, Anal. 2, 266. * Ἡδυφραδὴς, Nicet. Annal. 4, 2. * Ἡδύφρων, H. in Apoll. * Ἡδυχαρὴς, Epigr. Cyzicen. 25.]

[* Ἡδύτης, Gl. Suavitas, Jucunditas, Lepos: Sallustius, Multusque lepos inerat: Schol. Aristoph. Ὄρν. 225.]

Ἡδύνω, Suave reddo, Condio. Et ἡδύνεσθαι pro Condiri a Cic. metaph. posito, dixit Gaza: sicut et ἡδυσμένος λόγος ap. Aristot. Idem ἡδύνειν, Lætitia afficere, vertit alicubi. Itidem pass. ἡδύνεσθαι pro Lætitia affici, Lætitia aut Gaudio frui, poni videtur in hoc versu, quem affert Athen. (281. e Timone,) Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Sic ἡδυνθεὶς exp. χαρείς. ["Ad Mœn. 177. ad Lucian, 2, 326. 334. Dionys. H. 5, 79. 82. 96. Wakef. Trach. 999. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 163. Timon Phl. 20." Schæf. Mss. * Ἡδυντέον, Athen. 117.] Ἡδυντὸς, Conditus. Sed peculiari signif. ap. Hippocr.

(679, 21.) πίσσα, Pix odoribus condita, quæ sc. cocta est cum aqua et aromatibus: itidem ἡ. στέαρ, Eid. Adeps in aqua et aromatibus coctus. CONTR. Ἀνήδυντος, Inconditus, Non conditus. A Bud. redditur Inconditus, Insulsus, afferente Athen. ubi ἀνήδυντοι ἅλες opp. τοῖς ἡδυσμένοις: (366.) Καὶ ἅλας δὲ ἡδυσμένους ὁρῶ ἐν ἄλλαις παροψίσιν, ἀνηδύντων δὲ ἁλῶν πλήρεις οἱ Κυνικοί. Idem Bud. ἀνήδυντος, inquit, ap. Aristot. ὁ μὴ ἡδυσμένος, Inconditus, Nulla suavitate jucundus. In VV. LL. vertitur etiam, Durior quam ut ulla voluptate afficiatur. A Bud. ponitur ET Ἀνήδυστος, i. q. ἀνήδυντος, [Plut. Phocione 5.] ET Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quod sal condiendi vim habeat, διὰ τὸ ἡδύνειν, inquit J. Poll.: Hes. Eratostheni hanc appell. ascribere videtur. [" Suicer. Thes. 1, 181." Schæf. Mss. * Ἡδυντήριος, Schol. Eur. Hec. 535.] Ἡδυντικός, Condiendi vim habens, Ad condiendum aptus. Et τὰ ἡδυντικά, Condimenta, Bud. e Gaza. Idem Bud. vertit et Voluptifica. Ad condiendum, condiendi scientiam pertinens. Sed et σκευασίαν ἡ. dicit J. Poll. quasi conditricem. Ἥδυσμα, Quod suavitatem et gratiam aliquam conciliat, rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit, Gorr. Item, ut Bud. exp., Suavitas, Dulcedo. Aristot. de Arte Poetica, Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε μερῶν τῆς τραγῳδίας, μέγιστον τῶν ἡ. ἡ μελοποιΐα. Peculiariter vero in cibo dicitur Condimentum, quod suavitatis et dulcedinis gratia adhibetur ad gratiam ei conciliandam. Plato de Rep. 1. (6, 157.) Τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδίδωσι τὰ ἡ. Sic Gal. de Alimentis 3. pinguedinem et adipem carnium ἡ. esse dixit; quippe quæ cibis suavitatem potius conciliant quam in alimentum vertuntur. Plut. (6, 187.) Οἱ δεινοὶ τῶν ὀψοποιῶν τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς, ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. Athen. (67.) Οὔτε πεπέρεως μέμνηται, οὔτε ὀξους, ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡ. Idem (170.) ex Alexidis Lebete varia citat ἡ., quæ a coquis adhiberi solent. In qua signif., ut Lat. Condimentum, metaph. quoque accipitur. Quo modo Plut. Lycurgo (25.) Παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, Lusus laboris condimentum: (9, 399.) Οἷον ἥ. τῇ κολακείᾳ τὴν παρρησίαν ἐμβάλλοντες. Ἡ. dicuntur etiam unguenta ipsa, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. Alii non Unguenta, sed Aromata sic appellant, quibus odor unguentis conciliatur: cujusmodi sunt, amaracus, costus, amomum, nardus, carpobalsamum, et myrrha, ut patet e Diosc. in descriptione unguenti amaracini, item coriandrum, mentha, apium, ruta. Ceterum unguenta ea, quæ ἡ. vocabantur, succus tautum erant, h. e. liquida, ut quæ solis fere constarent oleis, eoque differebant ἀπὸ τῶν στυμμάτων, Plin.: quod hæc corpus haberent, h. e. solidiora essent: utrisque tamen ead. odoris gratia. Gorr. Plut. (10, 138.) Ἡ. Συριακοῖς, Ἀῤῥαβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Ἡ. etiam ab Hippocr. dici τὰ χλωρὰ καὶ ξηρὰ ἀρτύματα, vocemque Att. esse, Erotian. annotavit: e quo ipse Γυναικ. 2. στέαρ ἡδὺ appellat τὸ ἠρτυμένον. Gorr. [" Athen. 1, 11. Lips. 1, 27. Casaub. Toup. Emendd. 1, 185. Plut. Mor. 1, 189. 497. Thom. M. 416. Jacobs. Anth. 7, 341. (ubi et de * Ἥδυμα:) Brunck. Soph. 3, 502. Boiss. Philostr. 305. Condimentum, ad Mœr. 177. Opp. ἔδεσμα, ad Lucian. 2, 57." Schæf. Mss. * Ἡδυσματοθήκη, J. Poll. 10, 93.] " Ἡδυσματόλητρα ὀψάρια, Obsonia condimentorum nescio quæ " nugamenta habentia. Archestr. ap. Athen. (311.) " de pisciculis saxatilibus, Καὶ πολλὰς ἰδέας κομψῶς " παρὰ δαιτὶ δύνανται Ὀψαρίων τεύχειν γλίσχρων ἡδυ- " σματολήρων." [* Ἡδυσμάτιον, Condimentum, Teleclides Athenæi 268.] Ἡδυσμός, i. q. ἥδυσμα, Exod. 30, (34.) ἡδυσμοῦ χαλβάνη, Galbanum jucundi, suavis odoris. Ἀφηδύνω, Jucundum reddo; interdum, E tristi jucundum reddo, Bud. et sic ἀφηδυνόμενον ἦθος, Plut. Dione [17.] Ἐνηδύνω, Exhilaro in, Illætifico, Bud. e Greg. Naz. Τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνάμενός τε καὶ εὐφραινόμενος. [Lucian. 9, 241.] Ἐφηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Jucundum et hilarem reddo. [Plut. 6, 150. 8, 46. 656. * " Καθηδύνω, Suaviter condio, Athen. 140. Ζυμὸς καθηδυσμένος περιπτῶς." Schæf. Mss.] Παρηδύνω, Condio, ex Athen. [319. * " Προηδύνομαι, Ante lætor, Æsop. Fab. 13. p. 137. Genev. 1628." Seager. Mss.] Συνηδύνω, Una exhilaro et jucundum reddo, Oblecto, Aristot. Eth. (4, 6.) Ὡς δεῖ, ὁμιλήσει· ἀναφέρων δὲ πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον, στοχάσεται τοῦ μὴ λυπεῖν, ἢ σ. (Ibid.) Αἱρούμενος τὸ συνηδύνειν, λυπεῖν δὲ εὐλαβούμενος, Lætificare, Exhilarare: sic alibi sæpe. Bud. Συνηδυσμένος, Conditus, Delicatus. Bud. e Plut. (8, 625.) Καὶ ῥᾳδίως ταῖς ὠμότησιν ἁλίσκεται διὰ τὸ μικτήν τινα καὶ συνηδυσμένην τροφὴν προσφέρεσθαι.

Ἥδυμος, Suavis, Dulcis, Jucundus, i. q. ἡδύς, ex eoque factum per paragogen, Apoll. Rh. 2, (407.) ὕπνος. [" Clark. ad Il. B. 2. Wolf. Prol. 246. Heyn. Hom. 4, 195. 6, 23. 38. 577. Ἡδυμέστατος, Valck. ad Herod. 305." Schæf. Mss.] PRO QUO Νήδυμος ab Hom. dicitur, per pleonasmum literæ ν, Il. B. (2.) Δία δ' οὐκ ἔχε ν. ὕπνος. Ubi tamen fuerunt qui scriberent, ἔχεν ἥδυμος ὕπνος: sed Eust. hanc scripturam non probat, quod in aliis ll. ν. semper reperiatur; atque adeo ap. Hom. posteros tantum putat illud ἥδυμος in usu esse. Il. Π. (454.) θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον, Ψ. (62.) (ὕπνος) λύων μελεδήματα θυμοῦ Νύδυμος ἀμφιχυθείς. Sunt tamen qui non hinc derivatum velint, sed a νη particula intensiva, et δύνω, ut per νήδυμος ὕπνος intelligatur Profundus et altus sopor. In Epigr. est etiam νήδυμος Ὀρφεὺς, νήδυμον ὕδωρ ap. Nonn. Ubi secundum primam etym. signif. Suavis, Jucundus, Dulcis. Ἡδυλίζω, Adulor, Grata et jucunda loquor, i. q. ἡδυλογέω, Citat Eust. (1417, 12.) e Menandro. Ἡδυλισμός, Assentatio, Adulatio, Adulationis species quædam, εἶδος τῆς κολακείας, Eust.

Ἧδος, Suavitas, Jucunditas, Il. A. (575.) οὐδέ τι δαιτὸς Ἐσθλῆς ἔσσεται ἧδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Neque suavitas ulla epuli erit, Nec jucundæ erunt epulæ, Σ. (80.) Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἧδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; Quæ ex his ad me redit jucunditas? Quid hæc juvant? nam exp. etiam ὄφελος. Annotat autem Eust. Æolice tenuari, et indeclinabile esse. At ἧδος aspiratum, Acetum signif. Ælius Dionys. ap. Eust. ἧδος τὸ ὄξος, inquit, δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. Idem tamen Eust. tradit ἧδος a Paus. exponi et ὄφελος et ὄξος: nulla facta spiritus diversi mentione. [" Musgr. Heracl. 892. Jacobs. Anth. 6, 117. Huschk. Anal. 303. Heyn. Hom. 4, 153. 5, 174. 6, 174. 7, 438. Toup. Emendd. 3, 178. Casaub. Athen. 140." Schæf. Mss. " Ἧδος, τὸ ὄξος οἱ Ἀττικοὶ, voy. Athen. 67., par la même raison les Grecs modernes lui donnent le nom de * γλυκάδιον." Corai. Mss. Schol. Plat. p. 9. Omnino v. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 244-51. ubi et de * Γάδος, Æol. pro ἅδος, s. ἧδος.] Ἀηδὴς, ET Ἀαδὴς, Dorice, Insuavis, Injucundus, Odiosus, Athen. 6. Ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀ. καὶ ψυχρός. Et ἀηδὲς substantive, Isocr. ad Phil. Εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοὶ συμβέβηκεν, ubi accipit pro Offensione: ut Gall. dicitur Avoir quelque fâcherie contre quelqu'un. Vult autem ἀηδὴς ab ἧδος formari Eust., quem hic sequor. [" Coray Theophr. 277. Kuster. Aristoph. 119. Heyn. Hom. 6, 66." Schæf. Mss.] " " Ἄδες, Pedes, teste Hes. Idem pro ἀηδὲς quoque " accipi a nonnullis annotat, i. e. Insuave, Injucun- " dum." Ἀηδῶς, Insuaviter, Injucunde; Gravate, Illibenter: ἐσθίειν, Xen. K. Π. 1, (2, 11.) Non suaviter edere, i. e. Nulla cum delectatione. Isocr. ad Phil. (62.) Οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀ. ὁρῶσιν, Sed illibenter cernunt, Gravate cernunt, Gravantur cernere. At Bud. ἀ. ἔχειν τινὶ ap. Dem. interpr. Non amare aliquem, libenter uti aliquo. Et ap. Eund. Ἀ. δ' ἔχων οἷς λέγω τούτοις, pro Cum præterea tristis esem. [Demosth. 1442.] Ἀηδία, Insuavitas, Injucunditas, Molestia, Tædium, Æschin. (77.) Τὴν δὲ σὴν ἀ. ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει, exp. Tædium tui. Dem (401.) Πρὸς αὐτὸν ἀ. ἐνεωρακὼς, Tædium sui, et fastidium. Isocr. plur. etiam dicit (Panath. 11.) ἀηδίας καὶ βαρύτητας, ἀ. καὶ λύπας. Capitur et pro Cibi fastidio, quod ἀνορεξία proprie vocatur. Apud Epicureos i. est q. ἀηδονία, de quo infra. [" Kuster. Aristoph. 113. ad Charit. 710. Musgr. Hel. 425. Mœr. 59. et n., ad Timæi Lex. 42. Valck. Oratt. 341. Alci-

phr. 184. et n. * Ἀήδεια, Toup. Opusc. 2, 27." Schæf. Mss. " Niceph. Greg. ad Synes. 357." Kall. Mss.] Ἀηδίζομαι, Tædio afficior, Fastidio, Bud. interpr. Abhorreo in Greg. de Spiritu S., Ταυτὸν πάσχομεν τοῖς κακοσίτοις, οἳ ἐπειδὰν πρός τι τῶν βρωμάτων ἀηδισθῶσι, πρὸς τροφὴν δυσχεραίνουσι. Sic ap. Alex. Aphr. Ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, redditur A rei novitate abhorreo. [" Ad Mœr. 159. Ἀηδίζω, Schol. Aristoph. Πλ. p. 98. T. H., Heyn. Hom. 6, 111. Brunck. Aristoph. 3, 42." Schæf. Mss. " Aversor, Odi, Chrys. Hom. 56. T. 5. p. 380." Seager. Mss. * Ἀηδισμὸς, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 87.] Ἀηδέω, i. q. ἀηδίζομαι. [" Heyn. Hom. 6, 111. Ruhnk. Ep. Cr. 136." Schæf. Mss.] " Ἀηδόλα ap. Hes. legitur expos. ᾀδην, εὐ-" φρυσύνην: sed non sine mendi suspicione." " Ἀ-" νήδιος, Injucundus: si VV. LL. credimus. Non " minus vel mendosum vel falsum est Ἀνήδεστος, " quod ead. afferunt pro Inconditus, Insuavis: nisi " forte idem sit quod μὴ ἐδεστὸς, Non edulis, Qui " esui non est." [* Εὐηδὴς, Aristid. 1, 639.] Φιληδὴς, Qui amat quod suave est et jucundum, Suavitatis s. Voluptatis amans; Budæo Voluptatis consectator, in Aristot. Eth. 8, (4.) Καὶ γαρ το ἡδὺ αγαθόν τι τοῖς φ. Φιληδία, Amor rerum suavium, Studium voluptatis, Suavitas, Voluptas: Aristoph. (Πλ. 307.) γρυλλίζειν ὑπὸ φ. Φιληδέω, Delector, cum dat. rei: τούτῳ, Delector hac re, Capio voluptatem ex hac re; et q. d. Amo suavitatem hujus rei. Athen. (104.) Καλλιμέδων ῥήτωρ, διὰ τὸ φιληδεῖν τῷ (καράβων) βρώματι, Κάραβος ἀπεκλήθη. Sic, Φιληδοῦντας λιμώδεσιν ἐρημίαις, (312.) Et φιληδεῖν μάχαις, Aristoph. (Εἰρ. 1130.) Apud Theophr. (H. Pl. 9, 16, 1.) non adjecto dat., de dictamo, Καὶ τοῦτον αἱ αἶγες ἐκνέμονται, διὰ τὸ φιληδεῖν.

Ἥδω, Suavitate et jucunditate afficio, Delecto, Oblecto, Auctor Axiochi, Τὰ δ' ἀλγεινὰ, ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια, καὶ των ἡδόντων ἄμοιρα. Synes. Ep. 154. Τοὺς μεν γαρ ἥσει, τοὺς δε ὀνήσει: 9. Ὡς ογε τῆτες καταπεμφθεὶς λόγος καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε, Et voluptati et emolumento fuit. Idem, Ἧσας δε ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπέστειλας· ἅπαντα γὰρ ἐκομισάμεθα. Pro ἧσας autem, Exhilarasti, Delectasti, dissolutione facta Etym. DICI Ἔασας annotat. Pass. est Ἥδομαι, longe activo usitatius, Suavitate et jucunditate afficior, Delector; interdum et Gaudeo, nec enim semper i. est q. χαίρω, unde et Plut. (7, 763.) distinguit ita inter ἥδεσθαι et χαίρειν, ut inter αιδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι: ait enim αιδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας: loquitur autem de iis, qui duplicem αἰδὼ in se sentiunt. Construitur Ἥδομαι vel cum partic., vel cum dat., aut cum præp. ἐπὶ vel πρός: interdum et cum particula οτι. Od. I. (353.) ἥσατο δ' αινως Ἠδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ἥτεε δεύτερον αυθις, ubi ἥδεσθαι dicitur quoniam ἡδύ τι προσεφέρετο. Plut. Fabio (18.) Τὸ θεῖον ἥδεται τιμώμενον ὑπὸ των εὐτυχούντων. Aristoph. Σφ. ( ) εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασι, Assuevisti enim delectari hujusmodi rebus. Plut. (7, 776.) Τοῖς καλοῖς ἥδεσθαι και ἄχθεσθαι τοῖς αισχροῖς, ubi ἥδεσθαι et αχθεσθαι sibi opp. Longin. (30.) Χαιρετω δ' ἕκαστος οἷς ἥδεται. Xen. K. Π. 3. Ἡδομενοι τῇ ειρήνῃ: 8, (3, 17.) Ἰσχυρως χρήμασιν ἥδεται: cui opp. postea, ἰσχυρῶς ἀνιᾶται. Callim. ap. Athen. (442.) Θρηϊκίην μὲν απέστυγε χανδὸν αμυστιν Οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ, ubi ἀποστυγεῖν et ἥδεσθαι opp., ut paulo ante ἄχθεσθαι et ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι et ἥδεσθαι. Xen. K. Π. 8, (4, 6.) Ἐπί τε τοῖς εμοῖς καλοῖς μᾶλλον εμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται, ubi copulat ἀγάλλεσθαι et ἥδεσθαι, sicut in K. Π. 5. ἥδεσθαι et εὐφραίνεσθαι. Alex. Aphr. in præf. Probl. 1. Ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, Magis delectatur hoc cibo. Aristoph. (N. 774.) ἥδομαι Ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη, Gaudeo quod. Dicitur vero et ἥδεσθαι ἡδονὴν, Attice. Plato Philebo, Ἥδεσθαι τὰς ἡδονάς. Idem, Πάσας ἡδόμενος ἡδονὰς, pro quo Cic. Omnibus lætitiis lætus. Et cum adv., βραχέα ἡσθεὶς, Thuc. (3, 40.) ἥδομαι βαιὰ, Aristoph. (Ἀ. 2.) A partic. autem ἡδόμενοι, quod et ipsum aliquando pro nomine capitur, ut Lat. Lubens. [" Ad Lucian. 2, 128. Heyn. Hom. 5, 174. 8, 714. Wakef. S. Cr. 3, 151. Ἥδομαι, Ruhnk. ad Xen. Mem. 231. Ἥσαιο, Mitsch. H. in Cer. 128." Schæf. Mss.] Ἡδομένω adv., i. signif. q. ἡδέως, Xen. K. Π. 8, (4, 5.) Οὐ προθύμως, ἢ ουχ ἡ. πράττοντα, Lubenter, et ita ut suavitatem et voluptatem ex eo, quod facio, percipere videar. Ἧσις, Delectatio, Voluptas, τέρψις [Suid.] Ἥστος, Jucunditate affectus, Exhilaratus Delectatus; Qui jucunditate affici, exhilarari, delectari potest: ἡστὸν, Suidæ ἡδὺ et * εὐφραντόν. [* Πάνηστος, Sibyll. 14, 145. Boiss. ad Herod. Epimer. p. 53. al. * Πάνιστος. * Ἡστικὸς, Sext. Emp. adv Math. 6, 33. * Ἡστικῶς, 10, 225. 11, 98. * Ἀνήδομαι, Hermipp. ap. Bekk. Anecd. 25. Lobeck. Phryn. 563.] Ἐνήδομαι, Delector in, i. q. ἐνηδυπαθέω [" Heyn. Hom. 5, 423." Schæf. Mss. " Orig. c. Cels. 144." Wakef. Mss.] Ἐφήδομαι, Delector, s. Gaudeo super aliqua re, Isocr. Symm. (29.) Οὐ συμπενθήσοντες τους τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, Gavisuri nostris calamitatibus. Chrys. Ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις εφησθῆναι κακοῖς: sic dicitur ut ἐπιγελᾷν. " Ἐφησθῆναι, Lætari ob." " Προ-" ήδομαι, Ante lætor." [" Wessel. Diss. Herod. 178. ad Herod. 29." Schæf. Mss.] Προσήδομαι, Delector ad (rei alicujus sensum et perceptionem.) Συνήδομαι, Una cum alio voluptate et gaudio afficior, Gratulor, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Συνηδόμενόν τε φαίνεσθαι, ἤν τι αγαθὸν αὐτοῖς συμβαίη, καὶ συναχθόμενον, ἤν τι κακον, ubi συνήδεσθαι et συνάχθεσθαι sibi opp., ut ἥδεσθαι et ἄχθεσθαι supra. Isocr. ad Phil. Τούτοις υπέρ σου πραττομένοις ἅπαντες συνησθήσονται. Dem. (579.) Οὐδαμοῦ — τῶν συνηδομένων οὐδὲ τῶν συγχαιρόντων ἐξητάσθη τῷ δήμω, sc. quando nuntiabatur aliquid τοιοῦτον οἷον εὐφραναι πάντας. Herodian. 2, (8, 13.) Ἐπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, Gratulatum miserunt. Sic App. Πρέσβεις ἔπεμψαν συνηδόμενοι τῷ γεγονότι. Aliquando dat. pers. additur gen. rei. Synes. Ἀντωνίῳ συνήσθην τῆς καλοκαγαθίας, Gratulatus sum de. Συνήδομαι interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. Συνηδόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς: sicut supra ex Eod. attuli, Ἐφησθησόμενοι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς [Vide Edit. Corai. 2, 335.] Eur. (Rhes. 958.) Οὐ μὴν θανόντι—συνήδομαι, Non lætor super ejus morte, ob ejus mortem, ut præp. exprimatur: alioqui Latinius dicitur Lætor ejus morte. Ὑπερήδω, Supra modum exhilaro, gaudio et lætitia afficio, delecto, Basil. Καὶ ἡ μὲν εὐχροία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει. Et in pass. Ὑπερήδομαι, Supra modum exhilaror et delector, Gaudio et lætitia afficior: Ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, Majorem in modum delectatus potu. Herodian. 5, (2, 2.) Οὐχ οὕτω δὲ εὔφραινε πάντας ἡ Μακρίνου διαδοχὴ, ὡς ὑπερήδοντό τε καὶ πανδημεὶ ἑωραζον ἐπὶ τῇ Ἀντωνίνου ἀπαλλαγῇ.

" Ἀήσυλος, Orion ap. Etym. pleonasmum habere " τοῦ ῆ scribit pro ἄσυλος, ab ἆσαι, βλάψαι: exp. " autem ὁ ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος, In quo peccatum " est, Inconveniens. Hes. quoque ἀήσυλα exp. παρά-" νομα, ἁμαρτωλὰ, οὐ καθήκοντα, ut Etym. rursum " ἄδικα καὶ ἁμαρτωλὰ, ἄτακτα, μωρά: qui aliud etiam " etymon affert, nimirum ἀήσυλα dici τὰ μὴ τέρποντα, " facta compos. ex ᾱ priv. et ἥδω: ut i. sit q. αηδη, " Molesta et ingrata. Utriusque etymi Eust. quoque " meminit, exponens βλαπτικὸς, et ἀηδής in Il. E. " (876.) ἄφρονα κούρην Οὐλομένην, ᾗ τ' αἰὲν ἀήσυλα " ἔργα μέμηλεν. Ubi Schol. quoque exp. αδικα, " ἁμαρτωλὰ, τὰ μὴ πρέποντα: s. τὰ μὴ εὐφραίνοντα, " ab ἥδω. Talia supra sunt ἀεικέλια ἔργα, et αεκηλια " ἔργα. || Etym. rursum ἀήσυλον exp. ἀλαμπες, " κακὸν, ἀνόμοιον." [" Ruhnk. Ep. Cr. 87. Brunck. ad Æsch. Pr. p. 310. Antig. 4. Ilgen. Hymn. 361. Heyn. Hom. 5, 82. 163." Schæf. Mss.] " Αἰήσυλος, " i. q. ἀήσυλος. Hes. αιήσυλον ἄνεμον exp. κακοποιον, " Maleficum et noxium s. Perniciosum."

¶ Ἡδονὴ, Jucunditas, Suavitas, Theophr. Ὁ καθαιρει τὰ πρόβατα καὶ παχύνει σφόδρα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡ., Plin. Tradunt vesci pecora solita, primoque purgari, mox pinguescere, carne mirabilem in modum jucunda. Theophr. de arboribus Indicis, Τους δὲ καρποὺς φέρει ἡλίκα τᾶ ἀμύγδαλα· καὶ ἡ ἡ. κρείττων τῶν ἀμυγδάλων. Plin. Pomo, [quod fert, similis est,] amygdalis, præcipuæ suavitatis. Cic. ap.

Græcos variis modis interpretatus est: plerumque vero Voluptas: cui contr. λύπη, ἀλγηδὼν, Molestia, Dolor. Lib. de Fin. 2. Omnes enim jucundum motum, quo sensus hilarentur, Gr. ἡ., Lat. Voluptatem vocant. Et 3. Quamque Stoici communi nomine corporis et animi ἡ. appellant, ego malo Lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptariam. Idem, quod Stoici dicunt, ἡδονὴ, ἄλογος ἔπαρσις, reddit, Lætitia gestiens, vel nimia, sine ratione, animi elatio. Plato, Ἀέλεαρ κακὸν ἡ ἡ. Unde idem Cic. de Senect. Plato escam malorum voluptatem appellat: ἡ. καὶ λύπῃ, Voluptate et molestia: ἡ. ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς, Voluptas e malo alterius: αἱ δι' ἀκροαμάτων ἡ., Voluptates, quæ auditu et cantibus percipiuntur, Aurium delectatio: αἱ διὰ τῶν χυλῶν ἡ., Voluptates, quæ sapore percipiuntur. Hactenus e Cic. interpretatione, quæ prolixius in Cic. Lex. Aristot. Eth. 10, 5. Ἑτέρα γὰρ ἵππου ἡ., καὶ κυνὸς, καὶ ἀνθρώπου, Alio voluntatis sensu afficitur equus, alio canis, alio homo. Plut. de Sol. Anim. Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα, πηλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Idem, Ἡδονῆς κόρον οὐκ ἐχούσης. Aristot. Eth. 7. Αἱ σωματικαὶ ἡ. Pro quo Plato, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡ., et Xen. (Ἑ. 6, 1, 4.) αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡ.: item (4, 8, 22.) αἱ τοῦ σώματος ἡ. Dem. (273.) Τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡ. καὶ χάριτος. Athen. 12. Τὰς διὰ τῶν χυλῶν ἡ., Voluptates, quæ gustu percipiuntur. Et ἡδονὴ λόγων ap. Thuc. sæpe pro Verborum illecebris: 6. Λόγου μὲν ἡδονῇ παραυτίκα τερπομένους: 3, (38.) Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι, Victi iis, quæ auribus grata et jucunda essent, i. e. adulationibus. Et ap. Philonem, Ὅσα καθ' ἡ., Quicquid jucundum ac volupe est, cui opp. τὰ λυπηρά. ‖ Cum variis autem verbis h. v. conjunctum varias efficit phrases, Lucian. (1, 552.) Πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡ., Athen. 10. Ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰς ἡ. παρίζεσθαι. Plato Alcib. Ἡ. ἄνανδρον ἐραστοῦ θηρεύοντας. Athen. 12. Τὰς ἡ. διώκειν προπετῶς: (512.) Τὴν ἡ. τιμῶντες, καὶ τρυφᾷν προῃρημένοι. Xen. (Κ. Π. 4, 1, 8.) Πρὸς ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι: (4, 3, 1.) Τῇ ἡ. χαρίζεσθαι. Isocr. autem dixit ταῖς ἡ. δουλεύειν. Idem, τῶν ἡ. ἀπολαύειν. Xen. Κ. Π. 4, (1, 2.) Τινὰ ἡ. τὸ νικᾶν παρέχει. Et ἡ. ποιεῖν τινι, Voluptate aliquem afficere, Thuc. [cf. Dem. 437.] At Ἡ. δόντες ἄλλοις, ap. Eund. Aliis gratum facientes. Interdum cum præpp. junctum elegantes itidem phrases præbet. Dem. Πρὸς ἡ. δημηγορεῖν. Idem, Πάντα πρὸς ἡ. ἀκούουσι: (13.) Ἅπαντα πρὸς ἡ. ζητοῦντες. Isocr. Τῶν πρὸς ἡ. καὶ χάριν λεγομένων. Cic. quoque Ad voluptatem loqui dicit. Pro quo Thuc. habet καθ' ἡ. λέγειν. Idem dicit (2, 53.) καθ' ἡ. ποιεῖν, Pro libito s. libidine facere: (65.) Ἐτράποντο καθ' ἡ. τῷ δήμῳ [καὶ] τὰ πράγματα ἐνδιδόναι, Libidini populi res committere. Apud Eund. frequens est ἐν ἡ. ἔχειν, Gratum ac jucundum habere, Καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡ. ἔχουσι. Sed et ap. eum dicitur ἐς τὸ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες, Pro libidine, et q. d. Sua voluptate omnia metientes: 3, (82.) p. 111. Οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει ξυμφόρου προτιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες. At 4, (108.) p. 156. Διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον ἐν τῷ αὐτίκα, i. esse opinor q. alibi dicit, διὰ τὴν παραυτίκα ἡ.: ἐν ἡ. ἐστι, Volupe est, Jucundum ac gratum est, Eur. (Iph. T. 494.) Apud Herodian. frequenter cum διὰ jungitur: 4, (6, 4. Ὅπερ) δι' ἡ. εἶχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, Quicquid vel oculis ejus vel auribus jucundum erat: (6, 3, 8.) Δι' ἡ. πράττειν, Cum voluptate aliqua facere. Lucian. (1, 863.) Ὑφ' ἡ. ἐδάκρυσε, Præ voluptate et lætitia illacrymavit. Sed et ἡδονὴ εἰσελθεῖν aliquem dicitur, pro Cupido invadere aliqnem. Herod. (1, 24.) Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἡδονὴν, εἰ μέλλοιεν ἀκούσεσθαι τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπων ἀοιδοῦ, i. e. Gell. interpr., Feros et immanes navitas prolubium tamen audiendi subisse: ἐν ἡ. ἄρχειν, Leniter et humaniter et quasi suaviter imperare. Thuc. 1, (99.) p. 32. Ἦσαν δέ πως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡ. ἄρχοντες, Non pari humanitate et comitate imperabant. De quibus paulo ante dicit, λυπηροὶ ἦσαν, et προσάγοντες τὰς ἀνάγκας. [" Toup. ad Longin. 385. Ammon. 145. ad Herod. 170. 516. ad Phal. 131. Brunck. Œd. C. 780. ad Charit. 468. 548. Markl. Suppl. 453. Iph. p. 290. Musgr. El. 126. Jacobs. Anim. 128. Anth. 6, 407. Acetum, Casaub. ad Athen. 140. Cupiditas, Heind. ad Plat. Gorg. 153. Plur., Porson. Med. p. 58. Dionys. H. 1, 213. Bellaria, Toup. Append. in Theocr. p. 10. et Ind. v. Κνηκόπυρος. Δι' ἡδονῆς ἔχειν, ad Xen. Eph. 183. Πρὸς ἡδονὴν, ad Charit. 353. Πρὸς ἡ. λέγειν, ad Herod. 550. Πρὸς ἡδονῆς, καθ' ἡδονὴν, Bast Lettre 185. Καθ' ἡδονὰς, Dionys. H. 3, 1367. 4, 2178. Ἡδονὴν ἔχω, seq. inf., ad Herod. 550. Brunck. Aristoph. 3, 171. Ἡ περί τι ἡ., Boeckh. in Plat. Min. 106." Schæf. Mss. * Ἡδονοκρασία, Aristeas de LXX. Interprr. p. 320. Lobeck. de Compos. Subst. Partic. 2. p. 6. * " Ἡδονοπλὴξ, Timon Phl. 31. ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.] Ἀηδονία, ex α priv. et nomine ἡδονὴ, non ab ἀηδὴς, ut in VV. LL. annotatur, Voluptatis privatio, Injucunditas: medium quiddam inter ἡδονὴν et ἀλγηδόνα duo extrema: i. q. ἀηδία et ἀπονία: Affectio animi vel corporis, qua nullam quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Diog. L. Aristippo (2, 89.) Ἡ δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ, δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονὴ, οὐδὲ ἡ ἀ. ἀλγηδών. Et quemadmodum τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις minus aliquid est quam ἡδονὴ, ita et ἀ. minus quam ἀλγηδών. Ἀνήδονος, ὁ, ἡ, Jucunditatis et voluptatis expers, Injucundus, Illætabilis, Virg. Molestus: Joseph. Ἀ. τιμωρίαν εἰσπεπραγμένος. [" Schol. Eur. Phœn. 1026. * Ἀνηδόνως, Sine voluptate, Clem. Alex. (7, 12.) 874." Wakef. Mss.] Ἐνήδονος, Qui in voluptate est, Voluptarius, Cic. Voluptabilis, Plaut. Qui voluptate afficitur, Cum voluptate conjunctus. [" Schol. Eur. p. 188. Matth. * Ἐνηδόνως, ad Diod. S. 1, 321." Schæf. Mss. * Εὐήδονος, Theodorus Abucara, ap. Suicer. Thes.] Φιλήδονος, Voluptatum amans, Voluptarius, Voluptuosus, Plut. (6, 19.) Καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτους καὶ φ. ἀποβαίνοντας. Epigr. Ἀλλά μοι Βάκχοιο φ. ἔντυνε νᾶμα, Voluptuosum Bacchi laticem. [* Φιληδονέω, Cyrill. in Jo. p. 895.] Φιληδονία, Amor voluptatis, Studium voluptatis, Vitium eorum, qui voluptatibus dediti sunt, Plut. (8, 201.) Ὅπου φιλοπλουτία καὶ φ. περιμάχητος καὶ φθόνος ἄκρατος. [" Τῇ φιληδονίᾳ opp. τὸ * Ἀφιλήδονον, Animus a voluptatum studio alienus, Fuga voluptatum, ap. M. Anton. 5, 5. Ibid. habes v. * Ἐμφιληδονεῖν τινὶ, Delectari aliqua re, Sibi in ea placere." Schw. Mss.] Ἡδονικὸς, Voluptarius, Ceb. Theb. Athen. (588.) Πρὸ τῶν ἡ. καλουμένων αὐτοὶ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες: (312.) Ἡ. φιλόσοφος Ἀρχέστρατος. Chrysipp. Tyan. ap. eund. Athen. (647.) de placenta Montiana, Μάζεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ· ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, Jucundior enim et magis voluptabilis ita fit. [Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. lv. * " Ἡδοντὴς, Voluptarius, Cleom. 253." Wakef. Mss.]

ΑΣΜΕΝΟΣ, Gaudens, Libens, Il. Υ. (350.) ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, Ξ. (108.) ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. Quam constr. imitatus Thuc. dixit 4, (28.) p. 131. Ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων. Apud Eund. 3, (84.) p. 111. ἀσμένη in fem., quod Schol. exp. μεθ' ἡδονῆς. Utitur autem hoc feu. Plato quoque Symp. Ἀσμένη ἤκουσε. [" Ad Xen. Eph. 176. Zeun. ad Xen. Κ. Π. 567. ad Diod. S. 1, 279. 341. Brunck. Or. 773. Wytt. Ep. Cr. 27. Select. 435. Musgr. ad Eur. p. 217. Iph. A. 644. Heyn. Hom. 5, 631. 6, 541. ad Charit. 413. Wakef. Trach. 755. Porson. Phœn. 1061. Thom. M. 294. I. q. ἡδὺς, Valck. Phœn. p. 377. Cum inf., Dionys. H. 3, 1658. Ἀσμένοις ἄσμενος, Jambl. V. P. p. 50. Kiessl. Ἀσμενέστατα, Huschk. Anal. 20." Schæf. Mss. Ἀσμενώτερος, Ἀσμεναίτατος, Phrynich. Bekkeri p. 12. Ἀσμεναίστατος, Etym. M.] " Ἀσμενέστε-" ρος, irregul. compar. ab ἄσμενος, pro ἀσμενώτερος: " itidemqne superl. Ἀσμενέστατος, pro ἀσμενώτατος. " Unde adv. Ἀσμενέστερον, Libentius, et superl. " Ἀσμενέστατα, Libentissime, Cupidissime, ap. Plat. " Pro quo et ἀσμεναίτατα paulo ante habuimus." Ἀσμένως, Cum gaudio, Lubenter. Et in superl. Ἀσμεναίτατα, Lubentissime, pro ἀσμενώτατα. Ab ἧσμαι præt. τοῦ ἥδομαι fit ἡσμένος, e quo ἄσμενος.

Etym. [" Ad Charit. 413. ad Diod. S. 1, 279. 341." Schæf. Mss. * " Πανασμενέσταρος, Tzetz. Chil. 9, 12." Elberling. Mss. * " Ἀσμενέω, Diuarch. 28. Ἀχθομένη (ἡ Ἑλλὰς) τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἡσμένει μεταβολήν τινα τῶν κακῶν: Cupere mutationem rerum, oblatamque avide atque cum congratulatione arripere, Reisk." Seager. Mss.] " Ἀσμενίζω, ἴσω, " Libens suscipio, et comiter accipio: i. q. φιλοφρονουμαι: ut ap. Æschin. Ep. 5. Οὐ περιττῶς ἡσμένιν " σεν ἡμᾶς, de Juliade: de Philocrate autem dicit, " Οὐ δυναίμην ἂν αὐτάρκως ἐπιστεῖλαι τὴν ὑπερβολὴν " τῆς φιλανθρωπίας οσῃ κέχρηται περὶ ἐμέ. Idem in " ead. Ep. accipit pro Acquiesco, cum dat. con- " struens, Ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀσμενίζω τῃ συμφορᾳ, " καὶ ἀρχή μοι δοκεῖ του βίου ἡ απαλλαγὴ τῆς αὐτόθι " πολιτείας. Ibid. pro σφόδρα ἀσμενίζω τῃ συμφορᾳ, " mox dicit, υπεραγαπῶ τὰ παρόντα. Hes. quoque " ἀσμενίζει exp. χαίρει, ἀγάλλεται. Ac ut illa inter- " dum particip. sibi junctum habent, ita et hoc ap. " Plut. dicentem ἀσμενίζω ἐσθίων pro Libens co- " medo." [" Jacobs. Anim. 309. Anth. 1, 1. p. 18. 11, 292. Acta Traj. 1, 219. Wakef. S. Cr. 4, 164" Schæf. Mss. * Ἀσμενισμὸς, Andronicus de Pass. 744. Stob. Ecl. Eth. 174. 178.] " Inde θετικὸν ADV. " Ἀσμενιστέον, Acquiescendum est, ap. Hippocr." [* Ἀσμενιστὸς, Sext. Emp. Math. 11, 85. Themist. Or. 16. p. 205. Cic. ad Att. 9, 2. 16. Clem. Alex. Pæd. 1, 3.] Ἐνασμενίζω, Delector (aliqua re,) Acquiesco: τῃ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Cic. Tempestivis conviviis delector, vertit, Συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω. [Nicet. Annal. 8, 3. Cornutus 21. al. * Ενασμενίζω, Gl. Alloquor, q. v. legitur et in " Onomast. ap. Pricæum ad Apul. Met. 219." Boiss. Mss. * " Συνασμενίζω, Clem. Alex. Str. 1, 1. Method. 401. * Συνασμενισμὸς, Philo ap. Jo. Damasc. 782. Pallad. V. Chrys. 188." Kall. Mss.]

ΑΝΔΑΝΩ, Placeo, Il. A. (24.) Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμω, Od. Θ. (506.) τρίχα δε σφίσιν ἥνδανε βουλή. Annotat autem Eust. fieri ἀνδάνω ab ἥδω, eod. modo, quo λανθάνω e λήθω, μανθάνω e μήθω: et aspirari, ut apparet e comp. ἀφανδάνω, et ex ἀφάδιον. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis Gramm. sententia, esse ab ἄδω, ut λαμβάνω a λάβω. " "Ανδανον, τὸ, Placitum. Ita VV. LL. " proculdubio quod ap. Hes. legissent Ἀνδάνον, ἀρέ- " στον, ευάρεστον: sed non animadverterunt id esse " particip. et gen. facere ἀνδάνοντος, non ἀνδάνον: " præterea et accentum depravarunt. Ἐάνδανον, Ion. " pro ἥνδανον, ut docui in Anomalis. Herod. Ἐάνδα- " νε οἱ ταῦτα, Ei hæc placebant. " "Αδον, pro ἥδον, " aor. 2 act. verbi ἀνδάνω s. ἀδέω, carens augmento. " Hesiod. (Θ. 917.) τῃσιν ἄδον θαλίαι, Quibus pla- " cuere, s. placent, convivia festa." Αιδον autem, pro " ῃδον, est imperf. verbi ἄδω. "Αδοιμι, Placeam, " ἀρέσκοιμι: aor. 2. act. opt., a th. ἀνδάνω s. ἀδέω. " Ex Herod. ἄδοιμί σοι affertur etiam pro Assentiar " tibi. "Εαδα, Placui: vide in Anomalis: unde par- " ticip. εαδὼς, Qui placuit, Gratus, Acceptus. Ho- " mer. Il. I. (173.) πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν." [" Ἀνδάνω, Herod. 728. Ruhnk. Ep. Cr. 273. Toup. Opusc. 1, 29. ad Il. N. 748. Bibl. Crit. 2, 1. p. 40. Theocr. 438. Harles., omnino Porson. in Ind. rerum ad Toup. Emendd. v. Vocalis, Heyn. Hom. 5, 173. 6, 289. De constr., 4, 483. Porson. Or. 1623. De augm., Heyn. Hom. 4, 554. "Εαδε conf. c. ἔδεε, ad Herod. 344. 348. Ἐαδὼς etc., ad Callim. 1, 237. Ἐαδὼς, ἔαδε, Heyn. Hom. 5, 566. "Αδε, 6, 289. "Αδε, ἄδε, 503. Εὔαδε, 593. 655. 7, 736. ad Charit. 737. Meleag. 128. Discorid. 29. Philipp. 43. Ἄδειν, Heyn. Hom. 4, 483. Τοῖσιν ἄδοι καὶ Κυπρις, Phanias 5. Med., Archias 16." Schæf. Mss.] " "Ανανδες, Hesy- " chio ουκ εὐάρεστον ἢ ἀληθές: quod sc. οὐχ ἀνδάνει " θυμῳ, Non placens, Non probabile." Ἀφανδάνω, Displiceo, contr. τω ἀνδάνω: sicut απαρέσκω contr. τῳ ἀρέσκω. [Od. Π. 387.] Ab hoc verbo FIT Ἀφάδιος, Hostis, Hes. Pro quo Ἀνφάδιος dici ait. Ἀφαδία, eodem Auctore, est ἡ πολεμικὴ ναυς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν. Suid. autem ἀφάδιος exp. duntaxat ὁ μὴ ἀρέσκων, Non placens; nam ἀδεῖν, inquit, τὸ ἀρεσκειν, Eust. e Paus. ἀφάδιαν exp. τὸ εχθρὸν et ἀπαρέσκον. [Eupolis Etym. M. Eust. ad Od. A. p. 1417.] " Ἐ- " φανδάνω, Placeo, Complaceo, Il. H. (45.) Βουλὴν " ἥ ρα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι."

ΈΔΑΝΟΣ, Jucundus, Suavis, i. q. ἡδύς: factum autem ex ἥδω per systolen literæ η, quasi ἠδανὸν, ut tradunt Gramm., Il. Ξ. (171.) ἀλείψατο δὲ λίπ' ελαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἐδανῳ: γλεῦκος, Nicander (Ἀ. 181.) ut supra ἡδυς οἶνος ap. Hom. [Ἐδανὸν, τὸ, Æsch. Ag. 1419.] " Ἡδανος affertur pro Jucundus." [Arcadius 64.]

ΆΔΕΩ, Aspirata prima litera, Placeo, Gratificor Il. Γ. (173.) Ὡς οφελεν θάνατος μοι ἀδεῖν κακὸς, M. (80.) ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, Placuit Hectori oratio Polydamantis. Ubi Eust. notat ἄδε videri esse aor. 2. Æol. verbi ἥδω: aut certe ab ἀδεῖν esse ἄδεν, ut ἔκτυπεν a κτυπεῖν. Quo in l. tenuatur ap. Eust.: et ipsum ita scripsisse inde apparet, quod dicat ex eo fieri ἄδος pro κόρος, Satietas: et ἄδην, Abundanter: unde etiam tenuetur in vulg. sermone. Ita enim intelligendum est, quod ait Eust., ἄδην tenuari παρὰ πολλοις: nam opp. τους πολλους Atticis, qui hoc aspirant: ut ipsemet in Comm. in Dionys. docet. In Il. Γ. scribit quæ sequuntur: Sciendum est autem, ex ἥδω, quod est εὐφραίνω, Delecto, 2 fut. act. esse ἄδω: a quo Ion. et Æol. necnon Dorice tenuato, et ad originale th. reverso, formatur etiam ἀδεῖν. Hæc Eust. At Etym. ait, ἥδω, ἥσω, ἄδον: unde ἄδε ap. Hom. fut. 2. ἀδω, infin. ἀδεῖν. Recte quidem Etym., si duntaxat ἄδεν et ἀδεῖν invenirentur; sed unde dicet esse ἀδήσεις ap. Herod. et αδηκε ap. Hipponactem, nisi th. ἀδέω constituat? ut αδηκε βουλὴ, Placuit consilium. Infinitivo autem utitur et Solon initio cujusdam versus ap. Plut. Πᾶσιν αδεῖν χαλεπόν. Uti etiam solet hoc infin. Herod.: 3, (45.) Καί σφι ἀδεῖν τὸ προσωτέρω μηκέτι πλέειν, ubi pro Placere sumitur eo sensu, quo dicimus, Mihi placet illud fieri, pro Sentio illud faciundum: 5, (3 σεις usurpat pro Gratificaberis, Καὶ ποιέων ταυτα Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις, Et hæc faciens, Spartanis gratificaberis, A Spartanis gratiam inibis: 9, (79.) et pro Assentior, Ἐγὼ δ' ὧν τούτου εἵνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἄδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα αρέσκεται, ubi etiam observandum ἄδοιμι tanquam ab ἄδω barytono. Sic et Eust. alicubi Hom. illud ἄδε, in ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, exp. ἤρεσκε: secundum quam exp. ἄδε esset præt. imperf. ab ἄδω barytonæ conjugationis, non circumflexæ. Quod autem ad spiritum attinet, de eo ambigit Eust.; nam cum dixerit tenuari in iis, quæ modo ex eo protuli, itidem vero in Od. M. tradat Æolice tenuari ἀδεῖν, licet ab ἥδω sit, quod aspiratur: tamen in Il. E. in dubio relinquit annon et ἀδεῖν aspirandum sit, et id ex αυθάδεια probari possit, quæ inde ducto nomine dicatur quasi αυτοαρέσκεια. Ego eos sequor, qui ἀδέω, unde ἄδος Satietas, tenuant: ἀδέω pro Placeo, aspirant: præsertim cum videam ἀνδάνω, quod præsens in locum ipsius ἀδέω substituitur a poetis, sicut et ἤνδανον imperf. in locum τον ἤδεον, passim denso spiritu notatum: Il. A. init. ἤνδανε [ετελείετο] βουλή: aspirari autem constat e comp. ἀφανδάνω. Hoc autem v. ἀνδάνω Eust. ab ἥδω vult esse, ut λαμβάνω a λήβω: sed Heraclides ap. eum vult ex ἄδω esse factum, ut λαμβάνω a λάβω: ut dictum est. ITEM Εὔαδεν, Placuit, Eust. ab ἥδω, aut etiam ab ἀδεῖν, deduci posse ait. AT de "Αδω, barytonæ conjugationis, vide in Herod. l. c. " "Αδε, Ion. pro ἥδε, detracto augm., Placuit: " aor. 2 verbi ἀδέω, Il. (M. 80.) ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος, " Antipater Epigr. Σκῦλα μοι ἀμφίδρυπτα και αλλυμένων ἄδε λύθρος. Inde infin. ἀδεῖν. Ἀδῆσαι, Placere: ἀδῆσαι, Molestia affici, In angustiis constitutum esse: ut Hes. quoque ἀδήσεις exp. ἀρέσεις, " procul dubio respiciens ad 5. Καὶ ποιέων ταῦτα " Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις, Spartanis placebis, h. e. Gra- " tificaberis. Idem vero et ἀδήσεις affert pro ἀηδῶν " διατεθείη, ἀδημονήσειε. Ἀέδοντα, Hes. affert pro " ἀρέσκοντα, Placentem: tanquam a v. ἀέδω i. q. " ἀδέω, et forsitan ex ἀδέω facto transpositis literis. " Ἀδελεῖ, Hes. affert pro ἤρεσεν, Placuit: sed suspectum est." [* " Ἐπεύαδε, Musæus 180. ger. Mss. * Μετευάδε, Quint. Sm. 5, 127. leg. μέγ

εὔαδε. * "Συνεύαδε, Phocylides 178." Seager. Mss.] Ἄδος, Lætitia, Gaudium, εὐφροσύνη, Etym. Idem ἄδον exp. ἀρέσκειαν, Complacentiam, ad verbum. Exp. et κόρον, ἢ κόπον, Satietatem, Lassitudinem, Defatigationem: confundens ἅδος aspiratum ab hoc ἀδέω, Placeo, cum ἄδος tenuato ab ἀδέω itidem tenuato, quod ex ἀηδέω factum est, ut paulo post dicetur. ["Ἄδος, Acetum, Casaub. Athen. 140." Schæf. Mss.] Ἀδοσύνη, Voluptas, ἡδονή, Hes. Idem ET ἀδονὰν exp. ἡδονήν: sed ἀδονὰν habere duntaxat η mutatum in α Dor. more, perspicuum est: at ἀδοσύνη ab ἅδος derivatum est, ἄδος autem ab ἀδέω, quod primitivum sit necne, ambigitur inter Gramm.: ut ex iis, quæ modo dixi, satis liquet: ego certe eos secutus sum, qui primitivum esse nolunt.

ΑΥΘΑΔΗΣ, q. d. Sibi placens, Arrogans, Superbus. De eo proprie dicitur, qui sibi placet, plaudit, est pulcher, ut quidam dixit, sic ut ceteros omnes præ se contemnat. Sed generaliter etiam extenditur ad Superbi signif. Isocr. ad Dem. (4.) Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. Plut. (9, 273.) Οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδὲ ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδ' αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ κ. τ. λ. Aristot. Rhet. 1. Τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Æsch. autem Pr. (906.) p. 55. meæ Edit. nomini αὐθάδης adjungit gen. φρενῶν, eique opp. ταπεινός: ita enim ibi ipse Prom. Ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης φρενῶν, Ἔσται ταπεινὸς, τοῖον ἐξαρτ. κ. τ. λ. Quem gen. supervacaneum esse puto, eod. prorsus modo, quo Lat. gen. Animi post nonnulla nomina vacare comperitur, e quibus est Infelix: sed ap. poëtas, quantum meminisse possum, non ap. solutæ orationis scriptt. Tacitum tamen excipio, qui non iisdem, quibus ceteri astrictus sermonis legibus, etiam Ferox animi dixit: a quo non multum abfuerit Arrogans animi, Superbus animi. Ceterum αὐθάδης in VV. LL. exp. etiam Contumax et præfractus, de qua expositione dicam in Αὐθαδιάζομαι. Redditur et Inhumanus ap. Aristot., sed omnino vitiose, ut docebo in Αὐθάδεια. Est autem et manifesta et extra controversiam posita hujus nominis derivatio, quam et Aristot. affert Eth. 1. ubi αὐθάδης esse dicitur αὐτοάδης τις, ex eo, quod sibi placeat, et quidem ita placeat, ut etiam congressus aliorum vitet, et cum nemine commercium habeat. Quæ tamen Aristot. verba ad propriam signif. restringenda sunt, cum alioqui generalius, ut dixi, accipiatur. Est igitur αὐθάδης dictus quasi αὐτοάδης, i. e. αὐτῷ ἁδῶν. ["Toup. ad Longin. 325. Valck. Hipp. p. 196. Wakef. Herc. F. 1246. Cattier. 99." Schæf. Mss.] "Αὐτώδης, Hesychio ὑπέρφρων, ἰδιογνώμων. Per "contr. ex Αὐτοάδης, pro quo αὐθάδης dicitur, Sibi "ipse tantum placens, Præfractus. Αὐτάδης, Hes. "αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Ion. forsan pro αὐθ." Αὐθαδῶς, Arroganter, Superbe, Contumaciter, VV. LL. [Aristoph. B. 1050.] Αὐθάδεια, ET Αὐθαδία, Arrogantia, Superbia; sed ejus proprie, qui ita sibi placet, ut ceteros omnes præ se contemnat, sequendo analogiam significationis, quæ data est nomini αὐθάδης. Plato Epist. Ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Quod Plat. dictum multis in ll. a Plut. celebratur. Idem Plut. αὐθάδειαν dicit de militibus parere imperatori recusantibus. Apud Aristot. Eth. 1. σεμνότης est inter αὐθάδειαν et ἀρέσκειαν, ubi perperam redditur αὐθάδεια Inhumanitas, sicut σεμνότης Humanitas, ab eo, qui hæc Aristot. Σεμνότης ἐστὶν αὐθαδείας ἀνὰ μέσον καὶ ἀρεσκείας, interpr. Humanitas est medium inter inhumanitatem et placendi studium: cum vertere oportuerit, Gravitas est medium inter arrogantiam et placendi studium. In suo autem errore sibi constans nomen αὐθάδης, quod proxime sequitur ap. Aristot., vertit Inhumanus. Atqui cogitandum fuerat, ea, quæ Aristot. dicit, μηδενὶ ἐντυχεῖν, μηδὲ διαλλαγῆναι, non solnm ab inhumanitate, sed etiam a superbia posse proficisci. Unde et in vernaculo sermone iis, qui suo colloquio aut generaliter sua consuetudiue et familiaritate non dignantur quos debent, objicimus, Vous tenez votre gravité, i. e. ad verbum, Gravitatem tuam tenes: sed nos Gravité in eo loquendi genere appellamus Vitiosam quandam gravitatem, et a superbia proficiscentem, ac quasi σεμνότητα quandam αὐθάδη. Ceterum cum αὐθάδειαν ita distinguat Aristot. ἀπὸ τῆς σεμνότητος, eamque distinctionem confirmet receptus passim usus, nisi me memoria fallit, miror Isocr. αὐθαδείαις et σεμνότησι copulasse, Archid. (41.) Δόξομεν γὰρ τὸν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τὴν μὲν φύσιν ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δὲ αὐθ. καὶ ταῖς σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις κεκχρῆσθαι. Sed hoc responderi posse de loco isto crediderim: Isocr. non ita conjunxisse αὐθαδείας et σεμνότητας quasi utrumque idem valeat et in laude ponatur, sed perinde esse ac si dixisset, Eam, quam in nobis alii appellarunt, atque adeo esse arbitrati sunt, αὐθάδειαν, al. σεμνότητα. Ut sit hic sensus, Nos neque αὐθάδεις, neque σεμνοὺς vere fuisse et a natura, sed simulate. || Pervicacia, Cic. scribens, Ægrotationi autem talia quædam subjecta sunt, Avaritia, ambitio, mulierositas, pervicacia, liguritio, vinolentia, cupedia. Ubi quæ enumerat vitia, ea sunt, quæ a Stoicis vocantur, φιλοχρηματία, φιλοτιμία, φιλογύνεια, αὐθάδεια, λιχνεία, φιλοινία, φιλοψία. De qua interpr. nominis αὐθάδεια dicam in Αὐθαδιάζομαι. || Opponitur, inquit Bud., Comitati a Theophr., estque ἀπήνεια τῆς ὁμιλίας, Dura et inhumana rusticitas. Quæ tamen Bud. iuterpr. illi superiori, qua Inhumanitas esse dicebatur, patrocinari nequit: cum hic non distinguatur ἀπὸ τῆς σεμνότητος, sed vocetur Inhumana rusticitas, illorum, qui quod sibi placeant, ceteros contra contemnant, inde inhumane rustici evadunt, dum præ arrogantia, ab officiis, quæ civilitas et ipsa etiam humanitas requirit, prorsus abhorrent. ["Αὐθάδεια, Thom. M. 894. Coray Theophr. 246. Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Brunck. Antig. 1028. Αὐθαδία, ibid. Valck. Phœn. p. 497. Hipp. p. 218." Schæf. Mss. * Αὐθαδικὸς, Aristoph. Λ. 1116. * Αὐθαδέω, unde * Ἀπανθαδέω, Nicet. Annal. 13, 1. "Ἀπανθαδέομαι, Orig. c. Cels. 2. p. 80." Seager. Mss. * Ἀπανθάδημα, Dio Or. 18. p. 477.] Αὐθαδιάζομαι, ET Ἀπανθαδιάζομαι, tanquam ab αὐθαδία, non αὐθάδεια, Arroganter, Superbe me gero. Budæo Pertinaci superbia utor et contumacia, ut qui supplicare judicibus non sustinet: afferenti Plat. Ap. Socr. (23.) unde sumtum est exemplum, quod addit, de nolente supplicare, Τί δὴ οὖν οὐδὲν τούτων ποιήσω; οὐκ αὐθαδιαζόμενος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων: (27.) composito ἀπανθαδιαζόμενος ead. signif. utitur. Ceterum Pertinaci superbia utor, optime interpretari mihi videtur Bud., sed ut Pertinaci superbia dixit, non Pertinacia, sic maluissem Contumaci superbia quam Contumacia dixisset. Semper enim, quoad fieri potest, ea utendum interpr. censeo, quæ unius vocabuli signif. cum alterius signif. non confundat. Quo fit ut αὐθάδης nolim usquam simpl. Pertinax reddere, nec Contumax, ut in VV. LL., sed potius Arroganter pertinax, contumax. Si tamen hoc adv. omittendum sit, malim Pervicax, quam Pertinax, aut Contumax, ut Cic. αὐθάδειαν Pervicaciam interpr. Existimo enim nominibus Pervicax et Pervicacia includi aliquam Arrogantiæ s. Superbiæ signif. potius quam illis. ["Αὐθαδιάζομαι, Phryn. Ecl. 22. ad Thom. M. 84. * Αὐθαδειάζομαι, ibid." Schæf. Mss. "Sext. Emp. Pyrrh. 1, 237." Kall. Mss. "Αὐθαδιάζομαι, Schol. Greg. Naz. p. 30. Montac." Boiss. Mss. * "Αὐθαδιασμὸς, Chrys. in Matth. Hom. 16. T. 2. p. 110.; 25. T. 2. p. 176." Seager. Mss. Ἀπανθαδιάζομαι, * Καταυθαδιάζομαι, Lobeck. Phryn. 66. 67.] Αὐθαδίζομαι, idem: quod Bud. e Greg. c. Jul. affert, exp. Pertinaciter resisto, Φιλεῖ γὰρ τὰ γενναια φρονήματα πρὸς τὸ βίᾳ κρατοῦν αὐθαδίζεσθαι. Ego, quod verbo Resisto usus est Bud., valde probo, cum jungatur præpositioni πρὸς, sed maluissem dicere Pertinaci superbia resisto, ob eam, quam modo attuli, rationem. ["Ad Thom. M. 82. 84. Phryn. Ecl. 22." Schæf. Mss.] Αὐθάδισμα, Arrogantia; potius, Arrogans dictum, factum, Æsch. Pr. (963.) p. 59. Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν Ἐς τάσδε σαυ-

τὸν πημονὰς καθώρμισας, Hisce arrogantibus dictis. [* "Ἀπανθαδίζομαι, ad Thom. M. 82. 84. Bergl. Alciphr. 167. Phryn. Ecl. 22." Schæf. Mss. "Ἀπανθαδίζω, Nicet. Eugen. 7, 59." Boiss. Mss.] Ἐπανθαδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι, nisi quod præp. vim significationis augere videtur. In VV. LL. exp. In ead. pertinacia perduro. ["Arrian. Exp. 5. p. 164. * Κατανθαδίζομαι, Suid. v. Ἐπεντρυφήσαντος.] Sic et in Περιανθαδίζομαι, præp. intensivam duntaxat esse crediderim: si quidem vera est Suidæ exp., περιανθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀναστρέφεται, μέγα φρονεῖ περὶ ἑαυτοῦ. [Phot. Hes.] At in Ὑπανθαδίζομαι contra minuit signif. præp.; sonat enim, ut opinor, q. d. Subarroganter me gero.

["Εὐαδής, Gratus, var. lect. ad Hippocr. de Dec. Hab. 4." Boiss. Mss. Vide alibi.]

Ἄδην, et Ἄδδην, Affatim, Abunde, Ad satietatem usque. Cujus etyma ap. Gramm. diversa reperiuntur. Etym. derivat ab adv. δὴν, Diu, ut præfixo α Congregandi signif. habente, et cum pleon. literæ δ, fiat ἄδδην, ponens tamen et alias derivationes. Eust. ἄδην vult signif. proprie Ad satietatem usque; et cognationem habere cum ἀδέω ac ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: unde et simplici δ scribi mavult, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω derivatum esse ἄδην: cum tamen in Il. M. tradat ab ἄδεν, i. e. ἤρεσεν, Placuit, ἄδην deductum esse, sicut et ἄδος. Idem in Il. E. (203.) Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, annotat quæ sequuntur, Ἄδην autem pro Abunde, Nicias quidem tenuat, geminans δ propter metrum, ut in κύων ἀδδεές: Aristarchus autem unico δ scribit, et correpte, et denso spiritu: aspirans etiam ἄδε, pro Placuit, et ἄδος Satietas. Hæc Eust., qui alio præterea l. e Rhet. Lexx. refert, ἄδην esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς, unde sit ἀδηφάγος, et ἄδος: quod qui dixerunt, non videntur ἄδην pro derivativa, sed pro primitiva voce habuisse. Ceterum notandum est, ἄδην nonnunquam absolute poni, nonnunquam habere casum, sc. gen. Absolute ponitur in l. ex Il. E. modo c.: at cum gen., T. (423.) ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, Od. E. (290.) ἄδην ἐλάαν κακότητος. Plato Charmide, Ἐπειδὴ τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν. Sic dicitur et ἄδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Frequenter in prosa etiam sine casu ponitur, ut ap. Suid. partim ex Herod., partim e non nominatis Auctoribus aliis, Ὡς δὲ ἄδην εἶχον κτείνοντες: Οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο: Ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου: Οἴνου καὶ των ἄλλων ἄδην ἐνεπίμπλαντο: Ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν. Sic etiam ignis ibid. dicitur ἄδην ἐπινέμεσθαι τὰς οἰκίας, Ad satietatem usque absumere ædes. Quod ad scripturam attinet, primum, tenuari debere, e vett. Codd. liquet, qui omnes uno consensu tenuant: debere autem simplici δ scribi, ostendunt infiniti propemodum ll. poetarum, primam syllabam corripientium: quinetiam ipse Hom. in omnibus aliis ll. præterquam in illo, ἔδμεναι ἄδην, corripit. Ut vero metri gratia produci posset, geminarunt quidam eo loco δ: quos primos suspicor occasionem huic scripturæ dedisse. Sed nihil necesse erit produci α eo l., cum Hom. alibi ead. usus sit licentia: unde etiam Aristarchus censebat correpte positum esse α ibi quoque. Certe non modo Hom. in aliis ll. corripuisse α in hac voce, sed alios omnes poetas, comperio. Dionys. P. Πώεα καλὰ νέμοντες ἄδην βεβριθότα μαλλοῖς. Opp. K. 1. Εἴαρι γὰρ βοτανῇσιν ἄδην * ποιητρόφος αἶα κ. τ. λ. Sic et ἀδηφάγος prima brevi passim invenio: ut mox dicam. Sed observandum est, in illo Dionys. l. aspiratam esse primam literam in Edit. patris mei: quæ e vetust. exempl., cujus rei sum oculatus testis, aspirationem illam accepit, et Eust. ipse eo l. Atticos solere aspirare admonet. Exp. etiam ἀθρόως, item ἀδεῶς ab Hes.: quo modo quædam e præcedentibus accipi possunt. "Ἄδην, aspiratum, Hes. ait significare ἡδέως, Suaviter, Jucunde: tenui autem spiritu notatum, ἀδεῶς, Intrepide, Tuto, Citra metum et periculum. Idem tamen paulo ante exposuerat ἀθρόως, δαψιλῶς, necnon ἐξαίφνης." ["Musgr. Rhes. 480. Barnes. Hel. 626. Jacobs. Anth. 7, 217. Callim. 1, 432. Paus. 3, 298. Fisch. ad Plat. Euthyphr. 41. Heyn. Hom. 4, 209. 5, 173. 6, 111. 427. 645. 7, 703. 731. Gesn. Ind. Orph. ad Mœr. 90. Toup. Opusc. 2, 113. ad Lucian. 1, 247. Koen. ad Greg. Cor. 149. Herod. 711. et n. De spiritu, ad Mœr. 179. ad Lucian. 1, 247. Cum gen., T. H. ad 1, 208. Act. Traj. 1, 214. Ἄδδην, Toup. Emendd. 1, 183. Greg. Cor. 88. Koen. 149. Heyn. Hom. 5, 37. 173." Schæf. Mss.] Ἀδηφάγος, sive Ἀδδηφάγος, ὁ, ἡ, Ad satietatem et libitum comedens, Qui quoad libitum est comedit, Vorax, Edax, Helluo, Theocr. (22, 115.) Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸν ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν; Opp. Ἁ. 2. Ἔξοχα γὰρ παρὰ πάντας ἀδηφάγος οἶστρος ἐλαύνει. Athen. (416.) Alcmanem poetam dicit ἀ. fuisse: de quo paulo post, τάχα δὲ πλέος Ἔπνεος οἷον ὁ παμμάγος Ἀλκμάν. Et paulo post neutr. substant. Ἐμφανίζει αὐτοῦ τὸ ἀ., Voracitatem suam. Et metaph. ap. Aristoph. N., seu, ut Suid. habet, ap. Alcæum, λύχνοι ἀδηφάγοι, i. e. οἱ πόται, Eust. Lycbni bibuli, Qui multum olei devorant. At ἀδηφάγοι ἵπποι, ut idem Eust. Rhet. Lex. affert, equi τέλειοι, et ἀγωνισταὶ, Suid.: Equi curules, qui magnis sumtibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur: sicut et ἀδηφάγον ἅρμα, Currus hujusmodi equorum. De quo Erasm. Prov. Currus edax. Et ap. Lys. (Fr. 16, 16.) Ναῦς ἀδηφάγος, ἡ τὸν μισθὸν λαβοῦσα ἐντελῆ, Cui plenum dabatur stipendium. Sicut et ἀδηφάγοι τριήρεις ap. Suid. αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, Quæ multum absumunt et quasi devorant; In quas magni erogantur sumtus. ["Ἀδηφάγος, ad Mœr. 89. Harles. ad Theocr. 355. Toup. Opusc. 2, 160. 162. Koen. ad Greg. Cor. 149. Wakef. Phil. 313. De ellychnio, ad Lucian. 1, 367. Valck. Callim. 192. Ἀδδηφάγος, Heyn. Hom. 5, 175. Jacobs. Anth. 6, 83. 8, 96." Schæf. Mss.] Ἀδηφαγέω sive Ἀδδηφαγέω, Ad satietatem usque comedo, Vorax sum, Alciphr. 22. Χύσιν ἐργάσασθαι τῆς οὐσίας πολλὴν, καὶ ἀδηφαγοῦντα καὶ καθηδυπαθοῦντα μετά τε ἡμῶν, μετά τε ἑταίρων. Isocr. Arcbid. (23.) Ζεύγη μὲν ἵππων ἀδηφαγούντων ἔτι καὶ νῦν ὁρᾶσθαι τρέφοντας. Ubi tamen ἀδηφαγοῦντα accipi possit ut ἀδηφάγοι ἵπποι paulo ante. ["Ad Mœr. 90. Bergl. Alciphr. 81." Schæf. Mss.] Ἀδηφαγία sive Ἀδδηφαγία, Esus ad satietatem usque, Voracitas, Athen. 10. e Polemone scribit, Παρὰ Σικελιώταις Ἀδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ Σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα. Et ap. Suid. Ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο, de corporibus, quæ ibi dicuntur τρυφηλὰ καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστά. Callim. (H. in D. 160.) Παύσατ' ἀδηφαγίης. Opp. Ἁ. 3. plur. usus est, Ἀαιμάργοις ὅσον ἄλγος ἀδηφαγίῃσιν ὀπηδεῖ, quo l. in vet. quodam Cod. δ duplicatum vidi, licet contra metrnm: unde apparet scripturam hanc olim receptam fuisse. ["Ἀδηφαγία, Toup. Opusc. 2, 160. Ἀδδηφαγία, Ruhnk. Ep. Cr. 127." Schæf. Mss. Diog. L. 1, 161.]

Ἀδέω, ήσω, ηκα, tenuato α, Tædio afficior proprie præ defatigatione. Unde Od. M. (281.) Ὡς ῥ' ἑτάρους, καμάτῳ ἀδηκότας, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, Il. K. (98.) Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, Labore fatigati et insomnia: κεκμηκότες, δαμασθέντες, Etym. Fatigati, Domiti. Item ἀδημονοῦντες et ὑπὸ τοῦ κόπου ἀηδῶς διακείμενοι, Sibi displicentes et tædio affecti præ labore et lassitudine. Ego exp. puto, E labore languentes: ut Cic. dicit Languere e via. At Od. A. (133.) μὴ ξεῖνος, ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, Δείπνῳ ἀδήσειεν, i. e. ἀηδισθῇ, ἀηδῶς διατεθείη, Contristetur et offendatur. Volunt enim ἀδέω dictum esse quasi ἀηδέω. Habetur autem ἀδδηκότες et ἀδδηκότας et ἀδδήσειεν cum gemino δ, in multis Hom. Edd., cum tamen ap. Eust. sit simplex; ac fortasse literam δ geminarunt, qui ab ἄδην deduci existimarunt, de qua derivatione ambigit Eust.; scimus enim ἄδδην etiam scribi solitum, duplicata illa litera. Verum quid dicent de ἄδος nomine hinc derivato? cur non et ipsum geminationem illius literæ servabit? Signif. autem ἄδος Satietatem, ab ἀδέω deductum, utpote quod proprie Tædium signif. satietatem sequens, i. e. Fastidium. "Ἀδεύμεθα, Hes. affert pro ἀηδιζόμεθα, Dor. pro

" ἀδούμεθα, e th. ἀδέομαι, i. q. ἀδέω, i. e. ἀηδῶς ἔχω, " Molestia et fastidio affectus sum, Tædium sentio. " Ἀδηκότες, Eid. ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι, " Qui satis habent et repleti s. exatiati sunt: Eusta- " thio non solum κορεσθέντες, sed etiam ἀηδῶς ἔχον- " τες, ἀηδισθέντες, Molestia et tædio affecti. Particip. " ex ἀδέω. Idem ἀδηκὼς affert pro ἡδυνθείς: iti- " demque ἄδηκε βουλὴ ex Hipponacte, pro ἥρεσε τὸ " βούλευμα, ex ἀδέω signif. ἥδομαι vel ἀρέσκω: quod " tamen potius aspirate scr. Ἀδδηκότες, eod. modo " pro ἀδηκότες, h. e. ἀηδῶς διακείμενοι et quasi ἀηδι- " σθέντες, καταπεπονημένοι, Molestia affecti, Fatigati. " Il. K. (98.) καμάτῳ ἀδδηκότες. Particip. præt. " perf. act. a th. ἀδέω. Ἀδήκορες, perperam ap. Hes. " pro ἀδηκότες." [" Ad Od. A. 134. Heyn. Hom. 6, 111. Ἀδδηκὼς, 6, 24. 66. 82. 94. 111. 139. Doering. ad Horat. 1, 213. cf. Anthol. Palat. 2, 221. fin." Schæf. Mss. Ἀδία, Phrynichus Bekkeri p. 22. Vide Lex. VV. Peregr.]

¶ Ἀδήμων, Qui præ dolore animi concidit, præ fastidio et quasi nimia dolorum satietate fatiscit, ὁ ἐκ λύπης ὡς οἱονεί τινος κόρου, ὃς ἄδος λέγεται, ἀναπεπτωκώς, Eust. " Ἀδημονέστερος, Suid. exp. " ἀγωνιστικώτερος, Pugnacior, Contentiosior, in h. l. " cujus auctorem reticet, Ὧν δὲ τοῦ προσήκοντος ἀδη- " μονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ." [* Ἀδημοσύνη, Democr. Stob. Serm. 38.] Ἀδημονέω, Animo concido, Terreor, Terrefio, Pavesco, Dem. (402.) Ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, Plut. Antonio, Κλεοπάτραν περιέμενε, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε, Cleopatram expectabat, et in loco consistere non poterat et sibi constare, præ impatientia pruriginis, Angente animum expectatione oberrabat. Bud. Xen. Ἐ. 4, (4, 3.) Ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Eust. nomen illud ἀδήμων fingit, ex ἄδημαι præt. pass. ab ἀδέω factum, unde ἀδημονέω derivetur. [" Plut. Mor. 1, 15. Toup. Opusc. 1, 401. Alciphr. 160. Phryn. Ecl. 92. Dionys. H. 1, 143. 4, 2240." Schæf. Mss.] Ἀδημονία, Anxietas animi, Mœror ingens et tristitia, Plut. Numa (4.) ἀδημονίαν ψυχῆς dixit Ægrum animum, Bud.: Οὐκ ἀ. τινὶ ψυχῆς καὶ πλάνῃ τὸν μετ' ἀνθρώπων ἀπολέλοιπε βίον. [Jambl. V. P. 520. Kiessl.] " Ἀδημο- " νιάω, i. q. ἀδημονέω s. ἀδημονίᾳ κατέχομαι, ut " ἀγωνιάω est ἀγωνίᾳ κατέχομαι: unde particip. ἀδη- " μονιῶν, quod Hes. exp. ἀγωνιῶν, λυπούμενος."

Ἀδὴς, Injucundus, Insuavis, Hes.

Ἄδος, τὸ, vel Ἄδος, ὁ, juxta Etym., Satietas, Defatigatio, quæ est laboris velut satietas, Il. Λ. (87.) de lignatore, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας Τέμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν, ubi notat Eust. ἐκορέσσατο esse ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἄδος: ac corripi α in hoc nomine, cum in ἀδέω producatur, utpote per crasin facto ἀδέω ex ἀηδέω. Ceterum ab ἀδέω Eust. deducit nomen ἄδος: alii contra a nomine derivatum esse verbum existimarunt. Sed rectius Eust., si modo ἀδέω quasi ἀηδέω dici constet. Nonnulli vero ab ἄδην deduxerunt hoc nomen ἄδος: quidem et ab ἀδέω. || Ab Hes. exp. quoque ὄξος, Acetum, citante Dinolochum: quæ exp. supra data fuit vocabulo ἥδος. [" Wakef. S. Cr. 2, 82. Heyn. Hom. 5, 174. 6, 111. 113. 119." Schæf. Mss.] Ἀδαῖος, Abundans, Largus: ἀδαιὸν, Hes. ap. quem fortasse male ἀδαιὸν pro ἀδαῖον, exp. δαψιλές. Idem habet, Ἀδαία, pro quo lege ἀδαῖα, mutans acutum in circumflexum, εἰς κόρον ἄγοντα, Satietatem adducentia: ab ἄδειν. At Sophron, inquit, ἀδανὸν dixit τὸν ἀηδῆ, Tædiosum, Molestum. E Rhet. autem Lex. citat Eust. ἀδαῖον ap. Sophronem esse τὸ εἰς κόρον ἔργον, ubi fortasse reponendum ἄγον pro ἔργον: ut sit ἀδαῖον, τὸ εἰς κόρον ἄγον: quemadmodum Hes. ἀδαῖα exp. εἰς κόρον ἄγοντα, non hunc tamen, sed alium usum e Sophrone proferens; nam pro ἀδανὸν puto leg. ἀδαιὸν, s. potius ἀδαῖον: cum exp. hæc ἀηδῆ optime conveniat cum eo, quod dictum est ἀδέω, unde ἄδος, deinde ἀδαῖος est factum, dici tanquam ἀηδέω. At vero ἀδανὸν quorsum misceretur cum ἀδαιόν? Certe potius ἀδανὸν posuisset Hes. cum ἀδανὲς, quod non multo post habetur, in sua secundum ordinem alphabeticum sede, exponiturque ἀπρονόητον. [" Koen. ad Greg. Cor. 149." Schæf. Mss.]

A ἌΔΩ, ἄσω, Satio, Expleo, Il. E. (289.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, i. e. χορτάσαι, κορέσαι, πληρῶσαι, I. (485.) Ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχών. In pass. idem signif., T. (306.) Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε, μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicander Ἀ. (305.) Ἆσαι δὴ πολίοιο μυοκτόνου ἄρσενος [ἄργεος] ἄνθην, i. e. κόρεσον, Schol. " Ἆσαι, Satiare, κορέ- " σαι, πληρῶσαι: ut Il. E. (289.) Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, " Sanguine exatiare Martem. Itidemque alibi ἆσαι " χροός. || Requiescere, Respirare. Eust. enim ἄσα- " μεν exp. ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν, derivans ex " ἄω, Spiro. || Lædere, Nocere. Idem enim ἆσαι " pro βλάψαι accipi tradit, contractum ex ἀάσαι. " || At vero ᾆσαι cum ι subscripto, est Cauere s. De- " cantare, a th. ᾄδω. Hes. ἄδεται exp. non solum " πιμπλᾶται, Repletur et exatiatur, sed etiam κοπιᾶ- " ται: ut idem sit cum ἀδέω, Molestia et tædio affi- " cior, Fatigor." [" Heyn. Hom. 5, 53. 173. 639. 699. 6, 113. 220. 264. 427. 7, 473. 673. 8, 125. 742. Wakef. Phil. 715. Toup. Opusc. 2, 104. T. H. ad Hesych. 1, 165. Mitsch. H. in Cer. 128." Schæf. Mss.] " Ἄατος, Insatiabilis, ἀκόρεστος: per crasin " pro ἄατος, ex ᾱ priv. et ἆσαι, q. e. κορέσαι. Il. X. " (218.) Ἕκτορα δηώσαντε μάχης ἀτόν περ ἐόντα: E. " (863.) τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο. Itidemque " Hesiod. Ἀ. (59.) Αὐτὸν, καὶ πατέρ' ὃν Ἄρην ἄτον " πολέμοιο." [" Heyn. Hom. 5, 75. 160. 699. 6, 196. 8, 193. 288." Schæf. Mss.] " Ἀάταλος, Inex- " plebilis, Inexaturabilis. Hes. enim ἀάταλε affert " pro ἀπλήρωτε: comp. ex ᾱ priv. et ἆσαι, κορέσαι. " Ἀϊτὴς, Inexplebilis, Inexatiabilis. Hes. enim ἀϊτῇ " affert pro ἀπλήρωτον: quo sensu supra ἄητον ha- " buimus."

¶ Ἄση, Fastidium, quod sæpe consequitur satietatem; Nausea, ναυτιῶδες πάθος καὶ κνῆσις τοῦ στομάχου. Diosc. Ἀνορεξίαν ἰῶνται καὶ στομάχου ἄσην πραΰνουσι, Plin. Aviditatem cibi faciunt, fastidium detrahunt. De animi etiam molestia dicitur ap. Plat. Λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Sappho (1, 3.) Μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, Πότνια, θυμόν. Volunt quidam C esse i. q. Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἀλύει, i. e. ἄλυσις s. ἄλυξις καὶ ῥιπτασμὸς σώματος ἀσσωμένου, Gal. Inquietudo jactatioque corporis. [" Mœr. 59. et n., ad Timæi Lex. 247. Valck. Oratt. 341. Hipp. p. 193. Musgr. 276. Phœn. p. 225. Med. 245. Porson. 28. ad Charit. 297. ad Herod. 68. ad Lucian. 1, 351. ad Il. Φ. 321. Kuster. Aristoph. 57. Heyn. Hom. 6, 109. 8, 175. ubi et de Ἄσις." Schæf. Mss.] " Ἀσηκο- " ρία, Hesychio ἀκηδία: ET Ἀσήκορος, * ἀκηδιαστής. " Itidemque Suid. ap. quem paroxytonως ἀκηκόρος. " Sed notandum in Ms. ejus exemplari pro ἀκηδια- " στὴς haberi * πρωτοδικαστής." Ἀσηρὸς, Fastidium afferens, Molestus, [Hippocr. 766. 774. 802.] Ἀσηρῶς, Moleste, ἀχθηρῶς. [" Schol. Il. I. 647." Wakef. Mss.] Ἀσώδης, Fastidio et nausea laborans, E repletione cibum fastidiens. Εἴ τις ἀλγοίη κεφαλὴν, εἰ μὲν ἀ. εἴη καὶ καρδιώττοι, κελεύειν ἐμεῖν, Gal. Præd. Hippocr. Διττῶς μὲν γενομένων ἀ. τῶν καμνόντων κ. τ. λ. Et ἀ. διαθέσεις, Nauseosæ affectiones, ut quidam exp. Nauseosa etiam res ἀ. dicitur, ut κρόμμυον ap. Diosc. [Hippocr. 73. 399. I. q. πηλώδης, D Æsch. Suppl. 32. ideoque ad ἄσις, Limus, referendum.] Ἀσάομαι, Nauseo, Fastidio laboro: unde Ἀσᾶται ap. Hippocr. quod Gal. ἐν ταῖς Γλώσσαις exp. πυροῦται, προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι i. q. ἀσώδεις. Gal. 7. κ. Τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia: unde Herod. (3, 41.) Ἀσηθείη τὴν ψυχήν: Ἀσηθεὶς, λυπηθεὶς, Hes. [" Theogn. 665. 967. ad Herod. 217. ad Mœr. 60. Valck. Oratt. 341. Hipp. p. 193. Musgr. Tro. 635. * Ἀσέομαι, ad Mœr. l. c. Valck. Oratt. l. c." Schæf. Mss.] Ἀσαίνω, et Ἀσάζω, i. q. præcedens, Hes. [" Valck. l. c. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

ΑΔΙΝΟΣ, Confertus, Densus: μέλισσαι, Densæ apes, i. e. ut quidam exp., quæ denso agmine volant. Nam Il. B. (87.) μελισσάων ἀδινάων Schol. exp. ἀθρόως πετομένων, Confertim volantium. Sic et Etym. Sed tamen confertæ sunt apes, etiam quando non volant. Sic (469.) μυιάων, Etym. ait esse ab

ἄδην, τὸ ἀδιαλείπτως, Semper et nulla cum intermissione. Unde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, Continuus, et intermissionem non habens. Eust. quoque ait ab ἄδην derivari, unde et quosdam aspirare voluisse ἀδινὸς, quod ἄδην secundum Atticos aspiretur. || Ἀ. γόος, Confertim veniens gemitus, ἀθρόως ἐρχόμενος, Hes. Il. Ψ. (17.) ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, quæ verba sæpe repetuntur. Sic et ἀδινὸν γοόωσα, Od. Δ. (721.) Il. Ψ. (225.) ἀδινὰ στεναχίζων: quibus in ll. ἀδινὸν et ἀδινὰ adv. posita sunt pro ἀδινῶς. || Sic ἀ. κῆρ Hes. vult esse ἡ τὴν συνεχῶς λυπουμένην, Animum, qui assidue contristatur, πυκνὴν ψυχὴν, ubi πυκνὴν eum accipere existimo pro Prudente, ut cum dicitur πυκνὴ βουλὴ, Prudens consilium. Alioqui non video quid πυκνὴ ψυχὴ significare posset: i. e. ad verbum, Densus s. Confertus animus. Est autem Od. T. (516.) ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. || Idem ἀδινὸν exp. οἰκτρὸν, γοερὸν, Miserabilem, Lamentabilem, Gemitus afferentem, Gemitu dignum: quæ signif. fortasse occasionem sumsit ex eo, quod Hom. γόων, Gemitum, solet ἀδινὸν dicere ἐπιθετικῶς, ut modo ostensum est. Eust. ἀδινὸν στοναχῆσαι exp. οἰκτρὸν, Miserabiliter; nam adverbialiter ponitur hoc nomen. Sed malo ἀδινὸν pro ἀδινοῖς γόοις, Confertis et densis gemitibus. Soph. Tr. (849.) Ἧπου ἀδινῶν χλωρὰν Τέγγει δακρύων ἄχναν, Confertis, densis, miserabilibus lacrymis. Apoll. Rh. 3, (1104.) Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύσσετο μύθῳ, Miserabili, Lamentabili sermone: (1200.) Τοιοῦνῆς μνημήϊον εὐνῆς, Tori miserabilis, eo quod ab amante desereretur: 4, (1422.) Ὡς φάτο λισσόμενος ἀδινὴ ὀπὶ, ubi tamen Schol. exp. ἀσθενεῖ, nimirum præ siti. || Pro ἡδὺς, inquit Eust., Suavis, Jucundus: ut (Od. Ψ. 326.) Σειρήνων. Cum hac autem signif. puto ab ἄδος potius deduci, Gaudium, quam ab ἀυτὴν: ideoque aspirandum esse, si ἄδος aspirari debere dicamus. || Ἀδινὰ μῆλα, Od. A. (92.) Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, Oves non magnas, Etym.: Hes. ἀδινὰ, τὰ τῇ οἴκῳ μὴ μεγάλα, Quæ domui non sunt magnæ. At Didymus ait esse λεπτὰ, Graciles, respectu sc. boum: aut ἀδινὰ pro ἀδινὼς, Assidue, Crebro. Sic Tharræus ap. Apoll. Rh. 1, (1083.) ἀδινὰ κνώσσοντας exp. λεπτὰ καὶ οὐ βαθέως, Leviter et non profunde, Schol., qui in contraria signif. accipit. || Idem Etym. ἀδινὸν vult signif. etiam ἁπαλὸν, Mollem et delicatum. Et Hes. ἀδινάων, ex Hom. Il. opinor, μανιάων ἀ., et μελισσάων, exp. duobis modis, ἀθρόων, ἁπαλων. || Idem Hes. ἀδινὸν vult signif. etiam λευκὸν, Album. Sed hæ postremæ tres signiff., cui etymologiæ possint congruere, viderint illi, aut qui illos sequi volent. [" H. in Cer. 67. Voss. Anxius: Albert. Peric. Cr. 57. Wakef. Trach. 847. Lucian. 3, 95. Heyn. Hom. 4, 209. 5, 175. 7, 224. 448. 478. 674. 8, 336. 359. 400. Bast Lettre 189. Ruhnk. Ep. Cr. 135. ubi et de * Ἀδινόστονος." Schæf. Mss.] " Ἀδίστονον, Hes. affert pro οἰκτρὸν " στένοντα, Miserabiliter gementem s. ejulantem. " Itidemque Etym." [Schutz. ad Æsch. Ag. 422.] Ἀδινῶς, Confertim: unde COMPAR. ἀδινώτερον, Magis confertis gemitibus, Od. Π. (216.) Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ, ut exposui modo ἀδινὸν στοναχῆσαι. Vel ἀδινώτερον Miserabilius, Eust. || Idem vult ἀδινῶς signif. ἠρέμα, Il. T. (314.) Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε, ubi tamen in Schol. exp. Confertim et miserabiliter exclamavit. [" Heyn. Hom. 4, 209. 7, 674. Ruhnk. l. c." Schæf. Mss.]

Ἥβη, Pubes, Pubertas. Nam utroque modo interpr. Celsus ap. Hippocr., cum, Πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι, reddit, Incipiente jam pube, Circa pubertatem. Sed hoc sciendum est, signif. et Pubem, i. e. Pilos, qui pudendis succrescunt, et Locum, in quo succrescunt; et Ætatem, qua succrescere incipiunt, sc. aunum decimumquartum in maribus, duodecimum in femiuis. Xen. Ἀπ. 2, (1, 21.) de Hercule, Ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, Cum primum pubesceret, Cic. Frequens est autem ap. poëtas quoque, sicut et ab eo derivata, et nominatim ap. Hom., qui sæpe ἥβης μέτρον appellat periphrastice ipsam ἥβην. Apud Eund., sicut et ap. Hesiod. (Θ. 988.) legitur ἥβης ἄνθος: ap. Soph. (Œd. T. 741.) ἀκμὴ ἥβης. Verum de hoc admonendos lectores censeo, Hom., sicut et ceteros poëtas, pubertatis tempus longius extendere, et quidem usque ad ætatis florem interdum. Hom. certe non solum αἰζηῷ tribuit ἥβην, sed etiam νεηνίῃ πρῶτον ὑπηνήτῃ: addens ἥβην ejus esse χαριεστάτην, Od. K. (279.) Atque adeo Il. N. (484.) scribit, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε, vel ὅτε, κράτος ἐστὶ μέγιστον, ubi Schol. exp. τὸ ἀκρότατον της ἀκμῆς. At vero in soluta oratione suam signif. utplurimum retinet, præsertimque in hoc genere loquendi historicis usitato, οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, οἱ πεντεκαίδεκα ἀφ' ἥβης, etc.; his enim declarantur Qui ante annos decem pubertatem excesserunt, et Qui aute annos quindecim; Qui decimum, decimumquintum a pubertate agunt annum. Xen. Ἐ. 3, (4, 23.) Ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκέλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἥβης θεῖν ὀμόσε αὐτοῖς. Servarunt autem Lacedæmonii præsertim hunc morem numerandi annos ἀφ' ἥβης, in re militari: et primus quidem ac secundus deductus habebatur eorum, quos dixi, et primus eorum, qui erant δέκα ἀφ' ἥβης, secundus eorum, qui πεντεκαίδεκα: at tertius, qui τριάκοντα, quartus, qui πέντε καὶ τριάκοντα: quintus et postremus, nec nisi rebus in summum discrimen adductis, eorum, qui τεσσαράκοντα, quod ætatis tempus qui excesserant, in militiam extra patriam proficisci non cogebantur: ut e Xen. discimus Ἐ. 6, (4, 17.) Ἐκ δὲ τούτου, φρουρὰν μὲν ἔφαινον οἱ ἔφοροι ταῖν ὑπολοίπων μόραιν, μέχρι τῶν τεσσαράκοντα ἀφ' ἥβης. Ubi lapsum esse Bud. 984. interpretantem A puberibus ad quadragenarios, ex iis, quæ modo dixi, satis liquet. Ceterum ἥβην in prosa suam signif. retinere ut plurimum dixi, non autem semper, respiciens cum ad alios ll., tum ad Thuc. 2, (46.) p. 69. Αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἡ πόλις μέχρις ἥβης θρέψει, ubi Schol. ἥβην in decimo octavo ætatis anno constituit. || Ἥβην κτήνεσιν etiam, Jumentis, tribui ab Hesiodo, testatur Eust. Addit vero tribui et φυτοῖς, quod ἡβώωσαι dicantur ἠρεμίδες ab Hom. Ceterum ab ἥδω deducit Eust., afferens ad confirmationem illud χαριεστάτη ἥβη, quod ex Hom. protulimus supra. Addi vero possit et πολυήρατος ἥβη ex (Od. O. 365.) et eod. pertinens: si quidem τοῖς παλαιοῖς de hoc etymo credendum sit, quorum et Eust. auctoritatem affert. Hoc certe persuasum habeo, aut nullam, aut hanc esse ejus etymologiam; nam præ hac ridiculæ videntur illæ, quas addit Etym. Sed quid obstat quominus in primitivorum numero h. v. ponamus? || Oblectatio, Voluptas convivialis, Schol. Aristoph. || Pro Dea pubertatis, quæ Lat. Juventas, Cic. Interdum vero et Hebe, servato nomine Gr., Il E. (905.) Τὸν δ' Ἥβη λόεσεν, ἀμφίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν. Facit autem illam Jovis et Junonis filiam, sicut et ceteri poetæ; sed vult præterea esse Uxorem Herculis, in quo ei non assentiuntur posteri, qui eam volunt manere virginem, pocula diis ministrantem. Eust. [" Mœr. 180. et n., ad Herodian. Philet. 444. Fisch. Ind. Palæph. v. Ἀκμὴ, ad Lucian. 1, 167. Valck. Diatr. 293. Mori Ind. Hellen., ad Cyclop. 502. Musgr. Alc. 290. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 67. Wakef. Ion. 732. Jacobs. Anth. 8, 111. Theodorid. 11. Heyn. Hom. 6, 460. 8, 445. Hebe, ad Anton. Lib. 282. Verh., Huschk. Anal. 304. Locus pubis, Jacobs. Anth. 9, 287. 10, 108. Brunck. Aristoph. 2, 105. Ἄβα, T. H. ad Plutum p. 352. Jacobs. Anth. 12, 309. Ἐφ' ἥβης, Aristoph. Ἱππ. 524. Παρ' ἥβη, Valck. ad Rov. p. 30. Ἐς ἥβην ἐξικνεῖσθαι, ad Hipp. p. 234." Schæf. Mss.] " Ἄβος, " Maturus et puber, a Dor. ἄβα pro ἥβη. Theocr. " 5, (109.) Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ " ἄβαι. Ubi Schol. quadruplicem indicat scriptu- " ram: quarum prima est ἄβαι pro ἡβῶσαι καὶ ἀκμά- " ζουσαι: altera αὔαι, significans ξηραὶ, Aridæ: tertia, " ἄζαι: quarta, αὖται, pro μόναι." [* Ἡβικὸς, Gal. 8, 746. ἡλικία.]

Ἄκρηβος, ὁ, ἡ, ET Ἀκρήβης, Qui est in summo pubertatis, in prima pubertate, primam pubem habet, ὁ ἔχων τὸ ἄκρον τῆς ἥβης, ὁ ἐν ἄκρῳ τῆς ἥβης. Utitur τῷ ἄκρηβος Theocr. [8, 93. Ἀκρήβης, Anal. 3, 84.] Ἄνηβος, Qui pubertatem nondum attigit, duodecimum annum non excessit, ut Schol. exp. ap. Theocr. 8, (3.) Ἄμφω τώ γ' ἤτην πυρροτρίχω, ἄμφω

ἀνάβω. Virg. tamen imitans dicere maluit, Ambo florentes ætatibus. Est AUTEM Ἄναβος Dor. pro ἄνηβος. Ἄφηβος, Qui pubertatem excessit. At Lat. Depuber dicitur Cui ad pubertatem venire non licuit. Apud Suid. post Ἀφηλικέστερος, et ante Ἀφηνιάζω legitur ἄφηβος, ἀπευθής: pro quo scr. ἄφημος: et tunc suo in loco erit, et expositio conveniet. [* Δίσηβος, Dor. δίσαβος, Dosiadæ Ara 2.] Ἔνηβος, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est, opp. τῷ ἄνηβος, Theocr. Schol. [" Wakef. S. Cr. 2, 144." Schæf. Mss.] Ἔξηβος, Qui pubertatem excessit, Æsch. [S. c. Th. 11.] Ἔφηβος, Qui ad pubertatem pervenit, in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, Puber, Adolescens usque ad virilem ætatem, Bud. Quod de virginibus etiam dici tradit Hes. Incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum; masculus post decimumquartum, ut e Theoph. Institut. Civ. annotatur. A Censorino ætas ea tribuitur anno decimosexto, ut videre est in Ἐξέφηβος sequente. Athen. 12. Τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐ. ἡλικίας ἀλουργίδας φορεῖν, Xen. K. Π. 1, (5, 1.) Ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐ., 1, (2, 8.) Εἰς τοὺς ἐ. ἐξέρχονται, Herodian. 3, (10, 1.) Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes. Auctor Axiochi, Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐ. ἐγγραφῇ, Cum ascriptus fuerit inter ephebos. Diog. L. 302. Ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, Excessit ex ephebis. Lucian. (2, 275.) Ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentum virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium, Bud. || Poculum quoddam, quod ἀρύστιχος, et secundum Eust. * ἐμβαθυχύτας alio nomine appellabatur: de quo supra. Athen. 10. et 11. At Schol. Aristoph. in ἀρύστιχος, addit ita appellatum quod ἥβην antiqui vocarent τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας. [" Ad Lucian. 1, 167. 622. ad Timæi Lex. 150. Ammon. 35. Eran. Ph. 165. ad Xen. Eph. 133. Jacobs. Anth. 7, 256. Coray Theophr. 189. Cupido, Valck. Diatr. 7. Jactus talorum, Jacobs. Anth. 8, 88. Ἐπὶ τὸν ἐ., Proverb., Bentl. ad Callim. 308." Schæf. Mss.] AT Ἐφήβη a Plat. Comico vocatur κρόκη, J. Poll. 7. Ἐξέφηβος, Qui pubertatem excessit. Censorinus de Die Nat. 5. De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur: quod vocent annorum quatuordecim, παῖδα: μελλέφηβον autem, quindecim: deinde sedecim, ἔφηβον: tunc septendecim, ἐξέφηβον. Μελλέφηβος, Qui pubertatem ingressus est, Pubertati proximus, ὁ μέλλων εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Censorinus de Die Nat. 5. μελλέφηβον vocari scribit Eum, qui annorum est quindecim. Eust. [Od. O. p. 585, 34.] e quodam non nominato Auctore, de ætatibus, Τὴν δὲ ἑξῆς (post παῖδας) ἡλικίαν, πάλλακα καὶ βούπαιδα καὶ ἀντίπαιδα καὶ μελλέφηβον ἐκάλουν. Συνέφηβος, Qui una pubescit, Pubertatis et adolescentiæ socius, Æqualis. [Dorv. ad Charit. 631. * Φιλέφηβος, Anal. 1, 213. * Ἐφηβοσύνη, 2, 41. 3, 132.] Ἐφηβότης, ητος, ἡ, Pubertas, Theophil. Instit. Civ. [" Ad Lucian. 1, 167." Schæf. Mss.] Ἐφηβία, Idem; Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, et extrema pueritia, Donat. Ἐφηβία, inquit Bud., Pubertas, Adolescentia. Status est τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. 30. Σχεδὸν γὰρ ἡ ἐ. κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς. Tempus erat annuum, ut ibid. significatur, et in chlamydibus erant. Hæc Bud. [" Ad Charit. 405." Schæf. Mss.] Ἐφηβικός, Ad ephebos s. puberes pertinens: παιδία ap. J. Poll. Item ἐφηβικός, in theatro Locus ille dicebatur, qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικός, qui βουλευταῖς, Aristoph. Schol. J. Poll. Et τὸ ἐ. neutr. Ipsi puberes, Ipsa pubes, ut τὸ στρατιωτικόν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικόν, Ipsi satellites s. spiculatores. Lucian. [Suid. 1, 447. Theocr. 23, 56. * Ἐφηβιακόν, τό, Strabo 5. p. 377. * Ἐφηβειακόν, var. lect.] Ἐφηβεῖον, Ephebeum, Vitruv. 5, 11. de palæstrarum ædificatione: In duplici autem porticu collocentur hæc membra; ephebeum in medio, hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quam lata, sub dextro coryceum. Exp. in VV. LL. Locus puberibus exercendis constructus. Nisi forte aliquis malit esse Locum ad spectandum, ut dicitur ἐφηβικὸς τόπος in scena. [Paus. Lacon. 14. 20. Vitruv. 5, 11. * Ἐφήβιον, Gl. Puberale.] Ἐφηβεύω, Pubertatem ago, Pubesco, Puber sum, Artemid. Onirocr. 1, (56.) p. 29. Ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται: 30. Εἰ δέ τις γεγονότα υἱὸν ἔχων ἴδοι τὸν ὄνειρον, οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύει. [" Vales. ad Polyb. 3, 308. Ern., Ruhnk. ad Vell. 434." Schæf. Mss.] Ἐφηβεία, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi, s. Pubertas, Adolescentia, i. q. ἐφηβία, Epigr. [" Ad Charit. 405. Jacobs. Anth. 8, 105. 12, 321. ad Lucian. 1, 167." Schæf. Mss.] Συνεφηβεύω, Una pubesco, adolesco, Plut. (9, 250.) Τὸ συστρατεύσασθαι καὶ συνεφηβεῦσαι, φιλίας ἀρχὴν τιθέμενοι· τὸ δὲ συστρατηγεῖν καὶ συνάρχειν, ἔχθρας αἴτιον λαμβάνοντες. [* Ἐφηβαῖος, Anal. 2, 32.] Ἐφήβαιον, Pubes, Pecten; Id totum, quod est ab hypogastrio usque ad pudenda, Rufus. Dicitur etiam ἥβη, et ἐπίσειον, Gorr.: J. Poll. dicit medicorum esse proprium; idem signif. quod ἥβη et ἐπίσειον, ut jam etiam ostensum est. Diosc. 1, 3. de meo, Παιδίων δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖρα ἄγουσι. De quo Plin. 20, 23. Infantibus cum apio illitum imo ventri urinas movet. Ἐφήβαιον a Bud. exp. Ventrale, Velamentum pudendorum, et i. q. κῆπος in illo Theodori Apophthegmate, quo Stilponem dicentem Phidiæ Minervam non esse θεὸν, sed θεὰν, interrogavit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Ab Hes. certe κῆπος exp. τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν: ut ἐφήβαιον hic sit Velamentum, quod τῇ ἥβῃ obtenditur s. prætenditur: illic autem pars corporis, quæ τῇ ἥβῃ incumbit, i. e. imus venter. [Heraclides Athenæi 647. J. Poll. 2, 70.] Πάρηβος, Qui pubertatem excessit, Cujus ætas defloruit, Epigr. χορεύματα, Senilia tripudia. [" Πάρηβον, Apoll. Dysc. 64. Teuch. et n." Schæf. Mss.] Πρόσηβος, Adolescens, Puber, Qui pubertatem jam attigit, VV. LL. [Lucian. 1, 1. Xen. K. Π. 1, 4, 4.] Πρωθήβης, ET Πρώθηβος, Qui primos pubertatis annos agit s. ingreditur, Puber, Adolescens, Il. Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας, Od. Θ. (262.) ἀμφὶ δὲ κοῦροι Πρωθῆβαι ἵσταντο, A. (430.) Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν. Ubi Eust. dicit fem. hoc esse a πρώθηβος, Attice, sicut ἀθανάτη ab ἀθάνατος, et εὐποιήτη ab εὐποίητος. App. ap. Suid. Κατέλεγε πρωθήβας οὐ πρὶν πολέμου πεπειραμένους. " Προθήβης, Qui primos pubertatis " annos attigit, Nunc primum pubescens: Hesychio " ἀρτίως ἀκμάζων. Sed scr. potius πρωθήβης, ut Il. " Θ. (518.) Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέ- " ροντας." [* Σύνηβος, Eur. Herc. F. 438.]

Ἡβηδὸν, Juveniliter, Puberum more, Petulanter, μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας, Suid. ap. Herod. || Accipitur etiam eo modo, quo πανδημεὶ, et Lat. Viritim, i. e. καθ' ἡβῶντας, ut dicitur κατ' ἄνδρας, Per totam pubem, Complectendo totam pubem, Herod. 6, (21.) Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡ. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Omnes puberes rasitare capita instituerunt, magnumque luctum præferre, Bud. Lucian. (1, 554.) Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡ. οἰμώζειν. Et ap. Suid. Οἱ δὲ ἡ. ἅπαντας ἀπέσφαξαν, ὀργὴν ποιούμενοι τῷ μὴ τοῖς σφῶν ὑπαχθῆναι λόγοις, Omnem pubem. Philo V. M. 1. Ἀποκτενῶν ἡ. ἀφηνιάζουσαν (πληθὺν,) Universam pubem: 3. Ἀναιροῦσιν ἡ. εἰς τρισχιλίους τῶν πρὸ μικροῦ φιλτάτων, Puberes numero ad tria millia, paulo ante carissimos, obtruncant. Rursum 1. Τῶν ἐχθρῶν ἡ. ἀναιρεθέντων, Omni hostium pube occidione occisa. [" Ad Lucian. 1, 402. 552. ad Diod. S. 1, 222. ad Herod. 447. 569. Lex. Herod. 174. Belin. ad Opp. 329. Thom. M. 531. ad Diod. S. 1, 516. Kiessl. ad Jambl. V. P. p. 364." Schæf. Mss. * " Πανηβηδὸν, Tzetz. Chil. 7, 996." Elberling. Mss.]

Ἡβάω ET Ἡβάσκω, άσω, ET Ἡβώω, poët. Pubesco, Adolesco, Od. Ξ. (468.) Εἴθ' ὡς ἡβῴοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, Hesiod. Ἔ. (1, 131.) Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Παῖς τε ὢν, τὰ ἐν παισὶ νομιζόμενα καλὰ δοκῶ κεκαρπῶσθαι, ἐπεί τε ἥβησα, τὰ ἐν νεανίσκοις· τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι, Thuc. 5, (116.) Ἀπέ-

κτειναν Μηλίων ὅσους ἡβῶντας ἔλαβον, Æschin. (70.) Ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, Qui jam biennium agunt supra pubertatem. || Et metaph. ap. Eur. (Alc. 1085.) ἡβᾷ σοι [ἡβάσκει] κακὸν, Malum tibi adolescit, i. e. Invalescit, Crescit. ["Et comice Cratinus Athen. 29. Μενδαῖον (οἶνον) ἡβῶντ' ἀρτίως dixit, Vinum jam pubescens." Scbw. Mss.] || Hesychio εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. "Ἡβόωσα, Ion. pro ἡβῶσα, Pubescens." ["Ἡβάω, Mœr. 180. et n., ad Herodian. Philet. 444. Valck. Diatr. 234. Wakef. S. Cr. 1, 90. Alc. 388. 1106. Trach. 235. 1000. Diod. S. 1, 222. Thom. M. 415. ad Charit. 545. Conf. c. ἡβάσκω, Porson. Hec. p. xxxiii. Ed. 2. Ἡβάσκω, Jacobs. Antb. 11, 228. Boiss. Philostr. 342. Wytt. Ep. Cr. 50. Abresch. Add. ad Aristæn. 128. Toup. Emendd. 2, 18. Ἡβάω, Argum. Eur. Med. ad Charit. 545. 724. Jacobs. Anth. 7, 221. Heyn. Hom. 5, 623." Scbæf. Mss.] Ἡβητὴρ, Qui pubescit, Puber, Epigr. Per ἡβητῆρας Suid. videtur intelligere Lanuginem, s. Pilos, qui in pubescentibus erumpunt. ["Agathias 33. Ruhnk. Ep. Cr. 225. Toup. Opusc. 1, 157." Schæf. Mss.] Ἡβητήριον, Suidæ παιδευτήριον, VV. LL. Ludus literarius, Locus exercitii literarii adolescentum. || Exp. etiam * ἑστιατήριον ab Hes., item κατάλυσις, Locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda, quales fere villæ ap. Romanos, aut Gymnasia, ut quidam volunt. Plut. Pomp. (40.) de Demetrio, Εἰς Ἰταλίαν ἐπανελήλυθὼς ἐκέκτητο τῆς Ῥώμης τὰ ἥδιστα προάστεια, καὶ τῶν ἡ. τὰ κάλλιστα. Idem scribit Pompeio invidiam conciliasse, quod amicis exercitus curam mandaret, (53.) Αὐτὸς ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἡ. μετιὼν, ἄλλοτε ἀλλαχόσε μετὰ τῆς γυναικὸς διῆγε. Athen. (438.) ex Herod. de Mycerino rege Ægyptiorum, narrat, eum solitum noctu dieque sine intermissione πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, — καὶ εἰς τὰ ἔλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμόμενον, ἔτι τε ὅπου πύθοιτο ἡ. εἶναι, μεθύσκεσθαι. Sic vero supra ab Hes. ἡβᾷν expositum fuit εὐωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι. Eur. Schol. exponens ἐγκαθηβᾷν, de quo infra, ἡβητήρια dicit esse γυμνάσια, s. Loca πρὸς τὸ ἡβᾶναι, s. ἐγκαθηβᾷν idonea, Loca accommoda ad indulgendum juvenili genio. Eust. præterea annotat ἡβητήριον esse συμπόσιον: et interdum τὴν ἄσεμνον συναγωγήν. Sic etiam Athen. (425.) Καὶ τὴν ἥβην δέ τινες ἀνέπλασαν οἰνοχοοῦσαν αὐτοῖς, ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια. "Ἡβή-"τριον, Suidæ ἡ κατάλυσις, Deversorium: per sync. "pro ἡβητήριον: nam et ἡβητήρια Hesychio sunt "* ἑστιατήρια, καταλύσεις, Loca in quibus convivia "agitantur, Deversoria procul dubio Ea in quibus ju-"ventus sese exercet ludis et conviviis. Αt Ἥβητρον, "pro quo ap. Hes. ἡβρέτας, eidem Suidæ est τὸ ξόα-"νον, Simulacrum e ligno lapideve, Delubrum." Ἐνηβητήριον, Locus amœnus, in quo convivia agitantur, s. Ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales villæ ap. Romanos; * ἐνευωχητήριον, Suid. citans Herod. Herod. 2, (133.) de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noctesque sine intermissione πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, — ἔς τε τὰ ἔλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα: qui locus, paucis tamen verbis immutatis, idem est cum eo, quem ex Herod. ap. Athen. in Ἡβητήριον adduxi: nisi quod ἡ. illic pro ἐνηβ. legitur: ita ut ἡβητήριον et ἐνηβητήριον idem sint. [Ad Greg. Cor. 527. * Ἡβήτωρ, Athen. 136.] Ἡβήτης, Adolescens, Qui pubescit, Puber, ἀκμάζων, νεανίας, ἥλιξ, Hes. ["Ad Charit. 504. Eur. Heracl. 858. Jacobs. Anth. 8, 132. 9, 321. Kuster. Aristoph. 12. Cupido, Valck. Diatr. 7." Schæf. Mss.] Ἡβητικὸς, Juvenilis, Qui pubescentium s. adolescentium est, Xen. Ἐ. 5, (3, 20.) Ἡ. καὶ θηρευτικῶν καὶ ἱππικῶν καὶ παιδικῶν λόγων μετέχειν. Et quod ap. Cic. est Adolescentia, Gaza vertit ἡ. ἡλικία. Ἡβώτης in VV. LL. i. q. ἡβήτης, si mendum non est. Ἀνηβάω, Repubesco, ad verbum; Rejuvenesco. Theognis (1003.) οὐ γὰρ ἀνηβᾷν Διὶς πέλεται πρὸς θεῶν, Xen. Κ. Π. 4, (6, 2.) Καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. || Per metaph. Recreor, Renovor, Revigesco, Bud. citans e Themist. Orat. 6. (223.) Ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς φιλεργίᾳ καὶ τὸ σῶμα συνανηβᾷ καὶ συνανακύπτει, καὶ τὸ γῆρας συναποξύεται. Habet tamen συνανηβᾷ idem

A præfixam aliam præp. σύν. Ut Συνανηβάω sit Simul rejuvenesco, renovor, revigesco. [Ἀνηβάω, Athen. 440. e Plat. de LL. p. 69. Ast. * Ἀνηβάσκω, Dionys. Hal. Art. Rhet. 2, 65.] Ἀνηβητήριος, Repubescens, Revigescens, Eur. Andr. (551.) οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, Σχολῆς τόδ' ἔργον· ἀλλ' ἀνηβητηρίαν Ῥώμην ἐπαινῶ λαμβάνειν, Recolligendus animus est, Revocandum in præcordia pectus. Ad verbum, Repubescens et revigescens robur sumendum est. Annotat vero Schol. posse, et quidem commodius, dividi etiam, et ἀνὰ referri ad λαμβάνειν, ut sit ἡβητηρίαν ῥώμην ἀναλαμβάνειν, Pubescens et revigescens robur resumere. Nam Ἡβητήριος erit Pubescens, Vigescens ætate, ἀκμαστικός. Ἀφηβάω, q. d. Depubesco, E pubertate egredior. Unde ἀφηβηκὼς ap. Suid. τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. Et Ionice ἀπηβηκὼς in VV. LL. pro eod. ["Phil. J. 1, 516. J. Poll. 140." Wakef. Mss. * Ἐνηβάω, Athen. 370.] Ἐφηβάω, Pubesco, Adolesco, vel q. d. Superpubesco, Xen. Κ. Π. 6, (1, 9.) Ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγενήσονται, In locum defunctorum alii suppullulabunt, succrescent. [Ion. Ἐπηβάω, Herod. 6, 83.] "Καθηβάω, Pubesco," [unde] Ἐγκαθηβάω, Pubesco, Juvenesco in, Pubertatem consumo in, Eur. Hipp. (1095.) Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quam multa habes, in quibus pubertatem beate transigere licet. Παρηβάω, Pubertatem transeo, Florentes annos egredior, Vigorem ætatis exuo, i. q. παρακμάζω. Diog. L. de Thalete, Τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, Νὴ Δί', ἔλεγεν, οὐδέπω καιρός· εἶτα ἐπειδὴ παρήβησεν, ἐγκειμένης, εἰπεῖν, Οὐκ ἔτι καιρός: Præcipiti jam juventute, Bud. Interdum accipitur pro Consenescere et E flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thuc. (2, 44.) Ὅσοι δὲ παρηβήκατε, Consenuistis, Bud. non admittens Vallam, qui vertit Ætate processistis. Lucian. (1, 104.) Ἡμᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις — καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. [* Συνηβάω, Opp. Ἀ. 5, 471.]

¶ Ἡβυλλιάω, Pubesco, Adolesco, i. q. ἡβάω: sed C Comicorum fere proprium est. Aristoph. B. (515.) ὀρχηστρίδες; Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι. Pherecr. Comicus ap. Athen. (269.) Κόραι' δ' ἐν ἀμπεχόναισι τριχάπτοις, ἀρτίως Ἡβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι, Modo pubescentes. ["Valck. Adoniaz. p. 281." Schæf. Mss.]

Ἡθω, ἥσω, Colo, i. e. Per colum mitto, Saccello, i. q. διυλίζω. Unde est partic. ἥσας ap. Hippocr. i. e. ἡθίσας, Gal. Derivantur autem hinc ET Ἠθέω ET Ἠθίζω, idem cum suo primitivo significantia, sed magis eo usitata, præsertim vero ἠθέω. Plato Tim. 163. Τὰ δὲ δὴ πλεῖστα ὑδάτων εἴδη μεμιγμένα ἀλλήλοις, ξύμπαν μὲν τὸ γένος, διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἠθημένα, χυμοὶ λεγόμενοι, Colatæ. Et οἶνος ἠθημένος ap. Athen. Vinum colatum s. saccellatum. Et ἠθεῖται in VV. LL. Stillat s. Quasi per colum distillat. [Ἠθέομαι, Nicander Ἀ. 324.] Ἠθμὸς, Colum, Qualus, Instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. D a quibusdam etiam Cribrum. Eur. ap. J. Poll. χαλκήλατος ἠθμὸς, pro quo Athen. 14. dicit κόσκινον χαλκοῦν, Cribellum aheneum. Ibi autem J. Poll. dicit esse Vas culinarium, addens paulo post, Ἐν μέν τοι τοῖς δημιοπράτοις καὶ ἠθμός τις ἐπὶ κρατῆρος πέπρασται, ὃς ἴσως τοῖς περὶ τὸν οἶνον μᾶλλον προσήκει: ubi intelligi potest Spisso vimine qualus, columque prelorum, Virg. Georg.: per quem sc. vinum e prelo quasi percolando distillat. Aristot. Œc. 1. Τῷ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι. Diosc. 1, 18. Δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβουσι, Per colum foraminibus solutis amplisque pervium exprimunt, Hermol. Perlaxa cribri foramina, ut cum Marcello vertit Ruell.: Athen. (24.) de meatibus corporis aqua perfusis, Φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν, καθάπερ ἂν εἴ τις ἠθμὸς εἰς ὕδωρ βληθείη· διέξεισι γὰρ οὐδὲν, ubi proprie Colum significat, quippe cujus foramina cribri foraminibus minora sint. || Dicitur etiam Pars nasi superior, quæ superciliis proxime subjacet, quod ibi spiritus veluti percolando attennetur, δι' οὗ διηθεῖται τὸ πνεῦμα,

J. Poll. Vocab. hoc aspirari annotat Schol. Apoll. Rh., licet omnium, quæ viderim, exempl. fides repugnet, atque adeo comp. ἀπηθέω. [Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. " Ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Ruhnk. p. 223. Toup. Opusc. 1, 173. 560. 2, 100. ad Herod. 291. ad Diod. S. 1, 351. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 9, 155. 11, 103." Schæf. Mss. Cratinus Schol. Aristoph. Ἵππ. 1147. I. q. κημὸς, Anal. 3, 64. * Ἠθμὸς, Schol. Apoll. Rh. 1, 1294. * " Ἠεθμὸς, Chishull. ad Inscr. Sig. p. 37. 76. 77.] " Ἰθμὸς πολύτρητος, ex " Epigr. affertur pro Colum, s. Cribrum e seta te- " nuissimis foraminibus: ut et ap. Suid. reperio, Τὸ " δὲ σίνηπι διεκρίθη ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἰθμοῦ. Sed " solet scribi potius ἠθμὸς per η." Ἠθμοειδὴς, Coli formam habens: ἠθμοειδὲς ὀστοῦν dicitur Os illud, quod ad summam nasi radicem intus fixum hæret, tenue et latum, et magno illi foramini oppositum, quo e cerebro in uares excrementa descendunt: inde appellatum, quod cribri modo pertusum sit pluribus locis. Alii spongiæ idipsum conferunt, et σπογγοειδὲς nuncupant. Gorr. ἠθμοειδῆ πόρον, Greg. de Homine, vocat τὴν μήνιγγα. Bud. [Gal. 7, 451. * " Ἠθμοειδῶς, In coli formam, Ruf. Eph. 62." Wakef. Mss. * Ἠθμώδης, Schol. Aristoph. Σφ. 99.] Ἠθμάριον, Parvum colum, Saccellus, [Hes. * " Ἠθμίζω, Zosimus Chemicus p. 15. Gruner." Boiss. Mss. * Ἠθμεύω, unde * " Διηθμεύω, Hes. v. Διυλίζοντες." Kall. Mss.] Ἠθάνιον, Colum, quo vina aut similia excolantur, Bud. ex Hermol. Athen. (470.) de poculorum generibus tractans, ex Hellanici Ægyptiacis adducit, Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς, καὶ ἡ. χάλκεον. Ubi tamen Colum significare non videtur, sed Poculi genus, forsan simile aliquid cum Colo habens. " Ἠθήνιον, Hes. esse " dicit i. q. ἠθάνιον." [Apud Etym. M. perperam Ἠθένειον.] Ἠθικὸς οἶνος, ap. Theophr. C. Pl. 6, (16, 6.) Ἡ αὐτὴ δ' αἰτία καὶ τοῦ θᾶττον παρίστασθαι τοὺς ἡ. [al. διηθικοὺς] τῶν οἴνων· λεπτότεροι γὰρ καὶ ὥσπερ εὐθὺς ἄμικτοι, quidam intelligunt Vinum colatum s. saccis sparteis percolatum et castratum, Saccatum Plinio. Ejusmodi tamen in ικος derivata a verbis fieri non solent, sed aut a nominibus aut verbalibus. Esset igitur a verbali verbi ἠθέω dicendum ἠθητικός. Gaza et Hermol. verterunt Vinum morale. [* Ἤθημα, Oribas. 44. Matth. * Ἠθητὴρ, Marcell. Sid. 76. * Ἠθητήριον, τὸ, sc. ἀγγεῖον, Strabo 3. p. 394. al. * Ἠθιστήριον.] Ἠθητὴς, Colator. Ἠθητὴς οἴνου, Colator s. Saccellator vini, Bud. [" Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss.] Ἤθισις, Colatio, Per colum transmissio, Aristot. Probl. Ἠθισμὸς, idem. Ἀπηθέω, Percolo, Excolo, Per colum trajicio, Transfundo trajiciens per colum, Diosc. 2, 90. Εἶτα εἰς ὕδωρ διαυγὲς ἀπηθήσας. Et libro eod. Ἀπήθει εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, In vas aliud percolato, per colum transfundito, trajicito: 88. Εἰς νενοτισμένην θυΐαν ἀπήθησον. At proxime præced. cap. dixerat, Κατάχεε εἰς θυΐαν νενοτισμένην σπόγγῳ: alibi dicit διηθεῖν, 89. Κηροῦ Τυρρηνικοῦ ὁλκὰς τέτταρας ἐμβλητέον, καὶ διηθητέον. [Aristoph. B. 943. * Ἀφηθέω, Theophr. de Lapid. Schol. Apoll. Rh.] Ἀπήθημα, Cremor percolatus, Quicquid percolatum est, Hippiatria, Τὸ δὲ τοῦ ἐρέγμου ἀπήθημα χλιαίνοντα πότιζε: alibi, Καὶ τοῦτο διήθησον, καὶ τὸ ἀπήθημα δίδου διψῶντι τῷ ἵππῳ πιεῖν. [" Act. Traj. 2, 15." Schæf. Mss.] Διηθέω, ET Διήθω, Percolo, Per colum transmitto, Athen. 10. de confectione cujusdam placentæ, Τυρὸν ἐκπιέσας τρίβε, καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διήθει, Et conjectum in cribrum æneum, percola. Aristot. Meteor. 2. Διηθούμενον γὰρ ὕδωρ ἁλμυρὸν γίνεσθαι πότιμον, de mari loquens et fontibus. Damasc. Διηθεῖται μὲν γὰρ καὶ διυλίζεται διὰ τῆς γῆς τὸ θαλάττιον ὕδωρ, καὶ οὕτω γλυκαίνεται. Alex. Aphr. Probl. 1. Τὸ λεπτομερέστερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, Per meatus terræ veluti per colum transmittitur. Apud Herod. (2, 86.) διηθέω οἴνῳ, in VV. LL. exp. Vino expleo. Et ap. Plut. (6, 384.) Οἶνον διηθεῖς πυρέττοντι, Vinum stillas febricitanti. " Διῆσαι, aor. 1 act. " infin., Percolare, Per colum transfundere, a διήθω: " vel Transmittere, a διΐημι." [" Valck. Adoniaz. p. 282. Timæi Lex. 84. et n." Schæf. Mss.] " Διηθη-

A " τέον, Percolandum, Per colum transfundendum," [Diosc. 2, 89.] Διήθησις, Percolatio, Per colum transfusio s. trajectio, [Hes. Phav. 210, 3. * " Διηθητὴρ, Valck. Adoniaz. p. 282." Schæf. Mss. * Ἀδιήθητος, Hes. * Διηθίζω, Gal. * " Ἀποδιηθέω, Geop. 9, 20." Kall. Mss. * Προδιηθέω, Aristot. Probl. 2, 787.] " Συνδιηθέω, Simul percolo, Simul transmitto " per colum." [Plato Tim. p. 66=380.] " Ἐσηθέω, " Colo s. Decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero:" [Herod. 2, 87.] Εἰσηθίζω, VEL Ἐσηθίζω, Colando infundo, Per colum instillo. Unde ἐσηθίσαντες in Lex. Herod., quod exp. ὑλίσαντες. [* Ἐξηθέω, Theophr. C. Pl. 6, 13, 1.] " Παρηθέω, Transmitto s. Transfundo " per colum, Percolo: unde pass. Παρηθούμενον ap. " Gal." [Hippocr. 267, 40. * Παρήθημα, Gal. Lex. Hippocr.] Περιηθέω, Colando circumfundo, Percolo. Περιήθημα, Quod quasi per colum circumquaque distillat; seu, ut Bud. interpr., Excolamentum, Percolamentum, ἠθητὸν περίττωμα. Gal. Οὖρόν ἐστι τὸ π. τοῦ αἵματος ἐν τῇ μεγάλῃ φλεβί. Idem, Ἱδρώς ἐστι τὸ

B π. τῆς ἐν τῷ αἵματι λεπτῆς καὶ ὀρρώδους ὑγρασίας. Diosc. 1, 102. de naphtha, Ἔστι τῆς Βαβυλωνίας ἀσφάλτου π. De qua Plin. 2, 105. Ita appellatur circa Babyloniam et in Austagenis Parthiæ, profluens bituminis liquidi modo. [Longin. 155.]

" ΗΪΘΕΟΣ, ὁ, Adolescens, Juvenis, Innuptus: " παρὰ τὸ αἴθω, quasi ἀΐθεος, quoniam διάπυρος ἡ νεό- " της, ut vult Etym.: Plut. Thes. Τοὺς πατέρας οἷς " ἦσαν ἠϊθεοι παῖδες. Paulo post, Ἐμβάντας δὲ πλεῖν " σὺν αὐτῷ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum, Ἐχόρευε μετὰ " τῶν ἠϊθέων χορείαν. Cœlibem etiam sic vocari " ajunt et Qui illibatam servat virginitatem. Hesy- " chio est non solum ὁ ἀκμάζων νεανίας, ἀγένειος, " νέος, ἄγαμος, παρθένος, ἄφθορος: sed etiam πατρὸς " ἀδελφὸς καὶ μητρὸς, et φίλος: quorum ille alioqui " θεῖος dicitur, hic etiam ἠθεῖος. Dicitur ETIAM " Ἤθεος, trisyllabws, ascripto s. subscripto ι, ut ex " Æl. Dionys. refert Eust. qui Atticum esse ait, et " de Virgine etiam dici: ut in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη

C " δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος: alioqui quod ἐν ἡλικίᾳ γυ- " ναικῶν sunt αἱ παρθένοι, hoc ἐν ἀνδράσιν esse ἠϊ- " θέους, nimirum τοὺς ὡραίους γάμου, μὴ δέ πω γεγα- " μηκότας: ut ap. Il. X. (127.) ἄτε παρθένος ἠΐθεός " τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι." [" Ἠΐθεος, Callim. 1, 501. Dionys. H. 1, 154. 291. ad Phalar. 305. ad Charit. 504. Markl. Iph. p. 26. Jacobs. Anim. 270. Anth. 7, 181. 8, 70. 10, 169. T. H. ad Plutum p. 334. Ruhnk. Ep. Cr. 162. 250. ad Mœr. 300. Ὁ, ἡ, Eichst. Quæst. 20. Timæi Lex. 132. et n., Valck. Phœn. p. 348-9. Beck. p. 214. Ilgen. Hymn. 230. ad Callim. 1, 201. 267. Valck. 293. Brunck. Œd. T. 18. Adj., Jacobs. Anth. 8, 302. Apollonid. 8. Conf. c. ἡμίθ., Jacobs. ad Anthol. Palat. 465. Ἠϊθέα, Antip. Sid. 2. Ἀΐθεος, Anthol. Palat. 2, 793. Ἤιθεος, ad Mœr. 276. 300. T. H. ad Plutum p. 414. Markl. Iph. p. 358." Schæf. Mss.] " Ἰήθεος, Hesychio ἔφη- " βος, ἄγαμος, Adolescens, Innuptus."

" ΗΪΩΝ, όνος, ἡ, Litus. Il. Ψ. (61.) ὅθι κύματ' " ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον: P. (265.) ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

D " Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. Od. E. (418.) " Ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Et " Xen. Ἑ. 1, (1, 3.) Ἐναυμάχησαν περὶ Ἄβυδον κατὰ " τὴν ἠϊόνα. ‖ Ripa, ὄχθη. Apoll. Rh. 2, (659.) " εὐρείας ποταμοῖο Ἠϊόνας. Hesychio ἠϊόνες sunt non " solum ἀκταὶ, αἰγιαλοὶ, sed etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑπο- " κάτω: nimirum διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δά- " κρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύ- " ματα. Denique Ἠϊὼν Civitas est dicta in Cher- " roneso: cujus Civis, Ἠϊονεύς." [" Longus 3. Vill., Valck. Adoniaz. p. 284. Bergl. Alciphr. 5. 13. ad Mœr. 300. Toup. Opusc. 2, 125. ad Lucian. 1, 364. 2, 120. ad Charit. 359. Dionys. H. 2, 710. Heyn. Hom. 6, 526. ad Dionys. H. 4, 2132. Thom. M. 429. ad Charit. 434. Jacobs. Anim. 293. Anth. 11, 116. Conf. c. ἠών, 210.; cum μονὴ, ad Diod. S. 1, 696." Schæf. Mss.] " Ἠιὼν, pro ἠϊὼν, Litus; in- " terdum et Ripa, Epigr." [" Ad Charit. 434. Wakef. Ion. 733. Jacobs. Anth. 8. 237. 12, 463.

Paus. 3, 61. ad Mœr. 300. Toup. Opusc. 2, 125." Schæf. Mss.] "Ἀϊὼν, Dor. pro ἠϊὼν, Litus; unde "plur. ἀϊόνες Hesychio αἰγιαλοί." "Ἠϊόεις, Litoro-"sus, Riposus. Il. E. (36.) ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, "i. e. ἠϊόνας ἔχοντι, ut Hes. exp. et cum eo Eust.: "nam et ipse annotat Scamandrum hic dici ἠϊόεντα "διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ὀχθώδη αἰγιαλοῦ δίκην, per sync. "pro ἠϊονόεντα: quia ἠιόνες dicuntur οἱ αἰγιαλοί. "Alii tamen et alias afferunt expp. nimirum ita dici "pro ἰόεντα et ἀνθεμόεντας λειμῶνας ἔχοντα, παρὰ τὰ "ἴα. Vide et Etym." ["Ernest. Ind. Hom. ad Charit. 359. Heyn. Hom. 5, 9." Schæf. Mss.] "Ἠιόνιος, "pro ἠϊόνιος, Litoralis: ut in Epigr. ἠόνιον σῆμα, "Sepulcrum in litore positum." ["Diod. Zon. 7. Jacobs. Anth. 9, 195." Schæf. Mss. * Ἐπηόνιος, Anal. 2, 160. * Παρηονίτης, unde * Παρηονῖτις, ibid. 138. χερμάς.]

"ΗΚΑ, Hesychio πρᾴως, ἡσύχως, Leuiter, Quiete: "ut et Paraphrastes Homeri exp. ἡσυχῇ, ἠρέμα, Sen-"sim, Paululum, Il. Ω. (508.) Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς "ἀπώσατο ἦκα γέροντα: et Σ. (595.) χιτῶνας Εἷαν' "ἐυνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Leniter. Dicitur "etiam ἦκα loqui qui Submissa voce s. Submisse lo-"quitur: ut Il. Γ. (155.) Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην "ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερό-"εντα προσηύδων." ["Gesn. Ind. Orph. Wakef. Trach. 943. Cattier. 59. Heyn. Hom. 4, 480." Schæf. Mss.] "Inde Ἠκαλὸν dicitur τὸ ἥσυχον, Quietum: "quod et ἀκαλόν: ambo ab ἔκηλος, Suid. Et Ἠ-"καλόεν γελόωσα, ap. Hes. πρᾴως γελῶσα, Leniter "et blande ridens. Ἠκαῖον, Hesychio ἀσθενὲς, Inva-"lidum, Imbecillum."

"Ἀκαλὸς, Quietus, Placidus. Scriptum reperitur "etiam Ἄκαλος, proparoxytonως: ut ap. Hes. Ἄκα-"λα, ἄψοφα, ἥσυχα: ap. quem tamen et oxytonως, "Ἀκαλὸν, ἥσυχον, πρᾷον, μαλακόν: atque adeo E-"tym. ὀξύνεσθαι ait, licet per systolen dicatur pro "ἥκαλος proparoxytono, quod derivatum est ex ἦκα "signif. ἠρέμα. Hinc ἀκαλὰ προρέων adverbial. pro "ἡσύχως, Placide et leniter fluens: quod et comp. vo-"cab. ἀκαλαρείτης s. ἀκαλαῤῥείτης dicitur." ["Heyn. Hom. 5, 380. Steph. B. v. Παρθένιος." Schæf. Mss.]

"ΑΚΑΛΗΦΗ, ἡ, nomen Herbæ urentis tactu, "unde et nomen ei inditum volunt quod οὐ καλὴν "ἀφὴν habeat: κνίδη certe synonymως dicitur παρὰ "τὸ κνίζειν, Mordere, Urere: a quo Urendi verbo "Lat. etiam Urtica appellatur. || Animal marinum, "quod et ipsum κνίδη nominatur, et Lat. Urtica, ut "in Κνίδη docui. Confirmatur hoc et Gellii testimo-"nio, 4. 11. Ἀκαλήφη autem est animal marinum, "quod Urtica appellatur. Meminerunt hujus tum "alii, tum Aristot. H. A. 4. et Athen. (90.) Ubi inter "alia dicit, duo esse τῶν κνιδῶν genera, easque ἀκα-"λήφας etiam vocari ab Eupolide, Aristophane, Phe-"recrate. Ibid. Diphilus Siphnius medicus ait, Ἡ δὲ "ἀκαλήφη κνισμὸν ποιεῖ τοῖς συνάγουσιν, ἐπειδὰν μὴ "προαλείψωνται· ὄντως γὰρ ἀνιᾷ τοὺς θηρεύοντας αὐ-"τὴν, ὑφ' ὧν κατὰ παραφθορὰν νῦν ἀκαλήφη ὀνομά-"ζεται· τάχα δὲ ἴσως διὰ ταύτην καὶ ἡ βοτάνη· κατ' "εὐφημισμὸν γὰρ τῆς ἀντιφράσεως ὠνόμασται· οὐ γὰρ "πραεῖά ἐστι καὶ ἀπαλὴ τῇ ἁφῇ, τραχεῖα δὲ καὶ ἀηδής. "Est vero et θαλάσσιον ὄρνεον quod ἀκαλήφη nomi-"natur, si Scholiastæ Nicandri credimus. Porro "notandum est multis in locis scriptum reperiri "ἀκαλύφη, per υ in penultima: sed eam scripturam "non probo, præsertim cum Etym. dicat, et Lex. "meum vet., κνήφη et ἀκαλήφη, in penultima per η "scribi, σίφη et ἀγρίφη, significans σκάφη, per ι. "Sed et etymon confirmat eam scripturam, quo sc. "ἡ ἀκαλήφη nominata dicitur vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν "καλὴν ἁφὴν, vel per antiphrasin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκα-"λὴν τὴν ἁφὴν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλως, i. e. "ἡσύχως, ἅπτεσθαι. Quinetiam in Lex. quodam vet. "quod apud me est, legitur, Ἀκαλήφη, τὸ μὲν φυτὸν, "διὰ τοῦ ῆ· τὸ δὲ ἄστεγον ὕπαιθρον, διὰ τοῦ ῦ ψιλοῦ. "Itidemque ap. Hes. Ἀκαλυφῆ καὶ Ἀκάλυφον, ἄστε-"γον, ὕπαιθρον. Et rursum ap. Etym. legitur, Ἀκα-"λυφὴ, ἄστεγος, ὕπαιθρος. Veruntamen pro ἄστεγον "et ὕπαιθρον scr. foret potius ἀκάλυβον: nam per "β scribitur ἡ καλύβη, Tugurium." ["Ἀκαλήφη, Brunck. Aristoph. 3, 168. 177. Kuster. 108. Fr 273. Casaub. Athen. 129. Mœr. 66. et n., Meurs. ad Apoll. Dysc. 90. Bergl. Alciphr. 11. Ἀκαλύφη. ibid. ad Mœr. 67." Schæf. Mss.]

"ΗΚΙΣΤΟΣ, Minimus: Hesychio non solum ἐλά-"χιστος, sed etiam βραδύτατος, Tardissimus. Quæ "exp. accommodari potest huic l. Il. Ψ. (530.) Βάρ-"διστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι, Ἥκιστος δ' "ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. Ubi Eust. dicit "hoc ἥκιστος esse ab ἦκα siguif. ἡσυχῇ, ἠρέμα, ἐπ' "ὀλίγον, exponens ὀλίγος, οὐδαμινός: quamquam "porro tenuetur illud ἦκα, tamen hoc ἥκιστος aspi-"rari: forsitan autem et adv. illud Attice aspirari. "Neutr. plur. Ἥκιστα adverbialiter ponitur pro "Minime, Nequaquam, Nullatenus: οὐδόλως, οὐδα-"μῶς, ut et synonymum ἐλάχιστα. Thuc. 1. Οἱ μὲν, "ὡς μάλιστα τιμωρήσασθαί τινα βούλονται· οἱ δὲ, ὡς "ἥκιστα τὰ οἰκεῖα φθεῖραι. Sic Plut. Pol. Præc. Τοῖς "μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτὸν μάλιστα χαίρει· τοῖς δὲ σκώ-"πτουσιν, ἥκιστα δυσχεραίνει. Ubi nota ipsum opp. "τῷ μάλιστα: in priore vero l. præfixum sibi habere "ὡς, Quam, ut in hoc ejusdem Thuc. 1, (91.) Κε-"λεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν, Quam minime, "Haudquaquam. Demosth. addit gen. πάντων, pro "Cor. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἥκιστά συ: ut et "Lat. dicunt Minime omnium, et Minime gentium. "In contrario sensu οὐχ ἥκιστα dicunt pro μάλιστα, "Maxime. Thuc. 1. Κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα "Μηδισμός. Et rursum, Καὶ οὐχ ἥκιστα βλάψασα καὶ "μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος, Non minimum, "i. e. Maxime. Sic 7. p. 248. [2. p. 238. Bav.] "Μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἔβλαψεν ὁ παιωνισμός. "Xen. (Ἀπ. 1, 2, 23.) Πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ "καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σω-"φροσύνη. Sic Luc. de Cal. Ὡς μειρακιῶδες καὶ ταπει-"νὸν, καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Plato autem "inter οὐχ et ἥκιστα inserto μέν τ' ἂν, de Rep. 2. "Ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζῴοις, οὐ μέν τ' ἂν "ἥκιστα ἐν κυνὶ, Cum in aliis animantibus, tum vero "maxime in cane. Rursum e Thuc. affertur οὐχ "ἥκιστα οἱ πλεῖστοι, pro Non parum multi. Vide et "Μάλιστα." ["Ἥκιστος, cum inf., Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 237. Ἥκιστα, Xen. Mem. 1, 2, 10. Lucian. 3, 97. 161. Ἥκιστά γε, Plato Phædr. 345. Ἥκιστα, οὐχ ἥκιστα, Mœr. 182. et n., Timæi Lex. 131. et n. Οὐχ ἥ., 201. et n., Mœr. 281. et n., Zeun. ad Xen. K. Π. 18." Schæf. Mss.]

"ΗΛΑΚΑΤΗ, ἡ, Colus: mulierum nentium in-"strumentum circa quod lanam et linum volvunt. "Od. A. (357.) Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα "κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε: Δ. (135.) Ἠλακάτῃ "τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Itidem in Epigr. "Ἔργά τιν εὐκλώστου νήματος ἠλακάτην. E Plut. habes "in Ἄτρακτος. Theophr. vero H. Pl. 4, (4, 3.) de "malo Medico loquens, Τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ "ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, Veluti colum ex-"tantem, Gaza. At Plato de Rep. 10. p. 139. (327.) "τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην dicit quasi Scapum fusi: "p. seq. scribens, Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσον τοῦ ὀγδόου "σφονδύλου διαμπερὲς ἐληλᾶσθαι, Bud. Ab hac au-"tem ἐριουργικῇ ἠλακάτῃ, Erinnæ poetriæ quoddam "poemation inscriptum est Ἠλακάτη, Eust. Habet "et nauticus malus ἠλακάτην quandam supra τὸ θω-"ράκιον, ἀνήκουσαν εἰς ὕψος ὀξεῖαν, ut ex Eust. et "Athen. docui in Θωράκιον. Itidem ex Hom. affer-"tur, Καδδ' αὐτου λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, "et e Schol. exp. ὑπεριστίῳ. Hesychio ἠλακάτη est "etiam δόναξ: unde * πολυηλάκατα dici τὰ τῶν πο-"ταμῶν χείλη ait, quia sc. multas ferunt δόνακας et "arundines. Sed addit, quosdam κοινῶς sic nominata "velle τὰ γόνατα ἔχοντα, ut κάλαμον. Quod si verum "est, ἠλακάτη pro Colu synecdochicῶς positum di-"cetur, posita nimirum materia pro re inde confecta. "Idem dicetur de ἠλακάτη usurpato pro Sagitta et "Jaculo, unde Χρυσηλάκατον dici Dianam volunt, "utpote χρυσὰ βέλη ἔχουσαν, Schol. Hom. et Hes. "Sic porro ἄτρακτος quoque et Fusum denotare et

" sagittam, supra docui: procul dubio quoniam
" utrumque teres est et oblongum." [" Apollod. 245.
Phryn. Ecl. 42. Wakef. Trach. 637. Heyn. Hom. 5,
289. 7, 173. 7, 784. Jacobs. Anth. 6, 107. 8, 255.
9, 390. Instrumentum piscatorium, Toup. Opusc. 1,
297." Schæf. Mss.] " Ἡλεκάτη, Hesychio ἐργαλεῖον
" γυναικῶν: idem procul dubio quod ἡλακάτη, Colus.
" At Schol. Thuc. 7. p. 240., ἡλεκάτην a piscatori-
" bus vocari ait Machinam quandam alio nom. di-
" ctam ὄνενον: de qua vide ibi Schol. et Thes. v.
"Ὄνενος. Ἀλακάτα, Dor. pro ἡλακάτη, Colus,
" Theocr." " NEUTR. PLUR. Ἡλάκατα Hes. exp.
" ἄτρακτον, Fusum: Eust. τὰ περὶ τὴν ἡλακάτην ἔρια,
" Lanas colui circumvolutas: Suid. νήματα, Fila,
" Stamina, quæ nimirum e colu ducuntur circumacto
" fuso. Hom. Od. Z. (53.) Ἡλάκατα στρωφῶσ' ἁλι-
" πόρφυρα: P. (97.) Κλισμῷ κεκλιμένη λεπτ' ἡλάκατα
" στρωφῶσα." [Leo Tactic. 5, 7. 27. habet * Ἀλα-
κάτια et * Ἡλακάτια, exponens * μαγγανικὰ, στρεφό-
μενα κύκλωθεν s. ἑκατέρωθεν.] " Ἡλακατῆνες, Athen.
" (301.) sunt ἰχθῦς κητώδεις, ἐπιτήδειοι εἰς ταριχείαν,
" in exemplum afferente cum alios, tum hunc Mnesi-
" machi locum, θύννος, κωβιὸς, ἡλακατῆνες. Eust.
" quoque p. 1423. e Paus. tradit ἡλακατῆνας esse
" ἰχθῦς θαλασσίους, κωβιώδεις, ταριχευομένους. Apud
" Hes. vero scriptum ἡλακτῆνες, cui et ipsi sunt θα-
" λασσίων ἰχθύων οἱ κητώδεις." [* Ἡλακατῖνος, Athen.
403. * Ἡλακατώδης, Schol. Aristoph. Θ. 829.]
" Ἀνηλάκατος, Destituta colo, quæ ἡλακάτη dicitur:
" vel etiam Colum non tractans. Matron ap. Athen.
" (183.) Σκινδαψὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός."
[* Δυσηλάκατος, Nonn. D. 1, 367.] " Εὐηλάκατος,
" Hesychio περὶ βέλη ἢ ἔρια εὐπρεπής. Est igitur
" Pulcram colum habens, s. Colus tractandæ perita:
" item Pulcras habens sagittas, Sagittariæ artis pe-
" rita." [Theocr. 28, 22. * Πολυηλάκατος, Æschylus
Schol. Hom. Il. Π. 183. p. 784. Heyn. * " Φιληλά-
κατος, Jacobs. Anth. 7, 67." Schæf. Mss.]

" ἩΛΕΚΤΡΟΣ, ἡ, ITEM Ἤλεκτρον, τὸ, Electrum,
" s. Succinum. I. e. Succus quidam pinguis, oleo-
" sus et levis, qui in lapidem mollem concrevit,
" ignem flammamque facile concipiens. Sed cujus
" generis succus ille sit, plurimum variant auctorum
" sententiæ. Multi dixerunt esse arborum succum,
" ex arboribus litori vicinis stillantem in fluvios et
" mare: qui cum sit genere triplex, lacryma sc.,
" gummi, et resina: Aristot. Succinum lacrymam esse
" scripsit, nec tamen definivit cujus fit arboris: multi
" vero, populi esse censuerunt, cujus opinionis et
" Diosc. meminit, scribens l. 1. quosdam existimare
" lacrymam populorum quæ in Padum amnem de-
" fluat, durari ac coire in succinum. Quæ opinio,
" vel potius fabula, unde profecta sit, Plin. explicat.
" Idem vero narrat poetas aliquos fuisse qui dice-
" rent esse Gummi: sed nec eos qui id senserint,
" nec arborem ipsam e qua funditur, nominat. Ipse
" vero Pineæ succum esse arbitratur: alii autem,
" Cedrinæ. Verum alii nec quæ succi species sit,
" nec quæ arbor eum exudet, speciatim explica-
" runt, contenti in genere dixisse, succum esse arbo-
" ris: inter quos plurimi fuerunt auctores Gr.: et
" e Latinis Tacitus. Sunt et qui succinum terræ
" succum sive sudorem esse dixerint, et crediderint
" solis radios circa occasum vehementiores in ter-
" ram actos, pinguem sudorem ex ea elicere e quo
" fiat succinum: alii etiam e limo terræ gigni prodi-
" derunt: alii, concreti maris purgamentum esse.
" Adeo multum pugnant inter se veterum sententiæ.
" Novissime vero Georg. Agricola, vir doctissimus et
" acerrimi judicii, repudiatis veterum sententiis, scri-
" psit Succinum esse bitumen fossile quod in lapi-
" dem mutatum sit, quoniam omnes bituminis pro-
" prietates habeat. Ceterum omnes consentiunt
" succinum in litoribus maris colligi, præsertim ad
" septentrionem, atque tempestatibus in litora ejici:
" verum e terra quidem, quæ sub mari est, oriri
" Serapio prodidit, non aliter ac fungi oriuntur
" ex ea quæ eminet a mari, ipsumque fluctibus et
" tempestatibus e natali solo erutum ad litora im-
" pelli. Reliqui vero omnes, non nasci in mari, sed
" e fontibus in mare influere sentiunt, ibique durari.
" Non est autem succino color unus: aliud candi-
" dum est, quod habetur præstantissimum: aliud
" fulvum et perspicuum instar vitri, quod genus Gr.
" nuncupant ὕαλον: aliud nigrum, q. e. deterrimum.
" Omne admoto igne accenditur et ardet, ut reliqua
" bituminis genera: affrictuque calefactum plumas,
" paleas, resque alias leves ac minutas, tanquam ma-
" gnes ferrum, ad se trahit et retinet, eamque ob rem
" Græcorum quidam ἅρπαγα ipsum appellarunt.
" Ceterum non in Oceano modo, sed etiam in mari
" Mediterraneo colligitur: quod tamen ad nos ferri
" negant, dicentes in ejus locum substitui factitium.
" Manri atque Arabes Ambram citrinam et Caraben
" appellant. Hæc Gorr. Servius ap. Virg. scribit,
" secundum Plin. in Naturali Hist. esse tria electri
" genera: unum, ex arboribus, quod Succinum dici-
" tur: aliud, quod naturaliter invenitur: tertium,
" quod fit de tribus partibus auri et una argenti:
" naturam autem ejus probari veneno: quo recepto
" et stridorem emittere, et varios ad dissimilitudi-
" nem reddere colores. Hes. esse dicit μέταλλον
" χρυσίζον: ut ap. Diosc. quoque nonnulli ipsum
" χρυσοφόρον appellant, dicentes etiam ipsi esse χρυ-
" σοειδὲς τῷ χρώματι. Sic sane Hom. Od. Σ. (295.)
" dicit, ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.
" Et Hesiod. Ἀ. (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην,
" χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota ὑπολαμ-
" πὲς dixisse ut ostenderet minus esse splendidum
" auro. Necnon Dionys. P. Δάκρυ ἀμέργονται χρυ-
" σαυγέος ἠλέκτροιο. Et paulo post, Ἠδυφαὴς ἤλε-
" κτρος ἀέξεται, οἷά τις αὔγὴ Μήνης ἀρχομένης. Ubi
" nota dixisse ἤλεκτρος, cum Diosc. et alii dicant
" ἤλεκτρον. Alex. vero Aphr. in Præf. Probl. Ἡ ἤ.
" λεγομένη. At Aristoph. ἠλέκτρους vocat τὰ ταῖς
" κλίναις ὑποβαλλόμενα, quia olim κλίναι τοὺς πόδας
" εἶχον ἠσφαλισμένους ἠλέκτροις, ut nunc auro aut
" stanno, inquit Schol. Ἱππ. (532.) Ἐκπιπτουσῶν τῶν
" ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος." ["Ἤλε-
κτρον, Schneid. Anal. ad Hist. Rei Metall. Vett.
Toup. Opusc. 1, 302. Ilgen. Hymn. 223. ad Herod.
759. Phryn. Ecl. 136. ad Charit. 705. Wakef. Herc.
F. 396. Luzac. Exerc. 48. Jacobs. Anth. 10, 347.
11, 185. Brunck. Apoll. Rh. 162. Fac. ad Paus. 2,
52. Kuster. Aristoph. 109. Lobeck. Aj. p. 358. Ἤ-
λεκτρος, ad Lucian. 1, 399. Brunck. Antig. 1038.
Wakef. Ion. 5. ad Charit. l. c. Kuster. l. c." Schæf.
Mss. Ἤλεκτρος, ὁ, ἡ, Spohn. Niceph. Blemm. n. 90.
* Ἤλεκτραι, Photio et Etym. M. τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι
τῶν σφιγγῶν ὄμματα: item Ἠλέκτρων· τῶν ἐν ταῖς
κλίναις ποικιλλομένων. * " Ἠλεκτρώδης, Schneid. A-
nab. 105." Schæf. Mss. Philostr. 1, 21. 3, 17. * Ἠ-
λεκτροφαὴς, Eur. Hipp. 740. * Ἠλεκτροφόρος, Tzetz.
Chil. 4, 381. 690. 7, 715. * Ἠλέκτρινος, Callim. H.
in Cer. 29. * Ἠλεκτριανὸς, Geop. 15, 1. 29. * Ἠλε-
κτρὶς, Orph. H. 8, 6. " Luzac. Exerc. 52. Meurs. ad
Apoll. Dysc. 81. Valck. Phœn. p. 740." Schæf. Mss.
* Ἠλεκτριώδης, Hippocr. 1135. Erotian. v. Κοιλίης
ταραχή. * Ἠλεκτρινώδης, ibid.]

ἩΛΙΚΟΣ, Quantus, Plato Charm. (5, 108.) Αὐ-
τίκα εἴσει καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε, Statim scies
quantus ille et qualis evaserit. Ubi ἡλίκος de magni-
tudine corporis dicitur. Sic Aristot. Εἶναι δὲ μέγε-
θος μὲν, ἡλίκον λέοντα, Esse magnitudine quidem,
(tantum) quantum leonem: pro eo, quod est, Esse
leonis magnitudine. Sic ap. Eund. Διὸ καὶ τῶν ἐλε-
φάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχος ἐστί. Dicitur vero et
de aliis rebus: πόνος, Plato, εὐεργεσίαι, Dem. ἀγαθὰ,
Lucian. Ita enim Plato Epist. Ἰδόντες ὅσα τε μαθή-
ματα καὶ ὁ πόνος ἡλίκος: Dem. (330.) Διὰ τὰς τῶν
προτέρων εὐεργεσίας οὔσας ὑπερμεγέθεις· οὐμενοῦν
εἴποι τις ἂν ἡλίκας. Lucian. (1, 12.) Ἡλίκα μὲν οὖν
τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκε. Et,
Ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα, Dem. || Pro Quantus, i. e.
Quam potens, Quanta potentia præditus, Dem. (67.)
Ἡ. ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος. || Aliquando
subjungitur τῷ θαυμαστὸς, θαυμάσιος, et dicitur θ.
ἡλίκος, sicut θ. ὅσος pro Mirus quantus, i. e. Mirum

in modum magnus. Dem. in Timocr. Παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Sic Lat. Mirum quantum e Liv. et Plin. affert Bud. 1096. Sed hoc addo, subjungi et superlativo istud nomen: Lucian. Δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν μεγίστων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά. || Pro Quantulus. Lucian. 110(=1, 744.) Παπαῖ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις· οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. || Pro ἡλικιώτης, Ejusdem ætatis, affert Bud. ex Antiph. 109(=661.) Ἀλλὰ μελετῶν μετὰ τῶν ἡ. ἀκοντίζειν ἐπὶ τῷ γυμνασίῳ: sed ego nihil obstare video, quominus ἡλίκων gen. plur. sit ab ἥλιξ hac in signif. usitatissimo; atque adeo quin inde sit, et Bud. illud imprudens dixerit, minime dubitandum puto. [" Plato Phædro 240." Routh. Mss. " Athen. 224. ad Lucian. 1, 819. Rhian. 5. Porson. Phœn. 1386. De pleonasmo h. v., ad Lucian. 1, 182. Amst. Ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην, Aristoph. Ἀ. 703." Schæf. Mss. * Ἰσήλικος, Mathem. vett. p. 91. τάφρον κατὰ βάθος.]

¶ Πηλίκος, Quantus; Interrogativa particula de Quantitate continua, ut πόσος de Quantitate discreta, Aristot. Metaphys. 9. Ὥσπερ ἂν εἰ ἄλλου μετροῦντος ἐγνωρίσαμεν π. ἐσμὲν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, Perinde atque si alio nos metiente, quanti sumus ex eo disceremus, quod quotæ magnitudinis nostræ parti cubitus quadret, perciperemus, Bud. Paul. ad Gal. 6, (11.) Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα, Quantis i. e. Quam longis literis vobis scripserim. || Quantæ ætatis, Quot annorum, Xenophanes Coloph. ap. Athen. (54.) Τίς ποθεν εἶς ἀνδρῶν; πόσα τοι ἔτη ἐστὶ, φέριστε; Πηλίκος ἡσθ' ὀθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; Quantam ætatem agebas? Quot annos natus eras? In qua signif. accipitur etiam indefinite positum. Aristot. Eth. Τὸ δὲ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, αὐτοῦ, Quamdiu aliquantulæ ætatis est, h. e. parvus. || Interdum dicitur etiam ἐπὶ ποιου, pro Qualis: π. εἴη τὸ συμβεβηκός. [" Diod. Sard. 11. Jacobs. Anth. 11, 94. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss.] Πηλικότης, Quantitas, seu, indefinite, Aliquantitas, Quanta s. Aliquanta magnitudo, multitudo. [" Capper. Præf. ad Quinct. p. xiii." Schæf. Mss. * Ὀπηλίκος, Diod. S. 1, 29. Diosc. Ther. Præf. " Nonn. D. 20, 364." Wakef. Mss.] Ὀπηλικοσοῦν, Quantuscunque, Theophr. Κἂν ὀπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν, Aristot. Phys. 26. Bud.

¶ Τηλίκος, Tantus, correlativum duorum præcedentium, de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro Tantæ ætatis, Ejus ætatis, Il. Ω. (486.) Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Od. P. (20.) Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, Nec dum enim tantæ ætatis sum qui, A. (296.) οὐδέ τι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, Quoniam non amplius ejus es ætatis, quæ hoc ferat. Plato Ap. Socr. (13.) p. 13. Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος, τηλίκος [τηλικόσδε] ὤν; Tu me grandævo junior, Tu qui me Tantæ ætatis virum tanto intervallo sequeris? [" Jacobs. Anth. 8, 64. 11, 94. Wakef. S. Cr. 5, 140. Ruhnk. H. in Cer. 116. ad Alcest. 646." Schæf. Mss.] Pro quo dicitur ET Τηλικόσδε, Tantus, Tantæ magnitudinis, Auctor Axiochi, Δι' οὗ τὴν τῶν τ. περίνοιαν καὶ γνῶσιν ἔσχεν, Intelligentiam et cognitionem rerum tantarum. De ætate etiam dicitur, ut præcedens, tam minore quam majore. Plato Ap. Socr. (23.) Ἐμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν, καὶ τ. ὄντα, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα, Me tantæ ætatis hominem, qui eousque ætatis progressus sum, tam grandævum. [" Xen. Eph. 29. Jacobs. Specim. 17. Anth. 7, 8. Lennep. ad Phal. 46. Valck. Diatr. 140. ad Alcest. 646. Sic scr. Philostr. p. 40. Boiss. deinde ἁβρῷ, δ' ἰ., v. Boiss." Schæf. Mss.] Τηλικοῦτος, i. q. præcedentia; cujus fem. est τηλικαύτη, neutr. τηλικουτο. Dem. c. Aristocr. Ἕως μὲν ἑώρων τ. αὐτὸν ἡλίκος ὢν πιστὸς ὑπῆρχε, Tantum, i. e. Tantæ potentiæ: (32.) Τ. εἶναι παρ' ὑμῖν ὥστε. Idem, Τ. καὶ τοσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκᾷν ἀγαθὰ, Tanta totque. Quomodo sæpe conjungitur ap. hunc Auctorem. Xen. Ἑ. 6, (4, 31.) p. 351. Ὁδ' οὖν ἀνὴρ τ. ὢν, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διανοούμενος: de quo paulo ante, μέγιστος δ' ἦν τῶν καθ' αὐτόν. Aristot. Rhet. 1. Καὶ τὰ τ. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ κ. τ. λ. Tanta ac talia. Isocr. (Panath. 44.) Τ. τὸ μέγεθος, Tantæ magnitudinis. Æschin. Τ. τὸ μέγεθος κόλαξ, Tantus adulator. Aristoph. τόλμημα, Hermog. λίθος, Dem. δίκη. Sicut autem præcedentia de ætate etiam dicuntur tam minore quam majore, ita et hoc tam pueris quam adolescentibus quam senibus tribuitur. Plato de LL. 8. p. 291. Καί τοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἂν ποτε οἷός τ' ἦν δηλοῦν τ. οὖσι τηλικοῦτος: cui similem l. ex eod. Plat. citavi in Τηλίκος. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ἔθαψα τ. ὧν ἄρτι γενειάσκοντα, Vir eousque ætatis progressus pubescentem sepelivi: (Ἀπ. 1, 2, 46.) Καὶ ἡμεῖς τ. ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἤμεν, Cum juvenes essemus, ut tu nunc es, Cum essemus ejus ætatis, cujus tu nunc. Plato Polit. 2. Ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν, ὅ, τι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τ. ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμεστάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, Sed quæ ea ætate perceperit, Quæ, dum ejus adhuc ætatis est, imbiberit. Idem, Ἀλλ' οὐ μνημονεύεις τ. ὢν, ὦ Πῶλε, τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γενόμενος, Cum ejus adhuc sis ætatis, i. e. adhuc juvenis. [" Ad Xen. Mem. 4, 4, 8. K. Π. p. 23. Abresch. Lect. Arist. 35. Brunck. ad Soph. El. 614. Valck. Hipp. p. 248. Diatr. 141. Lennep. ad Phal. 46. Wytt. ad Plut. 1, 215. ad Diod. S. 1, 185. Brunck. Aristoph. 3, 39. Wakef. S. Cr. 5, 140. Tenera ætate, Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 34. Conf. c. τοιοῦτος, ad Dionys. H. 2, 1176. Cum artic., Diod. S. 2, 436. 437. Τηλ. καὶ τοιοῦτος, Heind. ad Plat. Gorg. 34. Τηλικαῦτα, adv., ad Lucian. 1, 192." Schæf. Mss.] Ατ Τηλικουτοσὶ pro τηλικοῦτος, Att., ut οὐτοσὶ pro οὗτος, Aristoph. N. (819.) ὄντα τ. Tam grandem natu, Tanta ætate, Tam magno natu, Bud.

Ἡλικία, ἡ, Statura. Cui signif. ideo primum do locum, quod, cum dicimus quæ sit statura corporis, indicamus ἡλίκον ἐστί: esse enim ἡλικία ab ἡλίκος, et non contra, extra controversiam pono: cum alioqui nullum hac de re verbum ap. Gramm. reperiam. Apte autem hanc signif. sequi altera videtur, qua pro ætate ponitur, quod utplurimum statura corporis aliquod ætatis præbeat indicium, licet alioqui non exactum. Atque hinc illa sunt fortasse, Grandis natu, Major natu, Minor natu. Athen. 13. Πρός τινα Ἀττικὸν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡ. ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν. Sic accipitur Matth. 6, (27.) Luc. 12, (25.) et 19, (3.) ἡλικία, inquit Hes., μέγεθος σώματος, μέτρον τι. || Ætas, Il. X. (419.) Ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἠλεήσῃ Γῆρας, Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡ. ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. Ubi observa, sicut et in seqq. ll., ἡ. cum ἔχοιεν, ut si dicas Lat. Eam habere ætatem, pro Ea esse ætate. Aristot. per appositionem, dixit, Πέντε μῆνας τὴν ἡ. ἔχοντες κυήματα ἔχουσι, Ætatem habentes quinque menses, pro Ætatem quinque mensium, i. e. Quinto suæ ætatis mense. Thuc. (1, 80.) Τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡ. pro τοὺς τὴν αὐτὴν ἡ. ἔχοντας. Plut. Fabio (3.) Ἡλικίας τε κατὰ τοῦτο γεγενημένον, ea forma qua dicitur Lat. Id ætatis pro Ea ætate. Ponitur et in plur. Ταῖς ἡ. πρέπουσα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετὴν, Plut. Lycurgo. Sic ap. Xen. infra. Ceterum distinguuntur diversi ætatis gradus diversa ad nomen ἡλικία adjectione: ut sequentibus exemplis docebo. Plut. Probl. Rom. Ἔτι τὴν παιδικὴν ἡ. ἐχόντων. Cui παιδικῇ ἡ. Puerili ætati, apte, ut opinor, subjungam, Τὴν ἄρτι ἐκ παίδων ἡ., e Xen. Ἑ. 5, (4, 25.) Ἦν υἱὸς τῷ Σφοδρίᾳ ἡ. τε ἔχων τὴν ἄρτι ἐκ παίδων. Eod. pertinet quod Idem dicit, K. (2, 2.) Τὸν ἤδη ἐκ παιδὸς ἀλλάττοντα τὴν ἡ. Huic ætati subnectam, τὴν ἐφήβων ἡ., ex Herodiano 3, (10, 1.) Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡ. ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes, Polit.: (1, 7, 8.) ἀκμὴν ἡλικίας, (7, 9, 7.) Δύναμιν γενναίων ἀνδρῶν ἡλικίαις ἀκμάζουσαν, (5, 3, 13.) τὴν ἡ. ἀκμαῖος, Integer ævi, Polit. At de ἡλικία, quod sine adjectione ponitur pro Adolescentia, Juventute, generalius pro Adulta ætate, dicam infra. Platoni autem ἡλικία μέση, Media, dicitur simul et καθεστηκυῖα, Epist. At Thuc. simpl. καθεστηκυῖαν ἡλικίαν dixit, (2, 36.) Οἱ ἐν τῇ καθεστηκυῖᾳ ἡ. Gal. καθεστω-

σαν ἡ. pro Plena et confirmata ætate, Bud. Cic. non solum Confirmatam ætatem, sed etiam Firmatam ætatem; quo et Virg. utitur. Sunt et qui καθεστηκυῖαν ἡ. s. καθεστῶσαν, Firmam ætatem, item qui Constantem interpr. His autem addere potes ex J. Poll. de eo, qui est firmatæ ætatis, ἐντελὴς τὴν ἡ., et ὁ ἐν τῷ μεσεύοντι τῶν ἡ., item ὁ ἐν τῇ κορυφῇ τῶν καθ' ἡ. ἀναβάσεων, item ὁ εἰς ἀνδρῶν ἡ. υπαλλάττων: quorum tamen loquendi generum nonnulla ap. classicos Scriptt. non inveniri existimo. Ætatem autem ingravescentem, et vergentem ad senium, ita declarant: Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡ. ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Herodian. 2, (7, 8.) Τὴν μὲν ἡ. ἤδη μετρίως προβεβηκώς. Et, Προϊούσης τῆς ἡ., Plato. Illam denique, quæ non jam vergit ad senium, sed ipsum attigit, i. e. Ætatem senilem, aut etiam extremæ senectutis, bis modis significant: Aristoph. N. (513.) προήκων Ἐς βαθὺ της ἡ. Plut. Cam. Ἡλικίας ἤδη πρόσω γεγονώς. Plato Epist. Ἡλικίας πόρρω ἥκων. At vero alibi dixit eleganter non ipsum hominem esse πόρρω ἡ., sed ipsam hominis ἡλικίαν, Ætatem, esse πόρρω τοῦ βίου, ἐγγὺς δὲ θανάτου: qui l. habetur in Ap. Socr. (29.) Hæc autem loquendi genera, non omnia quidem, quibus ad hæc significanda utuntur Græci Scriptt., sed omnium saltem usitatissima esse dico: cetera diligentiæ lectorum relinquens: sicut et illa, quibus nomen ἡλικία non adhibetur, quæ hujus loci non sunt, idem alioqui significantia. Unum addo, Herodian. (2, 2, 16.) Ἄνδρα τὴν ἡ. σεμνὸν, (6, 1, 3.) ἡλικίᾳ σεμνοτάτους, (2, 1, 20.) ἡλικίας σεμνότητα, ad senilem gravitatem mihi videri respicere. || Adolescentia, Juventus, Florens s. Vegeta ætas, Ætatis vigor, etiam Adulta ætas. Unde οἱ ἐν τῇ ἡ. Gall. ad verbum, Ceux qui sont en âge, d'âge. Plut. Lyc. (3.) Μέχρις ἂν ὁ ἀδελφιδοῦς ἐν ἡ. γενόμενος τεκνώσῃ διάδοχον τῆς βασιλείας. Et εἰς ἡ. ἐλθεῖν, Aristot. Rhet. ut Venir en âge. Thuc. 8, (75.) p. 286. Ξυνώμνυσαν δὲ καὶ Σαμίων πάντες τὸν αὐτὸν ὅρκον οἱ ἐν τῇ ἡ. Plato Charm. (5, 108.) Ἀλλ' οὔπω ἐν ἡ. ἦν πρίν σε ἀπιέναι, exp. Adolescentia, ut sit, Nondum adolescentiam inierat. Apud Polyb. Ἂν μὲν υἱὸς ἐν ἡ. καταλείπηται καὶ τύχῃ παρὼν αὐτος, redditur Pubertas: ut sit, Si quem filium puberem reliquerit. Apud Xen. (Ἀπ. 4, 2, 3.) ἐν ἡ. γενόμενος VV. LL. interpr. Ætate florens; Æschin. (2, 35.) οἱ ἐν ἡ., Floridi ætate juvenes. Sed Lat. potius dicitur Florentes ætate quam Floridi. De feminis etiam dicitur, Αἱ δὲ ἐν ἡ. γυναῖκες ap. Plut. Rom. (21.) quod redditur, Mulieres ætate adulta. At vero ap. Synes. Epist. 3. αἱ ἐν ἡ., Adolescentulæ. || Sæpe peculiariter de Ea ætate, quæ bello apta est: qualis est ea, quæ Florens dicitur: unde Dem. Phil. 1. Ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν· ὁ δ' ἐν ἡ., στρατεύεσθαι. Dicitur vero et ἡλικία στρατεύεσθαι, ut mox declarabo, ubi agam de ἡλικία juncto cum infin., item ἡ. στρατεύσιμος: cui opp. ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος etc. || Sicut Lat. Juventus, Juvenum multitudo, Thuc. 8, (1.) p. 264. Καὶ ἡλικίας, οἵαν οὐχ ἑτέραν ἑώρων ὑπάρχουσαν: 3, (67.) Τὴν ὑπὸ τούτων ἡ. ἡμῶν διεφθαρμένην. Sic et 6. p. 206. atque alibi. In hoc autem nominis istius usu Thuc. imitati sunt cum alii, tum Plut. Fabio (14.) Οὐ γὰρ ἠλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσάν ἡ. || Alicubi ponitur contra pro Ætate senili, meo quidem judicio, Lucian. (1, 725.) ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, quæ tria verba nos unico exprimimus Radoter. Huc autem pertinet, quod ex Herodiano attuli paulo ante, Σεμνὸς τὴν ἡ. etc. Idem vero libro 7, (11, 3.) dicit Δι' ἡλικίαν οἴκοι μεμενηκότες, aperte vocans ἡ. Ætatem emeritam. || Cum infin. vel gen.: Ἡλικίην ἔχει στρατεύεσθαι, Herod. pro τοῦ στρατεύεσθαι, Ætatem habet militandi, i. e. aptam militiæ, militarem. Cum gen. ætatem, Ἡ. ἔχουσαι γάμου, Dem. || Ætas, i. e. Seculum, Dem. (1392.) Εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡ. ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς, Plut. Per. (27.) Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡ. του περὶ Σάμον πολέμου. ["J. Gronov. ad Cebet. 158. ad Thom. M. 132. ad Charit. 260. 275. (612.) ad Xen. Eph. 262. ad Diod. S. 1, 351. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. Phryn. Ecl. 29. Markl. Suppl. 283. 324. Jacobs. Anth. 6, 264. 410. 7, 28. Theocr. Epigr. 13. Wakef. S. Cr. 5, 13. Vavass. Opp. p. 170. Boiss. Philostr. 391. Statura, Diod. S. 1, 201. ad Herod. 636. Lucian. 2, 102. 327. Larcher ad Herod. 3. p. 522. Vavassor Antibarb. p. 473. Lips. Ætas bello apta, Medenb. Amœn. 44. ad Herod. 601. 755. Ætas quæque, Xen. K. Π. 16. Adolescentia, ad Lucian. 2, 154. Bast Lettre 94. I. q. ἡλικιῶται, Herodian. 474. Musgr. ad Eur. p. 209. Phryn. Ecl. 210. Thom. M. 803. Sic Actus, Cic. Orat. p. 654. Ern. Seq. inf., Heind. ad Plat. Gorg. 183. Plur., Diod. S. 2, 374. Ἐφ' ἡλικίας, Toup. Opusc. 2, 117. Boiss. Philostr. 480. Ἔξω τῆς ἡ., ad Thom. M. 43. 132. ad Herod. 689. Εἰς ἡλικίας ἔρχεσθαι, Toup. ad Longin. 381. et Iud. v. Εἰς, (post Εὐπίνεια,) ubi et de εἰς ἡλικίαν ἔρχ. Παραγενέσθαι εἰς ἡ., Diod. S. 2, 570. Ἐν ἡ. εἶναι, Heind. ad Plat. Charm. 57. Gorg. 127. Ἔχειν ἡ., ad Lys. 17. Charm. 58. Εἰς ὅσον ἡλικίας ἥκει, 69. Πρὸ τῆς καθηκούσης ἡ., Thom. M. 741. Ἐκ πρώτης ἡ., Wakef. Ion. 172. Τὴν ἡ., τῇ ἡ., Diod. S. 1, 502. 507. Jacobs. Anth. 12, 233." Schæf. Mss.]

Ἥλιξ, Qui ejusdem ætatis est, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἡλικιώτης, de quo infra, Xen. Α. (5, 5.) Ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥ. ἀλλήλοις σύνεισι, μεθ' ὧνπερ καὶ ἐλαχίστη αἰδὼς παραγίγνεται, Æquales plerumque conversantur cum æqualibus, Aristot. Eth. 8, (12.) Ἡ. γὰρ ἥλικα, καὶ οἱ συνήθεις ἑταῖροι, Æqualis enim æqualem consectatur, et consuetudo amicos facit, Bud. Comm. 994. inter Peripateticæ βραχυλογίας exempla alia hoc etiam interpr.: Rhet. 1, (11.) Ἡ. ἥλικα τέρπει καὶ ἀεὶ τὸ ὅμοιον: 2. Ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἥ., συγγενεῖς. Plato, Ἡ. μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλόν. Et ἥλιξ δρῦς, Æquæva quercus. Apud Apoll. Rh. 2, (479.) Hamadryas quædam nympha Rhœcum obsecrat, Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἐπὶ πουλὺν Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκὲς, Ne succidat æquævo stipite quercum: Stat. æquævo sociatam palmite vitem Ulmus amat. ["Toup. Opusc. 2, 236. Wakef. ad Mosch. 2, 29. Herc. F. 350. Zeun. ad Xen. K. Π. 54. Munck. ad Anton. Lib. 138. Verh. Ruhuk. Ep. Cr. 163. Jacobs. Anth. 7, 187. 8, 121. Antip. Sid. 102. Porson. Med. 28. Conf. c. ἡλικιώτης, Schueid. Anab. 70. Ἀρχαῖος ἥ., Philostr. 204. Boiss. Ἡ. ἥλικα, Heind. ad Plat. Phædr. 230. Gorg. 219." Schæf. Mss.]

Composita partim ab ἡλικία, partim ab ἥλιξ.

Ἀμφῆλιξ, Adolescens, Ad justam ætatem accedens, VV. LL.: J. Poll. Phrynichum juvenes mulieres appellasse ἀμφήλικας testatur: et Pherecratem, Eam, quæ provectioris esset ætatis, ἀμφηλικεστάτην: sicut et Cratinum, ἀμφήλικα vocasse Vetulum. ["Phryn. Ecl. 29. ad Mœr. 82. Thom. M. 42. 132. Heyn. Hom. 8, 349." Schæf. Mss. * Ἀνήλικος, i. q. ἄνηβος, Suid.] Ἀφῆλιξ, Qui florentes annos exegit, i. q. ἄφηβος, πρεσβύτερος, Vetulus. Ionicum esse Aristoph. Schol. annotat. Lucian. (3, 173.) Γέρων ὤν, καὶ ἀφ. Unde ET Ἀπηλικέστερον ap. Herod. (3, 14.) Ionice pro ἀφηλικέστερον, exp. πρεσβύτερον. || Impuber, Qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit, ὁ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παῖς, ut a quibusdam usurpari Suid. annotat: quem tamen usum improbans, ἐπὶ πρεσβύτου accipi vult; licet exempla, quæ ab eo adducuntur, id non confirment: Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν, τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρον τέθεικεν, Eos, qui erant ætate nondum apta militiæ aut ætate emerita: quibus opp. τοὺς στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχοντας. Arrian. Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοὶ ἔμελλον, Cum tutores s. curatores futuri essent filii ipsius impuberis adhuc. Et iterum, Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον, Alterum adolescentem jam, alterum impuberem. In Pand., inquit Bud., identidem Minor, i. e. νεὸς, sic appellatur, s. ἄνηβος, Impuber. Hæc Bud. A Theophilo Instit. Civil. dicitur ὁ τὴν ἥβην μὲν ὑπεραναβὰς, ἥττων δὲ τῶν εἴκοσι πέντε ἐνιαυτῶν· ᾧ προίστανται οἱ κουράτωρες, Qui pubertatis quidem annos excessit, at curatorum tutelæ adhuc subjectus est. ["Bast Lettre 94. Phryn. Ecl. 28. 212. Heyn. Hom. 8, 349. H. in

Cer. 140. Voss. Vetula, Mœr. 82. et n., Bergl. Alciphr. 26. 345. Herodian. 475. et n., ad Thom. M. 42. 131. Koen. ad Greg. Cor. 251. Ἀπηλικέστερος, Heringa Obss. 47." Schæf. Mss.] Παναφῆλιξ, Qui caret æqualibus et sociis, Bud. Il. X. (490.) Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, i. e., inquit Eust., τῶν ἡλικιωτῶν ἀπάντων ἀπηλασμένον, vel prorsus ἀφήλικα, quasi ad impubertatem, i. e. * ἀφηλικιότητα, ut ipse loquitur, accedat etiam orbitatis calamitas. [* Ἀφηλικία, Basil. 3, 502. * Βραχυῆλιξ, Eust. Od. 1554, 3.] Ἐνήλικος, Puber, Qui jam quasi in pubertate est, ad pubertatis annos pervenit, i. q. ἔνηβος, Adolescens, Adultus, Plut. (6, 699.) Ἀλλὰ τοῦ Εὐμενους υἱῷ τὴν βασιλείαν ἔτι ζῶν, ἐν. γενομένῳ, παρέδωκε: (Cat. 24.) Ἐπιγήμας τοῖς ἐν. παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν: (7, 876.) loquens de eod. Pisistrato, Ἐπιγαμῶν ἐνηλίκοις [ἐν ἡλικίᾳ] οὖσι τοῖς υἱοῖς: (2, 617.) opp. τῷ πρεσβύτῃ, de filio Catonis jam uxorem habente. [* "Ἐνῆλιξ, Heind. ad Plat. Gorg. 90." Schæf. Mss. * Ἐξῆλιξ, Didym. de Trin. 2, 14. p. 273. * Εὐῆλιξ, Nicet. Annal. 12, 5.] Ἐφῆλιξ, Qui adolescentiam s. florentem ætatem attigit, i. q. ἔφηβος: Coætaneus, VV. LL. [I. q. βούπαις, Schol. Aristoph. Σφ. 1201. Νεότης ἐφ., Anal. 2, 32.] Ἰσῆλιξ, Par ætate, Coætaneus, Æquævus, i. q. ἥλιξ et ὁμηλιξ. [Xen. Σ. 8, 1. Phrynichus Bekkeri p. 42. * Μεσοῆλιξ, Lobeck. Phryn. 676. Tzetz. Posth. 368. 475. 660.] Μεσῆλιξ, Qui mediæ ætatis est, i. q. καθεστηκὼς et μεσήεις ap. Hippocr. Et μ. ὀδόντες, Artemid. Onirocr. 20. οἱ κυνόδοντες, Bud. ["Geop. 1, 51." Wakef. Mss. * Νεοῆλιξ, Orph. in Mort. 7. * "Ὁμοῆλιξ, Epigr. adesp. 749." Schæf. Mss.] Ὁμῆλιξ, Qui ejusdem ætatis est, i. q. ἥλιξ et ἰσῆλιξ, Coætaneus, Æquævus, Od. O. (197.) ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμέν· Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει: Π. (419.) Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν ἄριστον. Bud. e Philone, Εἰκὸς γὰρ, ἀλλὰ δ' ἀναγκαῖον, ἀνθρώποις συνυπάρξαι τὰς τέχνας ὡς ἂν ὁμήλικας. [Lucian. 6, 37.] Ὁμηλικία, Ætatis æqualitas, Eadem ætas, Il. N. (485.) Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, Pari ætate: ὁμοίᾳ ἡλικίᾳ, Eust. At Γ. (175.) accipitur pro Iusis æqualibus s. Coætaneis; dicit enim Helena, γνωτοὺς τε λιποῦσα, Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, Æquales meas. [Theogn. 1018. Od. Z. 23. * Συνομῆλιξ, Theocr. 18, 22.] Παρῆλιξ, Quæ præcipiti s. vergente ætate est, Qui e florente ætate egressus senescit, Vetulus, i. q. πάρηβος et παρακμάζων, Plut. (6, 670.) Μητρὸς αὐτοῦ π. μὲν οὔσης, δοθῆναι δ' ἀνδρὶ βουλομένης: Alex. (32.) Τοῦ βουκεφάλα φειδόμενος, ἤδη π. ὄντος. ["Παρηλικέστερος, G. Nyss. 3, 629." Wakef. Mss.] Παρηλικία, Ætas præceps s. vergens, Ætas senescens, deflorescens. Συνῆλιξ, Coævus, Coætaneus, Æqualis, i. q. ἥλιξ, ἰσῆλιξ, ὁμῆλιξ, J. Poll. ex Eupol. παιδάρια, Coævi pueri, Daniel. [1, 10. Plut. 3, 344. * Ταυνῆλιξ, Anal. 1, 220.] Ὑπερῆλιξ, Qui ætatem excessit, Bud. e Greg. Μηδὲ γὰρ ἂν ἵππον θερμὸν καὶ ὑ. ἐνεγκεῖν χαλινοῦ τυραννίδα δίχα τινὸς κολακείας, Qui nondum pullus est, et in ea ætate, quæ domari potest. [Lucian. 2, 407.] Ὑπερηλικίοσις, Ætas extrema, provecta, VV. LL. mendose.

[* Ἡλικιάζω, Ad ætatem venio, Stob. Phys. p. 1098.]

[* "Ἡλικιόω, Nicet. Eugen. 3, 54. * Ἡλικίωσις, Const. Manass. Chron. p. 110." Boiss. Mss.] Ἡλικιώτης, Coævus, Coætanens, Æqualis, i. q. ἥλιξ, Aristoph. N. (1006.) μετὰ σώφρονος ἡ. Plato, Ὁ ἐμὸς ἡ. Apud Eund. dativo jungitur, Bud. Aristot. Pol. 7. Ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις ὥσπερ ἡ.: sicut Xen. supra dixit μετὰ τῶν ἡ. ἐλαχίστην αἰδὼ παραγίγνεσθαι. Appellat autem hic ἡλικιώτας, quos paulo ante συγκαταβαίνοντας ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, et οὐ λίαν ὑπολειπομένους ταῖς ἡλικίαις. Ab Eod. in Eth. fratres quoque dicuntur ἡ., quod ejusd. fere ætatis sint. Fem. Ἡλικιῶτις, Lucian. (1, 325.) Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα—τὰς ἡ. παραλαβοῦσα, i. e. secundum Hom. ὁμηλικίην ἐρατεινήν. Et ἡ. ἱστορία ap. Plut. Pericle (13.) Historia ejusd. ætatis, quæ scribitur ab illis, qui eod. tempore vivunt, quo ii, de quibus scribitur. Coæva aut Æquæva historia dici possit: Ἡ δὲ πράξεων, inquit, καὶ τῶν βίων ἡ. ἱστορία, τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενείαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα, λυμαίνηται καὶ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν. opp. ea, quæ scribitur ab illis, qui sunt ὕστερον γεγονότες τὸν χρόνον. Et ἡ. τῶν οἰκητόρων πολις ap. J. Poll., Æquæva incolis urbs, Quæ incolarum ætate extructa s. statuta est: cui opp. ἀρχαία, synonyma sunt, νεόκτιστος, νεουργὸς, νεοκατάστατος. ["Mœr. 201. et n., Herodian. 475. et n., Eran. Philo 165. Zeun. ad Xen. K. Π. 54. Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 208. 794. Diod. S. 1, 12. 68. * Ἀφηλικιώτης, Heyn. Hom. 8, 349." Schæf. Mss.] "Μεθηλικ. "οῦμαι, Ab una ætate in aliam Transeo: unde "Μεθηλικίωσις, Ejusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut e primo septennio in secundum, e secundo in tertium." Basil. Μεθηλικίωσις ἐπὶ τὴν ἑβ. "δομάδα δευτέραν τῶν ἐτῶν." ["Nilus Epist. 230." Boiss. Mss. * Συνηλικιώτης, Gl. Æqualis, Diod. S. 1, 63. Dionys. H. 10, 673.]

Ἥλιος, Sol, Od. Θ. (270.) ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, Æschin. (72.) Ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου, Athen. (526.) Τινὲς αὐτῶν οὔτε ἀνατέλλοντα τὸν ἥ. οὔτε δυόμενον ἑωράκασι, Nec orientem solem nec occidentem: (19.) Ἥ. δύνει μὲν, κολυμβᾷ δ' οὖ, Xen. Ἐ. 7, (2, 22.) Μικρὸν πρὸ δύντος ἡ., Paulo ante solis occasum, Plut. Pericle, Τὸν μὲν ἥ. ἐκλιπεῖν συνέβη καὶ γενέσθαι σκότος, Xen. Ἐ. (2, 3, 3.) Περὶ ἡλίου ἔκλειψιν, Plut. Τὸν ἥ. ἐκφανέντα προσκυνοῦμεν. Idem, Τοῦ ἡ. βραδύναντος. Theophr. (H. Pl. 9, 2, 7.) Λεπίζουσι τὸ πρὸς ἥ. μέρος. Plin. Aperitur picea a parte solari. || Soph. El. (424.) Τοιαῦτά τοι παρόντα ἡνίχ' ἡλίῳ Δείκνυσι τοὖναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου, Schol. ἡμέρα. Sed nihil obstare videtur, quominus hic quoque ἥλιον interpretemur Solem. ||Ἥλιοι, Soles, Æstus, VV. LL. e Thuc. (7, 87.) Derivant antiqui ab ἅλς, παρὰ τὸ οἰκειοῦσθαι τὴν ἅλα, Eust. Nam et Ἅλιος Dor. pro ἥλιος dicitur, longo tamen α, secus quam in obliquis ab ἅλς. Poetice autem inserto ε per epenth. dicitur et Ἥέλιος: nisi compositum quis cum Gramm. existimet ex ἠὼ et ἕλη, quasi ἠοῦς ἕλην ἔχων. Od. Γ. (1.) Ἥελιος δ' ἀνόρουσε, I. (58.) ἠέλιος μετενίσσετο βούλυτόνδε, B. (388.) Δύσετό τ' ἠέλιος, Il. A. (601.) ἐς ἠέλιον καταδύντα, Hesiod. (Ἐ. 1, 154.) λαμπρὸν—φάος ἠελίοιο. ["Thom. M. 419. ad Charit. 478. 510. Musgr. Hel. 659. Wakef. Ion. 904. Apollonid. 29. Jacobs. Anth. 9, 51. 11, 191. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 3, 271. Dieg. Valck. Callim. 200. Wakef. Ion. 775. Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 152. 301. 8, 48. 56. Diotim. 6. Dioscorid. 32. Antip. Sid. 59. Tull. Laur. 3. Monum. Byz. 2. Epigr. adesp. 703. Metaph., Jacobs. Anth. 8, 62. 353. 12, 205. Ἥλιος dicitur Apollonius Rhodius, Ruhnk. Ep. Cr. 203. Huschk. Anal. 274. Lex. Gr. Tittm. 1, 958. Unde? ad Timæi Lex. 96. Soli alæ tributæ, Wessel. Probab. 76. De liberis, Toup. Opusc. 2, 215. Sol quid e Physicorum decretis, Valck. Diatr. 30. Hoc vocab. nota quadam a librarr. designatur, unde varii errores nati, Stanl. Eum. 2. Sine artic., Schol. Apoll. Rh. p. 549. Ἥλιοι, ad Xen. Eph. 199. Ἡλίῳ δεικνύειν, Brunck. El. 424. Ὑπὸ τὸν ἥ., Valck. Callim. 136. ad Charit. 511. 530. Diod. S. 2, 540. Ἐν ἡ. θέρεσθαι, ad Herodian. Philet. 445. Ἥ. ὁρᾷ, Bibl. Crit. 3, 2. p. 32. Valck. Callim. 136. Ἀμ' ἡλίῳ, ad Diod. S. 1, 613. Νὴ τὸν ἥ., Boiss. Philostr. 135. Πρὸς ἥ., ἀφ' ἡ., Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss. * Ἡλιανγὴς, Etym. M. * Ἡλιόβλητος, Eur. Bacch. 14.] Ἡλιόβολος, ὁ, ἡ, Qui solis radiis quasi feritur, Soli expositus, Theophr. (C. Pl. 4, 12, 3.) Συμβαίνει γὰρ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς καὶ διακόποις καὶ λεπτογείοις καὶ ἡ. [* "Ἡλιοβολέομαι, Zenob. Adag. 5, 53." Boiss. Mss. * "Ἡλιοβολία, Dionys. Areop. p. 63." Kall. Mss.] Ἡλιοειδὴς, s. Ἡλιώδης, Solis formam habens, Solisimilis, Solem referens; Subcandidus, VV. LL. Philo V. M. 1. loquens de columna s. nebula columnam referente, quæ Israëlitis dux itineris erat, Ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδές: 3. Κατὰ τὴν προσβολὴν

ἡλιοειδοῦς φέγγους, Instar solis lumen effulgens. ["Ἡλιοειδής. Theod. 1. 113. Plato de Rep. 2, 68. Schol. Arat." Wakef. Mss. Ἡλιώδης, Eust. Od. A. p. 34.] Ἡλιοειδῶς, Instar solis, Theoph. Epist. 15. Τὸ δὲ ἔλαιον ἐπιχεόμενον, ἡ. περιήστραπτε. [* "Ἡλιοθφὴς, Sole calefactus, Etym. M. 58, 1." Wakef. Mss.] Ἡλιοκαὴς, ET Ἡλιόκαυστος, Exustus in sole, Cels. Solibus perustus, Horat.: ὄστρακον ἡλιοκαὲς, Diosc. Lucian. (2, 320.) Νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι. Quod vero Theocr. (10, 27.) dicit, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον, Horat. imitatus reddidit, Perusta solibus, de uxore rustici. EST autem ibi Ἁλιόκαυστος Dor. pro ἡλιόκαυστος. Ab ἡλιοκαὴς autem EST Ἡλιοκαΐα, Ardor s. Æstus solis, Insolatio, Diog. L. (7, 1. p. 238. HSt.) de Zenone, Ἔχαιρε δὲ, φασὶ, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡ. Ἡλιοκάμινος, Fornax solaris, Heliocaminus, Plin. [Epist. 2, 17.] Est autem Solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem solis excipiendum, Bud. Pand. Solaris caminus, Locus concameratus, totus soli expositus, VV. LL. e Plin. Jun. Epist. [Marmor. Oxon. p. 95.] Ἡλιοκάνθαρος, Solaris scarabeus, Tertulliano: non is qui a Nigidio Lucanus [illegible]atur, sed qui e fimo ingentes pilas aversis pedibus volutat, ob idque κοπριὼν dictus est ab Hippocr. Alex. Trall. Ὁ ἡ. θεραπεύει τοὺς τεταρταῖζοντας. Plin. 11, 28. 30, 11. de remediis in quartana, Scarabeum, qui pilulas volvit: propter hunc Ægypti magua pars scarabeos inter numina colit, curiosa Apionis interpretatione, qua colligat solis operum similitudinem huic animali esse, ad excusandos gentis suæ ritus. Euseb. Pr. E. [* Ἡλιόκεντρις, s. Ἡλιοκεντρὶς, Gl. μυίας εἶδος, Solipuga.] Ἡλιομανὴς, Insano solis amore captus, Cicadæ epith., quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid. [Aristoph. Ὀ. 1096.] Ἡλιόμορφος, Solis formam babens, Athen. [542. Ἡλιόπη, nom. propr., Empedocles Plut. 7, 854.] Ἡλιόπους, i. q. ἡλιοτρόπιον majus, Gorr. e Diosc. [4, 193.] Ἡλιοσκόπιος, Solem spectans, Tithymalli species quædam: quoniam, ut Diosc. docet 4, 65., Συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει: quam Plin. nomen accepisse scribit, quoniam capita cum sole circumagit: Helioscopium ap. Eund. 22, 21. Heliotropii species est. [Rufus de Purgant. p. 45. * Ἡλιοστασία, * Ἡλιοστάσιον, Gl. Solstitium.] Ἡλιοστερὴς, Sole privans, Soph. Œd. Col. (813.) κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, Pileus Thessalicus ad prohibendos solares æstus: quem Callim. (Fr. 124.) vocat πέτρου ἄλκαρ: erant enim pilei Thessalici lati et prominuli. [In Soph. l. c. Coraius Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. 298. legere vult Ἡλιοστεγής. * Ἡλιοστιβὴς, Æsch. Pr. 797.] Ἡλιόστροφον quibusdam τὸ ἡλιοτρόπιον μέγα, Diosc. teste. Plin. tamen Heliostrophion et Tricoccon genera facit duo heliotropii. Gorr. Apud Diosc. tamen legitur ἡλιοτρόπιον, ap. Plin. autem Helioscopion, ut jam annotavi. Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, Herba solaris, Cels., Herba verrucaria, Marcell., Heliotropium, Plin.: dictum, ut Diosc. testatur l. 4. c. penult., ἀπὸ τοῦ * συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Itidem Plin. 2, 41. scribit, abeuntem solem intueri semper, omnibusque horis cum eo verti, vel nubilo obumbrante. Et 22, 21. Heliotropii, inquit, miraculum sæpius diximus, cum sole se circumagentis, etiam nubilo die: tantus sideris amor est: noctu velut desiderio contrahi cœruleum florem. A Nicandro (Θ. 678.) vocatur ἠελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος. Genera ejus duo a Plin. ponuntur, Tricoccum et Helioscopium: a Diosc. Majus et Minus. || Gemma quædam, Plin. 27, 10. eam ob rem, ut ibi docet, quoniam dejecta in vas aquæ fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Ead. extra aquam speculi modo solem accipit, deprehenditque defectus, subeuntem lunam ostendens. Nascitur in Æthiopia, Africa, Cypro, porracei coloris, sanguineis venis distincta. || Solarium, Vas horoscopon, Locus, in quo horæ ad solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: quod sc. umbra illa ad solis cursum et ipsa circumagatur. Athen. (207.) Κατὰ δὲ τὴν ὀροφὴν πόλον ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἀχραδινὴν ἀπομεμιμημένον ἡλιοτροπίου, Et in lacunari, sphæra ad imitationem ejus solarii efficta, quod in Achradina situm erat, Bud. [Athen. 685. Plut. 10, 707. Dione 29. * Ἡλιότευκτος, Dionys. Areop. Cœl. Hier. de Bapt. 2, 214. αὐγαί.] Ἡλιοφανὴς, Solarem splendorem habens, vel A sole illustratus. [* Ἡλιοφρόνέω, Greg. Naz. 2, 28. * "Ἡλιοφνὲς, Diosc. Notha 462. * Ἡλιόφυτον, 472." Boiss. Mss. * Ἡλιόχρυσος. Plin. 21, 25. Cf. Ἐλειόχρυσός.]

Ἀνήλιος, ὁ, ἡ, Sole carens, Solis expers, Opacus, Soph. Œd. Col. (675.) τὰν ἄβατον θεοῦ Φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνάλιον, Ἀνήνεμόν τε πάντων Χειμώνων. Ubi imitatur Hom. (Od. E. 478.) Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτε μὲν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. [Eust. 1547.] Et ἀνήλιον φῶς ap. Greg. Naz. Lumen non productum a sole. PRO QUO Ἀνάλιος, Dor. est. ["Dawes. M. Cr. 269. ad Diod. S. 1, 216. Wakef. Alc. 444. Eum. 389. Abresch. Æsch. 2, 55. Jacobs. Anim. 46." Schæf. Mss.] Ἀνθήλιος, SIVE Ἀντήλιος, Soli obversus, oppositus, Soph. Aj. (805.) Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ', Alii occidentales anfractus, alii eoos scrutamini. || Ἀνθήλιοι dicuntur etiam Gemini soles, Bud. Apud Suid. ἀνθήλιος dicitur etiam Luna: item τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας: interdum vero et τὸ μίμημά, ἀντάλλαγμα, Theopomp. || Ἀνθήλια vocantur quoque νέφη στρογγύλα ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὥστε δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα, ἥλιον εἶναι, quæ et παρήλια, Arat. Schol.: seu, ut alii exp., τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, Nubes solem obtenebrantes. || Ἀντήλιον vocari etiam δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ex Ælio Dionysio tradit Eust.: appellarique alio nomine παρώπιον, a theoricis autem * πάρωπον, Pelles, quæ ad similitudinem * παραπροσωπίδος oculis equorum apponuntur. || Ἀντήλια dicuntur etiam Umbracula, quæ aspectui contra solis radios objiciunt ii, qui in sole versantur: τὰ χάριν σκιᾶς προβεβλημένα τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. Eust. Annotat autem idem Eust. Ionice aspiratam in tenuem mutari in ἀντήλιος, sicut et in ἀτηλιώτης, ἔπηλις, et similibus. ["Ἀνθήλιος, Wakef. Ion. 1572. Heyn. Hom. 5, 633. Lobeck. Aj. p. 345. Ἀντήλιος, ibid. et 348." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 411. Eur. Ion. 1550. Æsch. Ag. 502. δαίμων. Hesych. Ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύμενοι. Antelios dæmonas ostiorum præsides, Tertullian.] Δυσήλιος, Ad quem ægre sol pervenit, Soli minus bene expositus, i. fere q. ἀνήλιος, aliquanto tamen minus. [Plut. Mario 11. Moschion Stob. Phys. 242. Phrynichus Bekkeri p. 36.] CONTR. Εὐήλιος, Soli bene expositus, Apricus, Xen. (Œc. 9, 4.) Ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Et ap. Aristoph. ἐν εὐηλίῳ, In aprico, [cf. B. 241.] In VV. LL. et ap. Bud. est ETIAM Εὔηλος, quod e Theophr. citatur, C. Pl. 1., i. signif. q. εὐήλιος, opp. τῷ εὔσκιος: sed malim pro eo scribere εὔειλος ab εἴλη, de quo supra. Pro Εὐήλιος autem Dorice DICITUR Εὐάλιος. ["Valck. Phœn. p. 260. ad Herodian. Philet. 444. Musgr. ad Eur. p. 205. Dawes. M. Cr. 269. Cattier. 95. Porson. Phœn. 685. Eur. Iph. T. 1139. Abresch. Æsch. 2, 55. 122. * Εὐηλιὼς, ibid. Wakef. Eum. 909. Εὔηλος, Musgr. l. c." Schæf. Mss.] Ἡμίηλος, Partim soli expositus, Dimidia tantum e parte soli expositus, Theophr. C. Pl. 3, (23, 1.) Ἡμιβρεχεῖ καὶ ἡμιήλῳ, ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον: ubi opp. ἡμιβρεχὴς et ἡμίηλος, Semiuda, et Semiinsolata s. Semisicca, Quæ dimidia e parte a sole exsiccatur. Possit tamen hic itidem * Ἡμίειλος legi ab εἴλη, [et sic Schneid. * Μιθρανήλιος, nom. Saturni, Procl. Parapbr. Ptolem. 2, 4. p. 93. * Μεσήλιος, Gl. Solifuga.] "Πανήλιος ἡμέρα, Dies quam "totam serenat sol. Ælian." Παρήλιος, Sol geminatus, Gaza: Gemini soles, Bud. ex Aristot. Probl. 58. Διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται οὔτε μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, οὔθ' ὑπὲρ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἐκ πλαγίων μόνον: Meteor. 3, 3. Π. δὲ καὶ ῥάβδοι γίγνονται ἐκ πλαγίας ἀεὶ, καὶ οὔτε ἄνωθεν, οὔτε πρὸς τῇ γῇ, οὔτ' ἐξ ἐναντίας, οὐδὲ δὴ νύκτωρ, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸν ἥλιον· ἔτι δὲ ἢ αἰρομένου ἢ κατεφερομένου: c. ult. Γίγνονται δὲ περί τε δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ οὔτ' ἄνωθεν, οὔτε

κάτωθεν, ἀλλ' ἐκ τῶν πλαγίων καὶ ῥάβδοι καὶ π., καὶ οὔτ' ἐγγὺς τοῦ ἡλίου λίαν οὔτε πόρρω παντελῶς. Unde Plin. 2, 31. Rursus plures soles simul cernuntur, nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo, nunquam juxta, nec contra terram, nec noctu, sed aut oriente aut occidente. Aristot. ibid. Γίνεται γὰρ π. μὲν ἀνακλωμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὸν ἥλιον ἀπό τινος: tunc autem ὅταν ὀτιμάλιστα ὁμαλὸς ᾖ ὁ ἀὴρ καὶ πυκνὸς ὁμοίως· διὸ φαίνεται λευκός. Apud Suid. autem adjective dicitur Nebula supra modum condensata, quæ a sole illustratur. Theon ap. Arat. (880.) e Posidonio tradit, π. esse Nubes rotundas, quæ circa solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari, quemadmodum etiam luna; atque ideo π. vocari τῷ τε στρογγύλα εἶναι καὶ τῷ ἐλλάμπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Vel esse Nubes soli non tantum colore, sed et orbiculari rotunditate assimiles, quæ, cum proximæ ei sint, ab eo illuminantur, atque ita παρεοίκασι τῷ ἡλίῳ: quæ ἀνθήλια quoque nominari scribit. Vide ibi plura. Arat. 881. νεφέων τὰ παρήλια κικλήσκονται. Seneca Q. N. 1, 11. tradit π. dici Imagines solis in nube spissa et vicina. Idem ibid. Historici soles vocant, et binos ternosque apparuisse memoriæ tradunt. Gr. παρήλια appellant, quia in propinquo fere a sole visuntur, aut quia accedunt ad aliquam similitudiuem solis; non enim totum imitantur, sed imaginem ejus figuramque. [" Lobeck. Aj. p. 345." Schæf. Mss. * Πολυήλιος, Schol. Eur. Andr. 536.] Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans. ["Thom. M. 238." Schæf. Mss.] Et Πρόσηλὸς, Idem, Æsch. Pr. (449.) p. 31. Οὔτε πλινθυφεῖς Δόμους προσήλους ἴσαν, οὐ ξυλουργίαν, Domos solem spectantes, ad solem versas, h. e. Apricas. Sic Eupolis, αὐλή. Theophr. C. Pl. 1, (13, 11.) τόποι εὐσκεπεῖς καὶ πρ. Apud Eund. 6, (18, 10.) δρόσος ἡ πρ., exp. Ros, qui fit a sole: (9.) Αἱ ἀγρίαι τε τῶν ἡμέρων εὐοσμότεραι, καὶ αἱ ἐν πρ. τῶν ἐν παλισκίοις, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν: ubi πρόσηλα et παλίσκια sibi opp., ut supra a Xen. εὐήλιος et εὔσκιος. Malit tamen fortasse quispiam et hic scribere πρόσειλος ab εἴλη, de quo suo loco. [" Piersou. Add. ad Mœr. 174. Musgr. ad Eur. p. 205. (Phœn. 700.) Dawes. M. Cr. 269." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Timæi Lex. 96.]

[* Ἡλιῶτης, unde fem. * Ἡλιῶτις, Soph. Tracb. 797. ἀκτίς. Etym. M. 440. * Ἡελιῶτις, Anal. 1, 506. αἴγλη.] Ἀπηλιώτης, Subsolanus, Venti nomen, Aristot. de Mundo, Τῶν εὔρων ἀ. λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, Vulturnorum is subsolanus dicitur, qui ad ortum spirat æquinoctialem. Gell. 2, 22. Qui ventus igitur ab oriente verno, i. e. æquinoctiali, venit, nominatur εὖρος, ficto vocabulo, ut isti etymologici aiunt, ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων. Is alio quoque a Gr. nomine ἀ., a Romanis nauticis Subsolanus cognominatur. Plin. 2, 47. Ab oriente æquinoctiali Subsolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Eurum Græci appellant. Scribitur autem ἀπηλιώτης ut ἀντήλια supra. Ἀφηλιώτης pro eod., VV. LL. [Ad Greg. Cor. 399. * Ἀπηλιωτικὸς, Aristot. Meteor. 2, 6. * Βορραπηλιώτης, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 4. p. 94. 96. * Βορραπηλιωτικὸς, 1, 21. p. 58. 2, 3. p. 85. 87. 2, 4. p. 96. * Νοταπηλιώτης, 2, 3. p. 87. 90. 92. * Νοταπηλικιωτικὸς, p. 85. 92.]

Ἡλιακὸς, Solaris, Diog. L. de Thalete, Δοκεῖ δὲ πρῶτος τὰς ἡ. ἐκλείψεις προειπεῖν. De quo et Cic. Idem primus defectionem solis, quæ Astyage regnante facta est, prædixisse fertur. Theophyl. Ep. 1. de cicada, Ἀκτίνων ὥσπερ ἡ. μεθυσκόμενος. Idem Epist. 16. Τὰς ἡ. ἀκτῖνας προσβλέψεις. [Opp. Ἀ. 1, 28. " Ad Phalar. 257. Jacobs. Anth. 6, 121. Matth. Anecd. 1, 47. Bergl. Alciphr. 49. Toup. Opusc. 1, 245. ad Charit. 362. * Ἡλιακὸν, (Solarium,) Heyn. Hom. 5, 242." Schæf. Mss. * Ἡλιακὴ, i. q. ἡλιαία, Antiphon 774. ἡ τῶν θεσμοθετῶν: Schol. Eur. Or. 869.] " Ἀπρόσηλος, dicitur ᾧ οὐδεὶς προσηλεῦται, " ἀλλ' εὐθέως πίπτει, Hes., addens etiam, ἢ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς εἴλης, citansque Eur. auctorem. " Sed secundum posteriorem expos. scr. fuerit potius ἀπρόσειλος per diphth. ει: forsan etiam se-

A " cundum priorem, cum alphabetica series hoc " ipsum innuat: ideoque et προσειλεῖται scribere ma- " lim, q. e. προσελίσσεται καὶ προσπλέκεται" [* Τοισήλιος, Greg. Naz. 2, 279. * Ὑποήλιος, Theoph. Pl. 1, 13, 12. falsa lect. pro πρόσειλος. * Ὑφήλιος, Ælian. H. A. 3, 23. * Ὑφηλιομανὴς, Schol. Aristoph. Ὄ. 1096.]

Ἡλιόω, Insolo. Et ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, Illuminari. Bud. ex Aristot. Meteor. 174. annotans a Gaza reddi Apricari, Soli expositum esse. Et ἡλιοῦται κύκλῳ, A sole undique cingitur, VV. LL. Xen. de vite, (Œc. 19, 18.) Περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἰνάρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν. Plato de Rep. 8. (7, 209.) Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, A sole ustus, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, ubi ἡλιωμένος et ἐσκιατραφηκὼς sibi opp. Intelligit autem per ἡλιωμένον Perustum solibus rusticum, quemadmodum Horat. dicit, perusta solibus Pernicis uxor Appuli. Quod vero Plin. scribit, ante annum scribes fieri, ut solem pluviasque combibant, ante ipsum Theophr. dixerat, Ὅπως καὶ ἡλιωθῶσι καὶ χειμασθῶσι: [cf. C. Pl. 3, 20, 7.] Ἡλίωσις, Insolatio, b. e. Corporis in sole apricatio, Gorr. [" Wytt. ad Plut. Mor. 1, 508." Schæf. Mss.] Διηλιόω, Insolo, Sole peruro. Unde διηλιωθεὶς ap. Theophr. H. Pl. 4, (12, 12.) Insolatus, Sole perustus. [* Ἐξηλιόω, Plut. 9, 648.]

[* Ἡλιεύω, Stob. Serm. 1.]

Ἡλιάω, Solem refero, Solis instar candico. Unde ap. Philostr. [Apollon. 7, 42. p. 887.] ἡλιῶσα κόμη, Solari quodam splendore renidens coma, Cam. Solis in modum candicans, ὑπόλευκος. Est autem verbum neutr. [Anacr. 29, 5.]

Ἡλιάζω, Insolo, Ad solem expando, Soli substerno s. expono, Diosc. Et in pass. ἡλιάζεσθαι, Apricari. Bud. ex Aristot. H. A. 9, 5. de cervis, quibus cornua renascuntur, Ὅταν δ' αὐξηθῶσιν, ἡλιάζονται, ἵν' ἐκπέψωσι καὶ ξηραίνωσι τὸ κέρας. [LXX. 2 Sam. 21, 14.] Ἡλίασις, Insolatio, i. q. ἡλίωσις. [" Dio Cass. 909." Wakef. Mss. * Ἡλιαστὴρ, unde Ἡλιαστήριον, Locus ad apricandum. [Gk. Solarium. Strabo 17. p. 1169.] Ἀνηλιάζω, Insolo, Soli expono, i. q. ἡλιάζω, Athen. (124.) περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, e Protagoride, Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθοῦντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρείαις κεραμείαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως. Ἐξηλιάζω, Ab sole assicco, Sole aduro, Bud. ex Hes. Item Crucifigo, Bud. ex 2 Reg. 21, (6.) Ubi tamen legitur in Complut. Edit. ἐξιλέωσαν, item ἐξιλεασμένων: at mendose. [* Καθηλιάζω, Anal. 2, 310.] " Προσηλιάζω, Ante insolo." [* Προσηλιάζω, Soli expono, Geop. 6, 2, 6.]

Ἡλιεῖον, Fanum solis. Pro quo Ἅλειον, Rhodiace, Eust.

[* Ἡλιάδης, Solis filius, Schn. Lex. ἀμαρτύρων.]

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia, Apoll. Rh. 4, (603.) ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν, Μύρονται, de Phaethonte fratre Heliadum in Eridanum deturbato. Ab Ovid. Heliades quoque appellantur, Phaethontiades a Virg. [* Φιληλιὰς, Athen. 619.]

ΗΛΙΑΙΑ, ap. Athenienses vocabatur, μέγιστον δικαστήριον, ex eo, quod subdialis esset consessus, διὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς, Quia sub dio apricantes judices sedebant, Pauc. Bud. In Comm. quoque tradit maximum fuisse judicium Athenis, ut Subsellia Romæ; in eo n. judicia publica exerceri consuevisse. Fuit igitur Forum Atheniense, in quo judicia in aprico, s. sub sole s. sub dio exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ut vero Schol. Dem. annotat, non tam locus iste Ἡλιαία vocabatur, quam etiam Judicum conventus: παρὰ τὸ ἁλίζεσθαι ἐκεῖσε καὶ ἀθροίζεσθαι τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν. Prior tamen etym. probabilior est, quam et Aristoph. ipse agnoscit. Aristot. Pol. 5. Εἰς τὴν Ἡ. ἐπάναγκές ἐστιν ἔτι τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχὰς, ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις, In Heliæam necesse est eorum,

qui in rep. versantur, magistratus abire, cum quis suffragiis magistratus creatur. Dem. (733.) Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡ., Eum undecim viri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto, Bud. Lucian. (1, 165.) Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡ. κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι. ["Ad Lucian. 1, 119. 425. Paus. 1, 109. Bergl. Alciphr. 226. 429. Luzac. Exerc. 85. 181." Schæf. Mss.] Ἡλιάζω, In Heliæa judico. Frequentius vero voce media usurpatur. Aristoph. Σφ. (771.) Καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον, Apricaberis judicans. Ludit autem hic in homonymia vocabuli ἐξέχῃ et ἡλιάσει, respiciens partim ad puerorum morem, qui tempore nubilo canere solebant, Prodi, sol carissime, partim ad Ἡ., de qua jam dictum est: ut sit, Ἐπειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι, dicens hoc ad hominem litigiosum, Cum exorietur solis splendor mane, licebit tibi in aprico judicare: Ἐὰν δὲ νιφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος, Sin ningat, ad ignem sedenti. Est autem ἡλιάσει Atticum pro ἡλιάσῃ. Dem. 299(=716.) e verbis Legis, Ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, i. e. δικάσῃ, Judicet, Bud. [Aristoph. Λ. 381. Ἱππ. 798.] Ἡλίασις, Judicandi munus, Bud. e Dem. 311(=747.) Οὐδὲ δῶρα ἀνέφαμαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα: quæ verba sunt ex jurejurando judicum Heliææ desumta. Ἡλιαστὴς, Judex in Heliæa, Qui in Heliæa judicat. Quorum judicum merces erat τριώβολον s. ἡμίδραχμον, duo sestertii Romani: quæ pecunia e publico dabatur. Unde Aristoph. Ἱππ. (255.) Ὦ γέροντες Ἡλιασταὶ, φράτορες τριώβολου, Οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγώς. Sicut autem Romæ prætor judiciis centumviralibus et publicis præerat, sic Athenis θεσμοθέται τοῖς Ἡ., quod magnum erat δικαστήριον, et judices e sua quisque tribu sortiebantur, et ita in eos imperium habebant, ut etiam ejicere e consessu possent, si ad horam non affuissent, Bud. Pand. Aristoph. (Σφ. 891.) Εἴ τις θύραισιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω· Ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν: (1340.) ποῦ 'σθ' ἡλιαστής; Ubi est judex comitialis? Ἡλιαστικὸς, Judicialis, Aristoph. N. (863.) Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν, Quem primum pro mercede judicialis in Heliæa consessus accepi: Σφ. (194.) ὅταν φάγῃς Ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ, Senis judicia exercentis. Et Ἡ. ὅρκος ap. Dem. 295(=706.) i. q. δικαστικὸς, Bud. Τοὺς δὲ νομοθέτας εἶναι ἐκ τῶν ὀμωμοκότων τὸν Ἡ. ὅρκον: 311. recitatur ὅρκος ille Ἡλιαστῶν. Ἀπηλιαστὴς, Alienus ab judiciis et litibus, quæ in Heliæa agitantur, μισόδικος, Suid. ap. Aristoph. (Ἱππ. 110.) Φιληλιαστὴς, Qui judicio in Heliæa contendere amat, Litigiosus, Aristoph. Σφ. (88.) Φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ἩΜΕΡΑ, Dies, Lux diei, Hesiod. Ἔ. (1, 102.) Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Αὐτόματοι φοιτῶσι, Plut. de Alex. Fort. Νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσαν. In nonnullis autem loquendi generibus vertitur etiam Lux: ut ἅμα ἡμέρᾳ, Thuc. Prima luce; ad verbum Cum die, luce, ea forma, qua ἅμα ἕῳ. Pro eod. dicitur, ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο. Xen. autem dicit etiam (Ἔ. 2, 4, 4.) Ἐπεὶ πρὸς ἡ. ἐγίγνετο: itidemque e Lys. affertur πρὸς ἡ., pro Sub lucem, et Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐπεὶ ἡ. ὑπεφαίνετο, quo dixit Plato modo, Ἤδη γὰρ ὑπέφηνέ τι ἡμέρας, et ab Aristoph. Πλ. (744.) διέλαμψεν ἡ.: Latine autem, Postquam orta est dies, Postquam vel Simul ac illuxit dies, simpl. Postquam illuxit, diluxit. Lucian. (2, 278.) dixit etiam ἀρχομένην et δυομένην ἡμέραν. At Xen. post Thuc. ἡμέρας cum adverbio ὀψὲ junxit, Ἔ. 2, (1, 14.) Τῆς ἡ. ὀψὲ ἦν. Et ubi Lat. utuntur adverbio Interdiu, illi gen. ἡμέρας, cui interdum præp. διὰ præfigunt. E Gal. autem affertur non solum δι' ἡμέρας, sed et ἐν ἡμέρᾳ pro Interdiu: at ex Alex. Aphr. Probl. τὴν ἡ. ὁρᾶν, et μεθ' ἡμέραν ὁρᾶν, pro Interdiu videre. || Dies, i. e. Certarum borarum tempus, Thuc. 1, (85.) Ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, In exigua diei particula, exiguo diei articulo. Sic Lucian. (1, 797.) Ὥρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. At Isocr. μέρος dixit, non μόριον, Archid. (34.) Ἐπιλίποι δ' ἂν τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡ. || Ἡ τήμερον ἡ., Hodiernus dies: unde Μέχρι τῆς τήμερον ἡ., Dem. Phil. 1. Ad hodiernum usque diem. Qua in signif. dicitur etiam μέχρι ταύτης τῆς ἡ. ab Isocr. et εἰς ταυτηνὶ τὴν ἡ. a Plat. || Ἑκάστης ἡ., vel καθ' ἑκάστην ἡ., et interdum etiam καθ' ἑκάστην sine subst. Singulis diebus, Quotidie. Plato Epist. 7. Φυόμεναι ἑκάστης ἡ. διαφοραί. Item τὸ καθ' ἡμέραν, Quotidianum, Quod quotidie fit. Lucian. Quom. Hist. Scr. Τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος. Isocr. autem τὸ καθ' ἡμέρᾳν appellavit Quotidianum victum: quod Gall. itidem sine adjectione vocamus Le quotidien: Panatn. Ἐπιπόνως ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Sic autem ante illum locutus est Thuc. 3, (37.) qui et τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς in Præf. l. 1. ead. signif. dixit. Jam vero et ὅσαι ἡ. ap. eund. scriptorem invenio i. signif. q. superiora, sc. Quotidie, 8. p. 282. Quod genus loquendi ex isto Hom. versu sumtum existimo, qui est Od. Ξ. 93. Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι. Horat. quoque huc respexisse reor, ubi Quotquot eunt dies dixit pro Quotidie, Od. 2, 14. Sed Ὁσημέραι adv. ex ὅσαι ἡ. factum, frequentiori in usu est, Aristoph. Πλ. (1006.) Καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεὼ, Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. Sed alicubi ὁσημέραι conjunctim scriptum est, ubi videtur potius ὅσαι ἡμέραι separatim scribi debere: Themist. e quadam Orat. Προὐφαίνων ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι: cum enim subjungatur ὅσαι ὧραι, videtur ὅσαι ἡμέραι itidem leg. esse. Est autem obiter animadvertendum hic ὅσαι ὧραι simile non solum huic ὅσαι ἡμέραι, sed et istis, ὅσαι νύκτες, ὅσοι μῆνες, atque aliis, quæ ad exemplum illius ὅσαι ἡμέραι dicta fuisse arbitror. || Genitivo ἡμερῶν sæpe utuntur cum ellipsi adverbii ἐντός: Thuc. 4, (26.) p. 130. Οὓς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, i. e. ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων, Schol. Intra paucos dies. Sic autem accipi puto ab eod. Thuc. (7, 3.) p. 234. Εἰ βούλονται ἐξιέναι ἐκ τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν. Et cum fut. Dem. pro Cor. Καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡ. Sic Æschin. (89.) Ἡ. μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι. Apud Herodian. tamen 4, (2, 7.) Ἑπτὰ μὲν οὖν ἡμερῶν τὰ εἰρημένα ἐπιτελεῖται, Per septem dies continuos, Polit.: sed fortasse et hic subaudiri possit ἐντός. At nulla est ellipsis, cum dicitur τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν, cum verbo πορεύεται, aut alio hujusmodi, vel τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχει. Philo, Τριῶν ἡ. ὁδὸν ἔξω τῆς χώρας προελθὼν, Trium dierum viam s. iter progressa (subaudi gens). Vel Tridui viam progressa. Et τριῶν ἡ. ὁδὸν πορεύεσθαι, Trium dierum viam vel iter conficere, aut tridui viam. Exemplum alterius est ap. Xen. K. Π. 3, (3, 12.) Ἐλέγοντο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν. Ubi Lat. Dierum quidem dicunt itidem, sed pro acc. ὁδὸν ablativo Itinere utuntur, dicentes, Abesse itinere decem dierum. Apud Cic. autem legitur etiam Abesse bidui, subaudito ablativo Itinere, aut simili. At de Thuc. (2, 29.) Διὰ πολλῶν ἡ. ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ, agam postea, ubi sc. varium hujus nominis cum præp. usum declarabo. || In dat., ut τρισὶν ἡ., vel potius ἐν τρισὶν ἡ., Per tres dies, Spatio trium dierum: vide infra. || In acc.: Thuc. (8, 103.) p. 296. Καὶ ἐς τὴν ναυμαχίαν πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο, Per dies quinque, Spatio quinque dierum. Isocr. Archid. (16.) Ὀλίγας ἡ. στερηθέντες τῶν ἑαυτῶν, πολὺν χρόνον δεσπόται τῶν ἄλλων κατέστησαν. Apud Xen. (K. Π. 5, 3, 16.) Τὰς ἐπιούσας ἡ. ἥδιον ἂν ἀριστήσομεν, Lat. ablativo redditur. At vero ap. Thuc. (8, 23.) p. 270. Τρίτην ἡ. αὐτοῦ ἥκοντος, exp. Tertio quam advenerat die. Cic. ἑβδόμην ἡ. τῆς θυγατρὸς αὐτῷ τετελευτηκυίας ap. Dem. interpr. Septimo die post filiæ mortem, p. 139. Cic. Lex. || Cum præpp. quomodo utantur hoc nomine, e seqq. patebit exemplis. Cum ἐν, ut τὴν ἡμερησίαν πορείαν ἐν τρισὶν ἡ. διήνυον, ad verbum, In tribus diebus, ut Gall. dicitur En trois jours, pro Tribus diebus. Sic Jo. 2, (19.) Καὶ ἐν τρισὶν ἡ. ἐγερῶ αὐτόν. Statim post tamen est ἔτεσιν, non ἐν ἔτεσιν, in re alioqui simili, Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. || Cum διὰ, ut δι' ἡ. τινῶν, Theophr. (H. Pl. 4, 3, 6.)

Interjectis aliquot diebus, Post aliquot dies. Sed et διὰ τρίτης ap. Gal., subaudi ἡμέρας, simpl. pro Die tertio. Vide Διά. At Thuc. 2, (29.) dixit Κῆδος—ξυνάψασθαι—διὰ πολλῶν ἡμερῶν—ὁδοῦ, pro Affinitatem contraxisse multorum dierum intervallo distantem, s. remotam, i. e. In regione longæ viæ intervallo remota. || Cum ἐπὶ, ut ἐπὶ δύο ἡμέρας e Thuc., Per duos dies, biduum. At ἐφ' ἡμέραν Bud. vertit In diem, in Æschin. (36.) Οὐκοῦν τὰ μὲν ψηφίσματα ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐγράφη μένει, οἱ δὲ τῶν συκοφαντῶν λόγοι πρὸς τοὺς ἐφ' ἡ. καιροὺς λέγονται. Idem e Basil. affert ἡ ἐφ' ἡ. τροφὴ, pro In diem comparatus victus. || Cum παρὰ, ut παρ' ἡμέραν: pro Alternis diebus: vide Παρά. [" Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, Quotidie, Herod. 7, 198. ἀφ' ἡμέρας, De die, Polyb. (Vide Lex. Polyb. ubi et de καθ' ἡμέραν): δι' ἡμέρης, Per totum diem, Toto die, Herod. 1, 97. 2, 173. 6, 12. Cum ἐπὶ, 5, 127. ταύτας μὲν ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης αἵρεε, Harum (urbium) singulas singulis cepit diebus. Μετ' ἡμέρην, Interdiu, 2, 150. 4, 146. Sic μεθ' ἡμέραν, Polyb. et alii." Schw. Mss.] || Ἡ. ἄγειν, Lat. Agere diem, Lex. Cic. 51. || Dies, i. e. Tempus, Bud. afferens ex Aristot. Rhet. 2. p. 118. Τῇ γὰρ πρώτῃ ἡ. μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν, Primo tempore juventutis: 120. de senibus, Εἰσὶ δὲ φιλόζωοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡ., In extremo tempore, pro In extrema senectute. Ego malim ἡμέραν Tempus vitæ, quam generaliter Tempus interpretari. [" Valck. Callim. 162. Thom. M. 186. 630. Ammon. 66. Eran. Philo 168. ad Herod. 536. ad Charit. 412. 460. 488. Musgr. Suppl. 788. Wakef. S. Cr. 5, 120. Alciphr. 200. Zeun. ad Xen. K. Π. 473. Pro βίος, Musgr. ad Alc. 290. ad Eur. p. 199. ubi omnino de h. v. I. q. ἠώς, Kuhn. ad Paus. 256. Barnes. et Musgr. Tro. 849. Subaud., Koen. ad Greg. Cor. 13. Τῇ ἐπιούσῃ, τῆς ἐπιούσης ἡ., Herodian. 472. et n., ubi de similibus. Ἐφ' ἡμέραν, Toup. Ind. Longin. v. ἠπειρούμενος. Τοὐφ' ἡ., Wakef. S. Cr. 3, 181. Eur. Cycl. 335. Jacobs. Anth. 11, 333. Demosth. 1214. Ἡ. τρίτην, Nudius tertius, Koppiers. Obss. 6. Schneid. ad Xen. K. Π. 462. Ed. alt. Εἰς τρίτην Thom. M. 275. ubi omnino de ellipsi h. v., item 352. 730. Heind. ad Plat. Hipp. 136. Εἰς τρίτην ἡ., εἰς τρίτην, Mœr. 152. et n., ubi de similibus, item de διὰ τρίτης. Μεθ' ἡ., Wytt. Select. 324. Plut. Mor. 1, 732. 751. 904. Herod. 344. ad Charit. 60. 65. 345. 412. (128.) Bergl. Alciphr. 262. Toup. Emendd. 2, 331. Valck. Opusc. 2, 67. Thom. M. 887. Wakef. S. Cr. 4, 42. 5, 149. Jacobs. Anth. 8, 217. 9, 489. ad Lucian. 1, 648. 746. T. H. ad Plutum p. 319. 327. Argum. Vesparum, Schneid. Anab. 414. Boiss. Philostr. 635. Plut. 3, 316. Reisk. εἶτα μεθ' ἡ., interpr. Postero die. Μεθ' ἡ. καὶ νύκτα, ad Mœr. 46. Abresch. Lectt. Arist. 150. Καθ' ἡ., Eur. Hec. 317. Toup. Opusc. 1, 170. Bergl. Alciphr. 446. Wytt. Select. 312. 315. Plut. Mor. 1, 751. Diod. S. 1, 63. 92. 549. 570. 610. 627. 675. 2, 139. 492. Wakef. Diatr. 19. Alcest. 791. S. Cr. 4, 64. Huschk. Anal. 104. ad Dem. de Cor. p. 151. Harl. Ed. alt. Τόγε καθ' ἡ., Heind. ad Plat. Phædr. 229. Καθ' ἡ., καθ' ἑκάστην, καθ' ἑκ. ἡ., P. Abresch. Paraphr. 224. Κατά τε τὴν ἡ. ἑκάστην προϊοῦσαν, Thuc. T. 2. p. 94. Bav. Καθ' ἑκάστην, Diebus singulis, Valck. ad Chrys. 48. Herod. 593. Πρὸς ἡ., ad Charit. 371. Ἀφ' ἡ., Per totum diem, Jacobs. Anth. 9, 264. ad Diod. S. 2, 577. Coray ad Plut. 3, 386. Toup. Opusc. 1, 495. 2, 236. Emendd. 2, 267. Παρ' ἡ., Alternis diebus, Lucian. Dial. 80. opp. καθ' ἑκάστην ἡ., cf. Plut. Mor. 1, 521. ubi παρ' ἡ. leg. videtur, ad Lucian. 1, 276. Μέσον ἡμέρας, μέση ἡ., Herodian. 473. Εἰς τόδ' ἡμέρας, In hunc usque diem, Eur. Phœn. 1092. ubi v. Valck. p. 385. Alcest. 9. Soph. Œd. C. 1138. Πᾶσαν ἡ., ad Herod. 55. Νέα ἡ., Wakef. Ion. 732. Musgr. 720. Ἵππου δρόμος ἡμέρας, ad Diod. S. 1, 481. Ἅμ' ἡμέρᾳ, 613. Plut. 1, 333. Cor. ubi v. Reisk. Ἡ. ἐχθρὰ, ἐπίπονος, Porson. Phœn. 550. Ἐπεὶ ἡ. ἐγένετο, Boiss. Philostr. 650. Καὶ ἡ. καὶ νυκτὸς, Schneid. Anab. 132. Heind. ad Plat. Gorg. 162. Τὰς ἡ., Fisch. Palæph. 147. Νύκτας καὶ ἡ., 158. Ἡμέρας διάγειν, Aliquot dies transigere, ad Xen. Eph. 185. Ὅσαι ἡ., ad Charit. 671. Τροφὴ ἡ. τριῶν, Kuster. Aristoph. 114. Brunck. 3, 66. Εἰς 312. Ζωμὸς ἡ. τριῶν, Brunck. Aristoph. 3, 130. Ὀλίγας ἡ., Fr. 229." Schæf. Mss.] " Καθημέρα pro " καθ' ἡμέραν, In dies, Singulis diebus, s. Per singulos " dies, Quotidie. Plato, Ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημέραν " διαίτης, Victus quotidiani rationem habere." " Ἀ- " μέρα, Dor. pro ἡμέρα, eoque tam subst. quam adj., " ap. Theocr. et Pind."

Ἡμερόβιος, Qui in diem vivit: unde ἡμερόβιοι, Mendici omnes appellari possunt; sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes Philosophus, qui et ipse victum diurnum quotidie mendicabat. Ἡμερόβιος, inquit Bud., epith. Diogenis Hieronymo adversus Jovin. [2. p. 207. Ed. Bened. Plin. 11, 36. " Bast Lettre 21." Schæf. Mss.] Ἡμεροδρόμος, q. d. Diurnus cursor, Cursor, Stator; Qui est a pedibus. Apud Herod. 6, (105.) Φειδιππίδης ἡ. vertit Cam. Cursum die conficiens. Aristot. de regia Persarum loquens, Ἡ. τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιηφόροι. Ceterum ab J. Poll. exp. ὁ δι' ὅλης ἡμέρας θέων, Qui per totum diem currit. Ac profecto si quis eum sequi nolit, non video quid aliud relinquatur quam ut ἡμεροδρόμου ad differentiam νυκτοδρόμου dictum censeat. Sed hunc νυκτοδρόμου hac in signif. mentionem factam reperi: ap. Xen. quidem certe νυκτερινὸν ἄγγελον, sicut et ἡμερινὸν, uno eodemque in l. legi scio, K. Π. 8, (6, 9.) p. 137. ubi cursum a rege Persarum constitutum describit, illi similem, quem Postam vulgo vocamus, sed ita ut de nocturno non affirmet, cum dicat φασί. Utut sit, ἡμεροδρόμος Cursorem simpl. interpretari malim: sicut et aliis nonnullis compositis interpretationem simplicium dare interdum cogimur. Esse et Solis epith., utpote cujus cursus sit diurnus. Hes. allegorice ita vocari Solem tradit. [T. H. ad Lucian. 2, 325. Liv. 31, 24.] Ἡμεροδρομέω, Sum cursor s. stator, a pedibus, Officio cursoris fungor, Lucian. (1, 727.) Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας: [1, 275. * " Ἡμεροειδὴς, Diei similis, Jambl. Protr. 155. (366. Kiessl.)" Wakef. Mss. Sext. Emp. 664.] Ἡμεροκαλὲς, Flos unico die vigens, Hes., ap. quem vide et alias signiff. Ἡμεροκαλλὶς, idem flos, s. ead. herba, quæ sc. folio et caule est lilio similibus, quam nostri Lilium agreste, marinum vocant, Gorr. Vide Theophr. Diosc. (3, 137.) Plin. Eust. habet ἡμεροκαλλὲς duplici λ, quod malo quam ἡμεροκαλὲς unico λ, et addit, λεγόμενον, φασὶν, οὕτω, ἐπειδὴ νυκτὸς φυὲν ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει. [Athen. 681. 685. Vide Schn. Ind. Theophr. * " Ἡμεροκατάλλακτον, Diosc. Notha 459." Boiss. Mss. * Ἡμεροκλέπτης, Gl. Interdiarius, " Græv. Lectt. Hes. 581." Schæf. Mss.] Ἡμερόκοιτος, Die dormiens et nocte vigilans, Fur. Hesiod. E. (2, 223.) Μήποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήματ' ἕληται. || Piscis quidam, Phoca, Erasmus. [Eur. Cycl. 58. * Ἡμεροκοίτης, Piscium genus, Opp. A. 2, 199. 224. * " " Ἡμεροκράτωρ, Const. Manass. Chron. p. 4." Boiss. Mss. Schol. ad Tzetz. Carm. M. p. 41.] " Ἡμερολεκτεῖν, exp. Quotidie numerare. " Videtur tamen potius esse i. q. ἡμερολογεῖν, Dies " supputare: vel Recensere quid singulis diebus " acciderit. At ἡμερόλεγδον, ap. Suid. in Ms. etiam " Cod. habetur sine expos." [Ἡμερόλεγδον, Per singulos dies numeratim, Æsch. Pers. 63. Aristot. H. A. 6. Etym. M. 429, 40. Schleusn. Lex. in V. T. ubi et de * Ἡμεροδέκτον, * Ἡμερόλεκτον, var. lectt. in Levit. 25, 29.] Ἡμερολογέω, Dies supputo, VV. LL. Apud Herod. (1, 47.) ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον Bud. interpr. Dierum singulorum rationem et acta observare, ut eum ἐφημερίδας scribunt et diaria. Ἡμερολόγιον, Fasti, Bud. e Plut. Cæsare, (59.) Ἡ δὲ τοῦ ἡ. διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν χρόνον ἀνωμαλίας. Quidam Calendarium interpr. Hesychio est etiam μέρος τι τῶν περὶ τὴν κύστιν. Invenitur autem scriptum et Ἡμερολογεῖον: sed Ἡμερολόγιον ead. forma dicitur, qua ὡρολόγιον, non præcedente verbo. [* Ἡμερολογικὸς, Fabric. B. Gr. 4, 431. * " " Ἡμερόνομος, Const. Manass. Chron. p. 6(=12.)" Boiss. Mss.] Ἡμερονύκτιον, Diei et noctis spatium, Intercapedo temporis diei et noctis, i. q. νυχθήμερον, Bud. afferens e Basil. Hexaem. Ἐγένετο οὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡ. λέγει. [Etym. M. Eust.] Ἡμεροσκόπος, Diurnus spe-

culator, Qui diurnas excubias agit: ἡμεροσκόποι, οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουρουντες, Suid. Schol. Aristoph. Xen. 'E. (1, 1, 2.) Κατιδὼν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡ., ἐσήμανε τοῖς στρατηγοῖς. Aristoph. Ὄρν. (1174.) φύλακας, pro ἡμεροσκόπους simpl. s. ἡμεροφύλακας. [* Ἡμεροσκοπέω, Æneas Comm. Poliorc. p. 1650.] Ἡμεροσκοπεῖον, [Ἡμεροσκόπιον,] q. d. Diurnæ speculationis locus; Oppidulum in Hispania, Strabo 62. [* Ἡμεροφαὴς, Nicet. Annal. 11, 1. * Ἡμεροφανὴς, Aristot. Topic. 6, 4. * Ἡμερόφαντος, Æsch. Ag. 87.] Ἡμερόφοιτος, q. d. Diurnivagus, Interdiu oberrans, Basil. Ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτερόβια γένη, ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα. [* "Ἡμεροφοίτης, Brunck. Aristoph. 3, 142." Schæf. Mss. * Ἡμεροφύλαξ, Xen. 'E. 7, 2, 6. * "Ἡμεροφυλακέω, Qui interdiu custodit, Appian. 2, 610. Suid. 2, 59. * Ἡμεροφυλακτέω, Hes." Wakef. Mss.] Ἡμερόφωνος, Diem inclamans s. vocans, i. e. lucem, de gallo gallinaceo dictum a Simonide, ap. Athen. (374.) Sic ab Ovid. Lucis prænuntius ales. Sed in vulg. Edd. Athenæi ἱμερόφωνος cum ι perperam legitur.

Composita in quibus ἡμέρα postponitur.

Ἐφήμερος, ὁ, ἡ, Quotidianus, vide Ἀμφημερινός. Αὐθήμερος, Qui est ejusd. diei, Eo ipso die factus, dictus; Uno die factus: nam J. Poll. αὐθήμερον vult esse τὸ διὰ μιᾶς ἡμέρας πραχθέν: unde λόγοι ap. Æschin. (83.) redditur Extemporales. In VV. LL. Αὐθήμερος exp. Uno die durans, sed ἀμαρτύρως. Αὐθήμερον, s. potius Αὐθημερὸν, ut habent cum alii, tum Hes., et Suid. ac Schol. Thuc., adverb. Eod. die, Eo ipso die. Thuc. (2, 12.) Καὶ ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθ. Aristot. de Mundo, Γινώσκειν αὐθ. πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα. At in Thuc. (8, 89.) p. 291. Πάντες γὰρ αὐθ. ἀξιοῦσιν οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι, Schol. exp. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Convenit autem hæc expositio cum illa, quam nomini αὐθήμερον ex J. Poll. auctoritate dedi. "Ἀνθήμερον, Hodie, VV. LL. perperam pro αὐθημερόν." [Αὐτημερὸν, Herod. 2, 122. * Αὐθήμεραιος, Hippocr. 868.] Αὐθημερίζω, pro Eodem die eo ac redeo, J. Poll. [p. 42. Phav. 571.] Ἀπαυθημερίζω, ead. signif. Xen. [K. 'A. 5, 2, 1. * Δεήμερον, Gl. Biduum.] "Διχήμερον, ap. J. Poll. 1, c. 7. "perperam scriptum pro δεχήμερον: Διελόντι δὲ εἰς "τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον ἂν αὐτοῦ καλοῖτο δεχήμερον, "Si in tres partes dividas mensem, tertia ejus pars "δεχήμερον nominari queat: utpote decem diebus "constans: ter autem decem faciunt triginta: qui "numerus est dierum mensis." Δυσημερέω, contr. τῷ ἡμερέω, Adversa fortuna utor, Res mihi infeliciter cedunt. Athen. (585.) Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα παρεκάλει ῥοφῆσαι: ubi, inquit Bud., signif. videtur Victo in certamine, vel Exacto e theatro: nam alibi εὐημερεῖν dixerat de agone." [* "Δυσημέρημα, Schol. Il. Z. 336. Tzetz. Exeg. 58, 5." Schæf. Mss.] "Δυσημερία, Infaustus dies, Infortu-"nium, Fortuna adversa. Synes. Ep. 8. Δυσημερία, "πρᾶγμα δεινόν." ["Plut. Mor. 1, 666." Schæf. Mss.] "Δυσαμερίαν σφίγγα, Aristoph. (B. 1287.) "Dor. pro δυσημερίαν, Infelicem afferentem diem, "s. Infaustam." Ἑτερήμερος, ut ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Hom. Vivere alternis diebus, Od. Λ. 302. Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Τεθνᾶσιν. J. Poll. (1, 65.) ἐφήμερον ait esse τὸ τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον. At Παρήμερον et Ἑτερήμερον, esse τὸ παρὰ μίαν, sub. μένον, Quod alternis diebus permanet et durat. [* Ἑτερημερία, Philo 2, 189. Mang. "Παρήμερος, Nicet. Eugen. 8, 213." Boiss. Mss. Pind. Ὀ. 1, 160.] Εὐήμερος, ut φάος ap. Soph. (Aj. 709.) Lux felicem diem advehens, felicis diei et fortunati, i. e. periphrastice, Dies felix. Εὐημερία, q. d. Diei felicitas. Quam signif. tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis versu, εὐημερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι. Mihi enim fit verisimile, cum dicat Suid. εὐημερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis versum subjungat ex Olynthia, in eo esse Salutantis vocem, pro qua hodieque dicunt καλημέρα: de qua voce vide in Καλήμερος. Sed et ceteræ linguæ vernaculæ idem significantem salutationem habent: quæ sermonis consuetudo vide an meam conjecturam adjuvare possit. || Serenitas diei, Serenus dies, Xen. 'E. 2, (4, 2.) p. 276. Καὶ μάλ' εὐημ. οὔσης. || Cœli temperies, Status temporis salubriter et commode hominibus cedens. Ab Aristot. esse dicitur, ubi commode et delectabiliter vivitur. Bud. Vide eund. Bud. 823. 824. || Successus, Secunda fama s. gloria, Bud. in Athen. (632.) Καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημ. "Εὐαμερία, Hesychio est θεοσή-"μία." ["Ad Callim. 1, 257. ad Lucian. 1, 513. ad Mœr. 121. Niclas ad Antig. p. 3. Beckm., Alciphr. 82. Phryn. Ecl. 165. Thom. M. 383. 763. ad Charit. 405. Jacobs. Anim. 257. Diod. S. 2, 500. Longus 133. Vill. * Εὐημερεία, ad Charit. l. c." Schæf. Mss.] Εὐημερέω, q. d. Diem feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commode et ex animi sententia vivo: quo sensu εὐημ. dicuntur δοῦλοι ab Aristot. Eth. 5. Apud Soph. El. (653.) Schol. εὐημεροῦσαν exp. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν. || Bona sum habitudine, Glisco, Vigeo, Bud. 823. ex Aristot. || Secunda fortuna utor, Res mihi ex animi sententia cedunt, Gratia et auctoritate valeo, Bud. ex Æschine et Plut. Vide in Κατευημερῶ. ["Jacobs. Anth. 6, 310. Schol. Aristoph. Πλ. p. 355. T. H. p. 442. Bruuck. Soph. 3, 408. ad Diod. S. 2, 214. Valck. Adoniaz. p. 389. Niclas ad Antig. p. 3. Beckm., Toup. Opusc. 2, 205. 3, 74. et Ind., Bergl. Alciphr. 199. Conf. c. σύνειμι, Porson. Hec. p. 35. Ed. 2." Schæf. Mss.] Εὐήμερημα, Polyb. (3, 72, 2.) Res, quæ prospere successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum, qui victoria potiuntur. "Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, Excelluit in reddenda tu-"berum causa. Plut." [8, 642.] Κατευημερῶ, cum gen. ut κατευημερω σου, Supero te auctoritate et gratia, s. favore: de qua signif. vide in Παρευημερῶ, quod proxime sequitur. || Præp. augendi vim habente, Prospere ago, Gratia et auctoritate polleo, Bud. exp. in Æschin. (40.) Ὅτι τῆς πρεσβείας ὧν ἡγεμὼν ἐγώ, καὶ κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν. Alibi, inquit, ead. signif. εὐημερήσας dixit. Παρευημερέω, Supero successu et rebus secundis, Longe melius mecum agitur quam cum alio; Vinco alium gratia et auctoritate, ita ut præ me sit contemtui. Unde παρευημερεῖσθαι dicitur, qui ita vincitur. Chrys. de Sacerd. Τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παρευημερεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι. Talem vero et e Basil. usum τοῦ παρευημερεῖσθαι vide ap. Bud. 823. ubi et κατευημερεῖν sic pene usurpari ait, ut παρευημερεῖν: afferens ex eod. Basil. Κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, et exp. Mendacio prævalente veritati, et magis populari effecto, vel favorabiliori. ["Abresch. Lectt. Arist. 188. Diod. S. 2, 463." Schæf. Mss.] Ἐφήμερος, Diarius, Unicum diem durans: πυρετὸς ap. Medicos, Diaria febris. Sic τιμὴ, Herodian. 1, (1, 7.) Sed et Animalcula quædam ἐ. vocantur, quod unicum diem vivant, Eust. At homines quo sensu vocentur ἐ., vide in Ἐφημέριος. Dicitur et ἐ. φάρμακον a Plut. (Them. 232. HSt.) Præsens venenum, Quod uno die perimit. Sic ἐ. δηλητήριον, Theophr., de quo lege et Suid. Item Ἐ. καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι, a Plut. (Galba 16.) appellantur Homines in diem viventes et luxu perditi. At ἐ. τροφὴ, est Victus, qui in diem quæritur, Victus diurnus. || Ad breve tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus, Thuc. 2, (53.) Ἐ. τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. || Ἐφήμερον, Herba, cujus duo sunt genera: sic autem dicitur una, quod flos illi confestim deciduus, non longius uno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quam dies; altera vero inde nomen habet, quod eod. die perimat, de qua lege Nicandr. Diosc. Gal. Plin. || Quibusdam κώνειον, Cicuta, ab interitus celeritate, ut Phocion tradidit, Gorr. Convenit autem hæc nominis ratio, sicut et in illa herba, cujus meminit Nicander, cum signif., quam et ἐ. φάρμακον s. δηλητήριον habere diximus. ["Wytt. ad Plut. de S. N. V. 23. Bergl. Alciphr. 68. Valck. Hipp. p. 274. Græv. Lectt. Hes. 520. Jacobs. Anth. 7, 96. Musgr. El. 429. Brevi periturus, Villois. ad Long. 39. De

eo, quod die fit, Plut. Mor. 1, 419. Homo, Valck. Phœn. p. 512. ad Mœr. 81. Ἐφ. ἄμπελος, Heyn. Hom. 6, 641. Ἐφήμερον, Bast Lettre 21." Schæf. Mss. Eur. Or. 974.] Ἐφημερία, s. plur. ἐφημερίαι, LXX., Vices, eo sensu, quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices, 1 Par. 9. Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Luc. 1, (8.) Ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει της ἐ. αὐτοῦ, Cum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret: per sing., Cum sua vice sacerdotio fungeretur: ut dixit Curtius, Seque mirantem, quod non vice sua tali fungeretur officio. Vel, Sua vice ordine recurrente, ut exponatur etiam dativus τάξει, sed quia præcessit (v. 5.) Zachariam fuisse ἐξ ἐ. Ἀβιά, E vice Abia, ideo redditur et illic sing., In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasm. appellatione Vicis, qua utitur et vet. Interpr., certos dies præscriptos, in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi, inquit Beza, vocant מהלוקת, פקודה, משמרת, id Græci interpr. non modo διαίρεσιν, ἐπίσκεψιν, et κλῆρον, Distributionem, Classem, Munus, Sortem, convertunt, sed etiam ἐφημερίαν: idcirco nimirum, quod sorte distributis sacerdotibus e posteritate Aaron, ut scribitur 1 Par. (23, 6.) singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibant. Hæc ille. Bud. ex Hes. et Suida ἐφημερία vertit Munus diurnum: i. e. Quod obimus interdiu. Sed a Suida πατρία etiam exp. [Vide Schleusn. Lex. in V. T. et N. T.] Ἐφημερίς, Diarium, Scriptum, quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur, Diurnum quoque ex Juven. Bud. interpr. longi relegit transacta diurni. Gall. itidem ad verbum, Un journal, Un papier journal. Sed Journal nobis est peculiariter Commentarius earum rerum, quæ ad rationes nostras pertineut: at ἐ. latius etiam extenditur, ut e seqq. patebit. Plut. in illa signif. τοῦ Gall. Journal usus est (9, 297.) Ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐ. γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον διδόασιν, ἔλαττον διδόντες. Sic Propert. de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit avari, Et ponit duras inter ephemeridas, ubi Rationes legere malim. || Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diarium, Gell. 5, 18. Apud Tac. legitur et Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæs. Comment. Περὶ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐ. γέγραφε. Apud euud. Plut. Alex. 222. 231. pro Libro actuum quotidianorum, Bud. Idem affert ex Arriano (7, 25, 1.) Καὶ αἱ βασίλειοι ἐ. ὧδε ἔχουσι. Item, Οὕτως ἐν ταῖς ἐ. ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. || Ἐφημερίδες Mathematicæ, quæ vulgo etiam Ephemerides, e Synes. || Ea in signif., qua uti Lucam nomine ἐφημερία modo dictum fuit, ex Josepho affertur, Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρώτης ἐ. τῶν εἰκοσιτεσσάρων. ["Ad Horat. 27. Zeun. Jacobs. Anth. 11, 222." Schæf. Mss. Plut. 7, 250.] "Ἰσήμερος πυρὸς, ap. Theophr. C. "Pl. 4, (11, 4.) Triticum cujus cura aequinoctio "delegata est, Gaza. Alii, Quod æquinoctio verno "seritur:" [cf. Ἰσημερινός.] Καλήμερος, Cui felix est dies: cui CONTR. Καχήμερος, Cui infelix est dies: utrumque in Epigr. ["Jacobs. Anth. 10, 265." Schæf. Mss.] Sonant autem ad verbum, Cui bonus, malus est dies. Sed ita sumitur Dies bonus pro Felici, vicissimque Malus pro Infelici, ut hodieque in degenere Gr. lingua καλημέρα dicitur pro Eo, quod nos Bon jour. Vide Εὐημερία. [Κακήμερος, Lobeck. Phryn. 677.] "Λιπήμερος, Qui statum diem "deseruit, Qui statuto die præsto non fuit. Ionicum "est." [Hesych. * "Μακροήμερος, Eust. 129. * Μακροημερεύω, Longævus sum, Chrys. Liturg. T. 6. p. 999." Seager. Mss. * Μακροημέρευσις, Cyrill. Alex. 666. 823. * Μακρημερία, Herod. 4, 86.] Μονήμερος, Diarius, Qui est unius diei, e Gal. ["Μονήμερον, Bast Lettre 21. 30." Schæf. Mss. Ὀλιγήμερος, Eust. Il. A. p. 14, 11. Hippocr. 386, 11. * Ὁλοήμερος, Lobeck. Phryn. 676. * Ὀψημέρα, Gl. Crepusculum.] Πανήμερος, vide Πανημέριος. Πολυήμερος, Qui est multorum dierum: νεκρὸς, Greg. Naz. Qui multorum jam dierum spatio mortuus fuit. [Eust. Od. K. p. 384, 38. Hippocr. 51, 18. * Πολυημερεύω, LXX. Deut. 11, 21. Cod. Alex.] Τριήμερος, q. d. Triduanus, Tres dies durans, A tribus diebus durans, Tribus diebus constans, Gaza ap. Aristot. Κατὰ τριήμερον γίνεται vertit Trinis diebus fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τρ., pro Christus tertio post die resurgit. ["Τὸ τρ., Tertia die, Cyrill. Hieros. Catech. 4. p. 11. Mor." Routh. Mss.] Τριημερόνυκτος, Tres dies et tres noctes durans, Dionys. Areop. Τρ. ταφὴν τοῦ Ἰησοῦ, Bud. [* Τριημερία, LXX. Amos 4, 4. Τριημερίζω, Cod. Pseud. V. T. p. 702. * Τρισημερεύω, Greg. Naz. 2, 277.] Τετραήμερος, q. d. Quatriduanus, Quatuor dies durans, &c. ut νεκρὸς Greg. de Lazaro. Et κατὰ τετραήμερον, Quadrinis diebus, Gaza ap. Aristot.: ut κατὰ τριήμερον vertit Trinis diebus. [Lobeck. Phryn. 676.] Πενθήμερος, Quinque dies durans, a quinque diebus, [Xen. 7, 1, 4.] Ἑξαήμερος, Sex dies durans, &c. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus: unde Basilii Tractatus, εἰς τὸ Ἑξαήμερον. [Wolf. ad Theophil. p. 130.] Ἑβδόμερος, Septem dies durans, Qui est septem dierum. Et Ἑβδομέριος pro eod., si emendate legitur ap. Plut. (6, 833.) Ἑ. ἀνοχὰς ποιησάμενος. Ὀκταήμερος, Octo dies durans: περιτομὴ, Paul. ad Phil. 3, (5.) Circumcisio, quæ fit octavo die, pro Circumcisus octavo die. Δεχήμερος, Decem dies durans, Spatio decem dierum constans, ut ἐκεχειρία, σπονδαὶ, Suid. θυσία, Plato. [* Πεντεκαιδεχήμερος, Polyb. 18, 17, 5.] Τριηκονθήμερος, Triginta dies durans. Cetera autem hujusmodi ad horum exemplum interpretaberis. [* "Τεσσαρακονθήμερος, Codin. Origin. p. 25." Boiss. Mss.] Ὑπερήμερος, q. d. Supergrediens diem, præstitutum sc. s. condictum, Qui intra diem non persolvit debitum, implet quod promisit, Qui in mora est, Nomen tardum. Proprie, Qui judicatum uon facit intra diem rei judicatæ ab judice præstitutum, Bud., qui etiam λαμβάνειν ὑπερήμερον τὸν δικασθέντα, καὶ τῶν κτήματων αὐτοῦ λαμβάνεσθαι, vertit, In possessionem bonorum ejus mitti, qui intra diem non affuit, rei judicatæ non paruit. J. Poll. ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσαι κατὰ προθεσμίαν, ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερεῖ. Jungitur interdum genitivo: Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Cui ultimus προθεσμίας dies elabitur, antequam præstet, quod spopondit. Lucian. (1, 619.) Καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι, ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑ. γενήσησθε τῆς προθεσμίας. Item, Ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος, ex Eod. affertur pro Cui dies persolvendo debito præstitutus elabitur, (1, 824.) Ἠγανάκτει λέγων ὑ. εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι, τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ubi tamen ὑ. seorsum etiam legi posse existimo. Hinc est ὑ. εἰσπράττειν τινὰ, de Eo, qui acerbe debitum exigit, Bud. 121. 122. || Latius autem extenditur: unde et aliis jungitur gen., ut puella ὑπερήμερος γάμου, Aristot. Rhet. 3. Cui nubendi tempus elabitur, Quæ nubilem ætatem prætergreditur. Philostr. Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑ. τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως, Ne existima te excessisse ætatem auditionis poetarum, i. e. Ætatem aptam audiendis poetis. Intelligit autem Ætatem, in qua apte s. commode studium poetis impendere atque operam dare possumus. Bud. tamen vult per se signif., Cui ætas excessit ex aliquo studio; quam interpr. probare nequeo. || Ὑπερήμερος dicitur a Synes., sine adjectione genitivi, de navigantibus, Qui non conficiunt cursum intra justum tempus, cujus sc. spatio confici potest et solet: Epist. 4. Οὐ γὰρ ὄντες ἐθάδες ἀτυχεῖν, οὐδ' ἐλπισάντες ὑ. γενέσθαι, μέτρια γε ἐνεπιθέμεθα. || Dicitur esse Res, cujus justum tempus elapsum est, Philo V. M. 3. Μήπω τοῦ πένθους ὑ. καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος. Sed et cum gen. reperio, ubi de re dicitur: Longin. (14, 3.) Μὴ τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου οὐ φθέγξαιτό τι ὑ., Aliquid excedens tempus, i. e. Non amplius convenienis tempori, habita et vitæ et ætatis ratione. At Lucian. dixit (1, 809.) Ὡς ὑ. γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου, signif. volens, ut opinor, Tempus, quod impendendum est pervestigationi veri, humanæ vitæ dies supergredi. ["Plut. de S. N. V. 4. 9. 17. Thom. M. 666. ad Lucian. 2, 331. 3, 53. Dionys. H. 2, 1093. 1231." Schæf. Mss.

Lysias 737.] Ὑπερημερία, Delatio ejus, qui præstitutum diem prætergreditur, quo sc. dissolvere debitum debuit, aut aliud præstare, quod promisit, Dem. (894 A) Καὶ ἐπεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, εἰληφότες τῇ ὑ., In possessionem navis euntes ob moram dissolvendi. || Apud Eund. (1154.) Μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑ., vertit, Cum ea dies, in quam ego judicatum facere debebam, jam exitura esset. Atque ita accipitur et in hoc genere loquendi, ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑ., quod ille reddit Comiter diem præstitutum prorogare.

¶ Ὁσημέραι, Quotidie, vide Ἡμέρα.

¶ Σήμερον ET Τήμερον Attice, Hodie, Il. Θ. (141.) Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Σήμερον, Plut. de Non Irasc. Εἰ σήμερον τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰς τρίτην τεθνηκώς. Et τὸ σήμερον, Dies hodiernus. Anacr. Τὸ σήμερον μέλει μοι· Τὸ δ' ἄριον τίς οἶδε; quos versiculos ita olim verti, Hodierna curo tantum: Quis cras futura novit? Frequentius tamen est ἡ σ. ἡμέρα, in prosa præsertim pro Hodiernus dies. Plut. Fabio, Δύο νίκας τῇ σ. ἡμέρᾳ νενίκηκας. Τήμερον pro eod. ap. Atticos, uti dixi, Aristoph. Πλ. (433.) σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην: τόγε τήμερον, Idem. || Τήμερα, N. (699.) Οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερα, [τήμερον Br. "Σήμερον, Thom. M. 845. Mœr. 364. et n., ad Lucian. 1, 310. Τὸ σ. ἔχον, Mœr. 363. et n. Τὸ σ. εἶναι, Steph. Dial. 26. Τὴν σ., Strato 87. * Τήμερος, Aristoph. Fr. 259. Τήμερον, Mœr. 364. et n., ad Lucian. 1, 66. 310. 642. Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 1, 247. 2, 41. 3, 8. Τὸ τ., Bergl. Alciphr. 3. Τὸ τ. εἶναι, ἔχον, Thom. M. 845. Brunck. Aristoph. 2, 130. T. εἶναι, Mœr. 363. et n., Toup. Emendd. 1, 323. ad Lucian. 1, 301. Alciphr. 358. Ἡ τ. ἡμέρα, Abram. ad Cic. pro Marcello p. 91. Τήμερα, Brunck. Aristoph. 2, 96. Kuster. 59. Fr. 259." Schæf. Mss. * Σημερινὸς, Gl. Hodiernus.]

Ἡμέριος, et compp. in ιος itidem desinentia.

Ἡμέριος, ὁ, ἡ, Diurnus: πλοῦς, Diurna navigatio, e Xen. (Œc. 21, 3.) nisi forte leg. ἡμερινὸς, ut ego suspicor. || Unicum diem durans, unde et pro Temporarius. Quo sensu putantur homines appellari ἡ., ut qui sint brevis ævi: Epigr. Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων, Dorice pro ἡμερίων. Vide Ἐφημέριος. "Apud Hes. Ἀμέριον ἔργον, τὸ ἡμερήσιον, Opus "diurnum." ["Eur. Iph. A. 1331. Jacobs. Anim. 171. Anth. 6, 370. 7, 133. 9, 490. 12, 85. Lollius Bass. 11. Wakef. Georg. 101. Musgr. Ion. 87. Porson. Phœn. 130. Epigr. adesp. 487. 550. Homo, Eur. Phœn. p. 44. 512. Valck., Toup. Opusc. 1, 277. Humanus, Musgr. ad Eur. 185. 230. Brunck. ad Phœn. 1525. * Ἡμερία, pro ἡμέρα, ad Charit. 734. Jacobs. Anth. 9, 490." Schæf. Mss.] Ἐφημέριος, i. q. ἐφήμερος, Epigr. μισθὸς, Diurna merces, Horat. Apud Od. Δ. (223.) Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem: Φ. 85. ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, et in futurum non prospicientes: quod etiam In diem vivere, appellant aliquando Lat. Quo exp. modo et ἐ. βροτοὶ a Suida. Hesychio autem ἐ. ἄνθρωποι epithetice sunt θνητοὶ, Mortales. At ego existimo ἐφημερίους, sicut et ἐφημέρους, ideo appellari, quod crastinum sibi polliceri non possint. Interdum vero et sine adjectione ἐ. dicuntur Homines, Mortales, Greg. Γλῶσσαν ἐφημερίων * ἔκφυγες ἀφραδέων. Itidem vero ἡμέριοι dicti sunt Homines, et quidem a brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii, ut modo dictum fuit; sed eand. utriusque appellationis rationem esse arbitror. ["Ad Charit. 753. Paul. Sil. 13. Epigr. adesp. 655. Homo, Valck. Phœn. p. 512. Ἐ. μερόπων, Manetho 4, 2." Schæf. Mss. * "Ἰσημέριος, Soph. Fr. inc. 34." Boiss. Mss.] Καθημέριος, i. q. καθημερινὸς, secundum quosdam, Quotidianus, exp. et Diurnus. Item ap. Soph. (El. 1413.) σε Μοῖρα καθημερία φθίνει, exp. κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει σε. || At vero ap. Polyb. (6, 33, 4.) Τὴν γὰρ διατριβὴν ἐν ταῖς καθημερίαις [Schw. καθημερείαις] οἱ πλεῖστοι τῶν Ῥωμαίων ἐν ταύτῃ ποιοῦνται τῇ πλατείᾳ, Bud. ἐν ταῖς καθημερίαις, In quotidianis actibus, Quotidie signif. tradit. AT Καθημερόβιος, tanquam a καθήμερος signif. i. q. καθημέριος, Qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque e parato, minime solicitus de futuris: quæ vita dicitur καθημέριος βίος. Erasm. Prov. In diem vivere. Sed vereor ne καθημερόβιος pro ἡμερόβιος dixerit, de quo supra. Μεσημέριος, vide Μεσημβρία. Μονημέριος, i. q. μονήμερος, Epigr. ["Μονημέριον, (Unius diei spectaculum,) Jacobs. Anth. 11, 253." Schæf. Mss.] Πανημέριος, Perdius, Gell.; ut πάννυχος, Pernox: Il. T. (168.) πανημέριος πολεμίζει, Per totum diem, Hesiod. Ἀ. (396.) Καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδήν. Utitur et Herod. 1. Οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. Polluci est πανημέριον, SIVE πανήμερον, τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον. "Πανάμερος, "Dor., Soph. Trach. (662.) p. 354." [* Πανημερίως, Tzetz. in Lycophr. * Πανημερεύω, Eur. Rhes. 360. * Παρημέριος, Chandler. Inscr. 28.] IN ρια autem terminatum subst. comp. Ἰσημερία, q. d. Æquidiarium. Lat. autem dicunt Æquinoctium: ἰσημερία μετοπωρινὴ, Æquinoctium autumnale; ἐαρινὴ, Æquinoctium vernum. Plut. Probl. Rom. Τὸ δὲ ὀπώρας μὴ γεύεσθαι πρὸ ἰσημερίας μετοπωρινῆς, μηδὲ ἄμπελον τέμνειν πρὸ ἰ. ἐαρινῆς, ὁμοῦ τι πᾶσι κ. τ. λ. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 2. C. Pl. 1, 6, 3. 3, 11, 6.] Ἰσημερινὸς, Æquinoctialis: κύκλος, Æquinoctialis circulus, sed q. d. Æquidialis. || Theophr. C. Pl. 4, (11, 4.) πυρὸς, Triticum, quod verno seritur æquinoctio. Pro quo dicit Gaza, Triticum, cujus cura æquinoctio delegata est. Sed vulg. Edd. ἰσημέρους pro ἰσημερινοὺς habent. [Plut. 9, 549. ζώνη.]

Ἡμερινὸς, et compp. in ρινὸς itidem terminata.

Ἡμερινὸς, Diurnus: ἄγγελος, Xen. K. Π. 8, (6, 9.) cui opp. νυκτερινός. Sic φυλακὴ, Præsidium diurnum, Plut. Cam. Ἀμφημερινὸς, VEL Ἀμφήμερος, Quotidianus: πυρετὸς, Quotidiana febris, Gal. ad Gl., et Alex. Aphr. Probl. Apud Gal. tamen alicubi etiam ἀφημερινὸς, sed librariorum, ut opinor, incuria. Paul. Ægin. vocat καθημερινὸν πυρετὸν, Quotidianam febrem. || Ἀμφήμερος, uti dixi, pro eod. capitur, sed rarius usurpatur. Dicitur autem ἀμφήμερος ead. forma, qua ἐφήμερος: sed ἀμφήμερος πυρετὸς, Quotidiana febris; ἐφήμερος πυρετὸς, Unius diei febris. Ἀμφήμερον τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν, Suid. citans Soph. ["Ἀμφημερινὸς, Mœr. 45. et n., Thom. M. 44. Ἀμφημερινὸς, Ἀμφήμερος, Brunck. Soph. 3, 497. Toup. Opusc. 2, 169." Schæf. Mss. Ἀμφημερινὸς, Plato Tim. 9, 422.] "Αὐθημερινὸς μίσθιος, Mercenarius diurnus, Job. 7," [1. Ezech. 30, 16. Eust. Il. A. p. 33, 28.] "Ἐφημερινὸς et Ἐφημέριος affe"runtur pro Quotidianus:" [Hippocr. 1025. πυρετός.] Καθημερινὸς, Quotidianus: ut καθ' ἡμέραν pro Quotidie accipi dictum est. Act. 6, (1.) Ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ. "Μεθημερινὸς, ὁ καθ' ἡμέραν, "Diurnus, Qui interdiu fit: ut κυβεῖαι, Plut. de "Fort. Alex. l. 2." [8, 195. φάσματα. * Προημερινὸς, Gl. Pridianus: * Τριθημερινός· Nudius tertianus.]

¶ Ἡμερήσιος, Unius diei: ὁδὸς, Iter unius diei. Sic ζωὴ, Plut. (6, 423.) Isocr. autem (π. Ἀντιδ. 30.) ἡ. λόγον videtur appellare, inquit Bud., Longam orationem, quasi quæ diem absumat. J. Poll. appellari scribit τὸ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ γιγνόμενον. Et τὸ ἡ., Merces diurna, ut exp. e Suida: qui tamen generalius dicit esse τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον, ut possit etiam ad victum diurnum referri, qui et Diarium appellatur. [Athen. 519.] "Ἡμερούσιος, Diurnus, Per "diem durans, VV. LL. Sed metuo ne perperam "pro ἡμερήσιος:" [Gl. Diurnalis. * Ἐφημερούσιοι, In diem viventes, Procl. Paraphr. Ptol. 225. * "Ἡμερίσιος, Eudocia 89. corruptum pro ἡμερήσιος. Cf. Herodian. Epimer. p. m. 175." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

¶ Μεσημβρία, Meridies. E Μεσημερία factum per sync., adjecto β per pleonasmum. Thuc. 6. Κατὰ σκηνὰς ὄντας ἐν μ., [cf. 2, 28.] Synes. Τὸ τῆς μ. σταθερώτατον appellat Maximum meridiei fervorem. || Meridies respondens septentrioni, Herodian. (2, 11, 16.) Ἀπὸ τῆς ἀρκτώας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μ. || Metaph. μ. τοῦ βίου, ad verbum Meridies vitæ, pro Ætate

ingravescente. [" Thom. M. 609. Phryn. Ecl. 16. 36. 210. ad Herod. 744. M. ἀκμαζούσης, Longus 3. Vill." Schæf. Mss.] Μεσημβρινὸς, PRO Μεσημερινὸς, invenitur autem ET Μεσημέριος, Meridianus: κύκλοι, Procl. Aristoph. Σφ. (774.) κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς, Si surgas meridianus, i. e. meridie. [" Μεσημβρινὸς, Wolf. ad Hesiod. 65. Jacobs. Anth. 1, 46. 10, 294. 11, 389. De quant. penult., Ruhnk. Ep. Cr. 165. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xix. Græf. ad Meleagr. p. 101. Τὸ μ., Wakef. Phil. 752. Μεσημερινὸς, ad Charit. 763. Brunck. Apoll. Rh. 22. Μεσημέριος, Toup. Opusc. 2, 21. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 104." Schæf. Mss. * Μεσημβριὰς, Nonn. D. 37. p. 918., 48. p. 1282.] Μεσημβριάζω, Meridior, i. e. Meridie dormio, Bud., afferens e Plat. Phædro, Ἡγούμενοι ἀνδράποδα ἄττα σφίσιν ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον, ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὕδειν. Sed et ipse sol dicitur μεσημβριάζειν, pro quo et μεσουρανεῖν, J. Poll. [" Porph. A. N. 24." Wakef. Mss.] Μεσημβριάω pro eod. unde Apoll. Rh. (2, 739.) μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο. [Anal. 3, 92. * Μεσημβρίζω, Joseph. Ant. 7, 2, 1. Strabo 15. p. 1017. Gl. Meridio.]

Ab ἡμέρα deducta verba.

Ἡμερεύω, Diem traduco, transigo, Xen. Ἑ. 5, (4, 3.) Ἡμερεύσαντες ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Scio tamen J. Poll. scribere, ἡμερεῦσαι, sicut et διημερεῦσαι, esse In opere aliquo versari per totum diem: et ita Platonem de iis, qui βάναυσοι appellantur, dixisse πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Sed generalius accipi quam scribat J. Poll., sc. pro Diem traducere, etiamsi quis in eo maneat ἄπρακτος, ex illo Xen. l. patere arbitror: cui generaliori signif. priorem locum dandum existimavi. [* Ἡμέρευσις, LXX. Ps. 1, 2.] Ἀφημερεύω, Diem absum, Interdiu absum, Dem. (238.) ἀφημερεύειν et ἀποκοιτεῖν dixit pro Diem et noctem abesse. Proprie tamen τῷ ἀφημερεύειν respondet τὸ ἀπονυκτερεύειν, eademque prorsus forma dicitur. Διημερεύω, i. q. ἡμερεύω: sed pro Diem transigo, dicitur etiam Totum diem transigo, duro: Xen. K. Π. 7, (5, 18.) Ὅτι μετὰ σοῦ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον. Quo dixit modo Plut. (6, 598.) Διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον, Impransum et incœnatum diem totum durare. Rursum Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Ἐν δὲ καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτηδεύμασι διημερεύοντες. [* Ἐνδιημερεύω, Sozom. Hist. Eccl. 2, 154.] Συνδιημερεύω, Una diem totum, totos dies transigo, Versor cum aliquo, Utor consuetudine alicujus, Aristot. Rhet. 2. Ἔτι τοὺς ἡδεῖς συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῦσαι. Et, Συνδιημερεύειν τοῖς ἡλικιώταις, Plut. Lycurgo (15.) Idem, Ῥαθυμῶν ἅμα καὶ σ. τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις, Totos dies conterens cum illis. Bud. Usus est et Cic. ad Att. 8. Συνδιημέρευσις, Consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, Conversatio, Plut. Demetrio (32.) p. 288. Ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κοινολογίαι καὶ σ. ἀφρούρων καὶ ἀνόπλων, Totos dies conversabantur sine præsidiis, Bud. [* " Ἐνημερεύω, ad Diod. 2, 214. 523. * Ἐνημερέω, ad Herod. 694. Wessel. Diss. 131." Schæf. Mss. * Ἐφημερεύω, Diod. S. 11. p. 246. * Ἐφημερευτὴς, Philo 2, 481. Mang.] Παρημερεύω, Diem transigo juxta quempiam, et velut ei adhærens, ex Eur. [J. Poll.] Συνημερεύω, i. q. συνδιημερεύω, de quo dictum modo fuit, Aristot. Eth. 8. Οὐδεὶς δὲ δύναται συνημερεύειν τῷ λυπηρῷ, οὐδὲ τῷ μὴ ἡδεῖ, Uti eo familiariter, Bud. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 1.) Ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι. Συνημέρευσις, Conversatio, Consuetudo quotidiana cum aliquo. Συνημερευτὴς, Is, quocum est nobis consuetudo quotidiana; Is, quo familiariter utimur. Budæo Socius, Sodalis, Assiduus comes, in Aristot. Pol. 5, (11.) Καὶ τὸ χρῆσθαι συσσίτοις καὶ σ. ξενικοῖς, μᾶλλον ἢ πολιτικοῖς, τυραννικόν.

Ἡμερίδιον, Diecula: [Gl. Dieculum, Diecula.]

ΗΜΑΡ, τὸ, Dies, poet. pro ἡμέρα. Arat. (513.) Ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρῃσι, Cic. Exæquat spatium lucis cum tempore noctis, Il. Z. (448.) Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ, Erit aliquando dies, qua, Od. Λ. (181.) αἰεὶ Φθίνουσιν νύκτας [νύκτες] τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι [-ούσῃ,] Dies noctesque, Il. Ξ. (235.) εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, In perpetuum, Σ. (453.) Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, Per totum diem, Φ. (5.) Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ, Die precedente, N. (234.) Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι, Hoc die, T. (229.) Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die integro, seu, ut Cic. vertit, Luctum lacrymis finire diurnis. Hesiod. Ἔ. (1, 43.) ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο, In dies. Sic Od. Ξ. (105.) ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, In dies singulos. Et ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, Epigr. De die in diem, Assidue. Varia autem ei adjj. adjunguntur; est enim ap. Hom. ἱερὸν, νόστιμον, ὀλέθριον, νηλεὲς, κακόν: cui opp. αἴσιμον. Sed et δούλειον, ac ἀναγκαῖον pro Ipsa servitute dicit, sicut contra, ἐλευθέριον pro Libertate. ‖ Adverbialiter etiam, Hesiod. (Ἔ. 1, 174.) ἦμαρ—νύκτωρ. Sic vero et Il. E. (490.) Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ, vult adverbialiter accipi Eust. Idem ἦμαρ tenuatum ab ἡμέρα scribit μετασχηματισθῆναι, ut ἦδος Æol. ab ἡδονή. " Ἆμαρ, Dor. pro ἦμαρ, i. e. ἡμέρα, dies. " Hes. At Ἆμαρ, τὸ, nescio unde afferant VV. LL. " pro Vase in quo coria aptantur." [" Thom. M. 632. Jacobs. Anth. 10, 300. Heyn. Hom. 7, 275. 8, 605. Seq. inf., 6, 387. Ἦ. δούλιον, T. H. ad Callim. 171. Valck. Phœn. p. 201. Musgr. Eur. p. 199. 357. Beck. ad Hecub. 56. Brunck. Aj. 485. cf. Troad. fin. et Musgr. Ἐπ' ἦ., Epigr. adesp. 440. Κατ' ἦ., Eur. Hec. 628. Ἦ. πάντα, Heyn. Hom. 6, 387. Wolf. ad Hesiod. 103." Schæf. Mss.] Αὐτῆμαρ, Eodem die, i. q. αὐθημερὸν in prosa, Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Etiamsi enim eo die et in præsenti iram represserit. [Αὐθῆμαρ, Anal. 2, 22.] Ἐννῆμαρ, Novem dies, Per novem dies, Il. A. (53.) Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. " Κατῆμαρ, Indies, Quotidie, Singulis diebus, " καθημέραν." [" Τὸ κ., Eur. Ion. 124." Schæf. Mss. Τὸ καθ' ἦμαρ, Ed. Matth.] Παντῆμαρ, Per totum diem, Apoll. Rh. 2, (529.) ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ Παντῆμαρ [Πᾶν ἦμαρ] προίαλλον. Πανῆμαρ pro eod. ap. Hom. [Od. N. 31.] " Πανδῆμαρ, Toto die, pro " πανῆμαρ. Apoll. Rh. (l. c.) ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ " Πανδῆμαρ προίαλλον. Legitur et πανῆμαρ et παν- " τῆμαρ." [Παννῆμαρ, Opp. Ἁ. 3, 360. * Πανημαδὸν, Schol. et var. lect. * Προῆμαρ, Simonides Anal. 1, 126.]

Ἡμάτιος, Diurnus, i. q. ἡμερινὸς in prosa: φέγγεϊ, Epigr. Diurno lumine, i. e. Sole. Arat. (580.) Μείων ἡμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, de arctophylace: h. e., Cic. interpr., Nam brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. Dicitur vero aliquis vel res aliqua facere aliquid ἡμάτιος, i. e. ἐπ' ἤματι, ἐπ' ἦμαρ, Toto die, In dies. Il. I. (71.) τὸν νῆες Ἀχαιῶν Ἡμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι. Sic ap. Hesiod. Θ. (597.) μέλισσαι—Ἡμάτιαι σπεύδουσι. [* Ἐπημάτιος, Apoll. Rh. 3, 893. * Μετημάτιος, Theod. Prodr. Ep. 75. * Πανημάτιος, Opp. K. 115. * Ὑπημάτιος, Ἁ. 3, 229. var. lect., 4, 640.]

ΗΜΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, Mansuetus, Cicur, Mitis: cui opp. ἄγριος. Od. O. (161.) de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ἥμερον, Anserem cicurem. Plato de LL. ἀγέλαι, Xen. K. Π. 1, (3, 6.) Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν καὶ θήρεια καὶ τῶν ἡ.: Herodian. 5, (6, 21.) Ζῶά τε πάντα, ὅσα ἤ., ὅσα ἀτίθασσα. Dicitur etiam de plantis et frugibus, et tunc Lat. Sativus reddi potest: φυτὰ, δένδρα, Plantæ et Arbores sativæ: sic ἐλαία, Olea sativa, κρόκος, Crocus sativus. Xen. K. (5, 5.) Ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἤ. συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρᾳ διαλέλυται. Metaph. de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique velut ex agrestibus cicures, mites ac placidi facti sunt. Dem. (530.) Ἄνθρωποι οὕτως ἤ. καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους, Herodian. 2, (4, 2.) Πρᾷον καὶ ἤ. ἦθος ἐπεδείκνυτο, Comem atque mansuetam indolem ostendebat. Sic 6, (1, 14.) Ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾷον καὶ ἤ. τῷ Ἀλεξάνδρῳ, Suapte natura suberat Alexandro mite mansuetumque ingenium. Et ap. Plut. Numa, Ἡ. μοῦσα, Mitis musa. Sed et ἔργα ἤ., Herodian. (7, 8, 15.) Καὶ τὰ μὲν ἀνδρεῖα καὶ σεμνὰ τῶν ἔργων, φοβερὰ προσαγορεύοντες· τὰ δ' ἀνειμένα καὶ ἐκβεβακχευμένα, ὡς ἤ., δι' ἡδονὴν

ἔχουσι, Quippe ap. illos fortissima ac gravissima pro asperrimis, dissoluta atque ebacchantia pro mitibus voluptariisque habentur. Et ap. Plat. de LL. (6. T. 8. p. 269.) Ἡμερώταται ὁδοί, Viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. Deducnnt autem ἥμερος ab ἡμέρα, quod ἡμέρα sit quippiam πραὺ et εὐπρόσωπον. "Ἡμερέων δένδρων, ap. Herod. pro ἡμέρων "δένδρων, Sativarum arborum." ["Valck. Anim. ad Ammon. 176. ad Diod. S. 1, 20. ad Phalar. 230. ad Charit. 454. Jacobs. Anim. 226. Anth. 9, 405. Sativus, Longus p. 27. Conf. c. ἵμερος, Boiss. Philostr. 437. 456. 515.; cum ἡμέτερος, ad Diod. S. 1, 149. 201. 2, 560. Cattier. 19. Reiff. ad Artemid. 477. Furia ad Æsop. 94. Lips." Schæf. Mss. * Ἡμέρως, Strabo 17. p. 1135. * "Ἡμερωτέρως, Euseb. V. C. 1, 59." Boiss. Mss. Plato de LL. 9. p. 867. Ἡμερώτατα, adv., Dio Cass. 865, 16. * Ἡμεροθηρία, unde * "Ἡμεροθηρικὸς, Plato Soph. p. 222. 223. * "Ἡμερόπιτυς, Hes. v. Μήκωνες." Wakef. Mss. * Ἡμεροποιὸς, Gl. Mansuetarius.] Ἡμεροποιέω, Mansuefacio, Cicuro, Mansuetum et cicurem reddo, [Hes. * "Ἡμεροτοκέω, Mitia gigno, Philo J. 1, 402." Wakef. Mss.] Ἀνήμερος, ὁ, ἡ, Immansuetus, Immitis, Agrestis, Ferus, Greg. Naz. Θηρίον πονηρὸν καὶ ἀ. Et ὕλαι, Sylvæ incultæ, horridæ et agrestes, Lucian. (1, 195.) Metaph. de Homine quoque agresti et feroci dici potest, ut ἥμερος. [* "Ἀνημέρως, Sæve, Crudeliter, Chrys. in Gen. Or. 58. T. 1. p. 456." Seager. Mss. * Ἀνημερότης, Gl. Inclementia.] "Ἀημερία, ἡ, Immitis et immansueta animi affectio. Item Molestia animi, ἀηδὴς "φορὰ s. ἀηδία, Schol. Sopb. Aj. (208.) p. 14. Τί δ' "ἐνήλλακται τῆς ἀημερίας Νὺξ ἥδε βάρος; cujus l. "hunc esse sensum ait, ποῖον βάρος ἔλαβεν αὕτη ἡ "νὺξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας; Verum pro hoc ἀημε"ρίας scribitur etiam ἀμερίας, et quidem in ipso "contextu." "Δυσεξήμερος, Qui difficulter ἐξημεροῦ"σθαι et cicurari potest, Difficilis curatu s. mansue"factu:" [falsa lect. ap. Plut. Artax. 25. pro δυσεξημέρωτος.] Ἡμερότης, Mansuetudo, Placiditas, Greg. Naz. ["Fere pro Titulo honorifico, Honorius Ep. ad Arcad. ap. Pallad. V. Chrys. p. 29." Boiss. Mss. * "Ἡμερόεις, Hesiod. ἐν Βίβλῳ Ἀστρικῇ ap. Tzetz. Chil. 12, 172. Theod. Prodr. Amar. 498. Gaulm., sed Du Theil. p. 122. edidit ἱμερόεις, fortasse de conjectura, e qua etiam Tzetz. corrigendus videtur." Elberling. Mss. "Herodian. Epimer. 210." Boiss. Mss.] Ἡμερόω, Mansuefacio, Cicuro, Geop. Καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται, de onagro: de quo Varro, E mansueto ferus nunquam (fit). Plut. Οὐχ ἡμεροῦνται πρὸς ἄνθρωπον, οὐδ' ἀνέχονται κοινωνίαν τινὸς παιδείας: [7, 298. Æsch. Eum. 14.] "Ἡμέρωμα, Mitigatio, "Theophr. C. Pl. 5," [6, 8. H. Pl. 1, 7, 1. Schn., ubi erat ἡμερωτάτων.] "Ἡμέρωσις, "Cicuratio, Mansuefactio, Mitigatio," [Diod. S. 1. p. 15., 5. p. 235. * Ἡμερωτὴς, Max. Tyr. 3, 7. τῆς γῆς.] Ἀνημερόω, ["Brunck. Soph. 3, 413." Schæf. Mss.] ET Ἐξημερόω, quæ idem cum ἡμερόω significant, nisi quod præp. significationi aliquid addit. Usitatius est autem ἐξημερόω. Geop. de onagro, Ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, E fero fit mansuetus facile, et e mansueto ferus nunquam. Plut. (6, 322.) Οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργός, οὐδὲ πᾶν τιθασσεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός: Fabio, Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκα ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες: Numa (3.) metaph. Ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, Per disciplinam eum emollivit et excoluit, ut Ovid. emollitos et feros mores inter se opp. Apud eund. Plut. ἐξημεροῦσθαι Mansuescere, Cicurari, i. e. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν, Bud. ["Ἐξημερῶσαι χῶρον ἀκανθώδη, Herod. 1, 126." Schw. Mss.] Ἐξημέρωσις, Cicuratio. [Plut. Numa 14. * Δυσεξημέρωτος, Artax. 25. cf. Δυσεξήμερος: * Συνεξημερόω, Numa 16.] In VV. LL. est ETIAM Διημερέω pro Mitigo, Emollio, sed suspicor mendose poni pro Διημερόω, [q. v. legitur in Theophr. C. Pl. 3, 20, 6. * "Καθημερόω, Pseudo-Callisth. ap. Fabric. B. Gr. 14, 148." Boiss. Mss.] "Συνημεροῦμενος, Qui commansuefit, Qui "una mansuefit." [Etym. M. v. Δράκαυλος.] Ἡμερίδης, Mitis, Plut. (8, 634.) Τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τοντονὶ καὶ ἡ., ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου, Isto veteri et miti vino rejecto, durum et immite bibimus, Turn.: de Carn. com. (10, 131.) Τὸν ἡ. καὶ μειλίχιον αἰσχύνετε Διόνυσον: (7, 772.) Ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡ. τὸ ἄγριον κολοῦσαι καὶ ἀφελεῖν. Ἡμερὶς, Mansueta, Cicur, Od. E. (68.) τετάνυστο παρὰ [περὶ] σπείους γλαφυροῖο Ἡμερὶς ἠβώωσα· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, quidam intelligunt Vitem sativam, ad differentiam agrestis. In antiquis autem in Il. Ξ. Commentariis annotatum Eust. scribit, ἡμερίδα dici Speciem λεπτοφλοίου δρυὸς, et fructum ejus σταφυλήν: contra vero infrugiferas et latifolias δρύας, ap. Pergamenos vocari * ἐριφλοίους, sicut tenuifolias et frugiferas nominari ἡμερίδας. Annotat præterea, ad suam usque memoriam quasdam in Thracia δρύας vocari solitas ἡμερίδας. Plin. Græcum h. v. retinens, Hemeridem et ipse inter glandiferas arbores recenset. Theophr. H. Pl. 3, 6. Τὴν τὰς γλυκείας (βαλάνους) φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύδιον. Gorr. Quercum placidam interpr. Appellatur vero arbor hæc ET Ἡμερόδρυς, ut quibusdam placet. ‖ Pro Vite, Opp. K. 3. Γυμναὶ δ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται, Circumcirca nudæ uvis vites. Et ap. Macedon. Epigr. οἱ δὲ περισσοὶ Ἀνέρες ἐργατίναι κάμνον ἐφ' ἡμερίσιν, In vitibus meis. Sic et Aristoph. Ἀ. (997.) ἡμερίδος ὄρχον, [ὄσχον, Br.] Schol. exp. ἀμπέλου, Hom. quoque l. sic accipiens. At Plut. (9, 35.) Οὐδὲ δρυὸς, οὐδὲ μορέας, οὐδ' ἣν Ὅμηρος ἡμερίδα σεμνύνων προεῖπεν. ["Jacobs. Anth. 6, 234. 9, 378. 399. Proleg. 57. Brunck. Anal. 2, 300. 303. Thallus Miles. 4. Macedon. 1. et Jacobs., Fisch. ad Anacr. p. 490. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 58. Musgr. Bacch. 703." Schæf. Mss.]

Ἦμος, Cum, Quando, extra interrogationem. Est autem plane poet. hoc adv., cui redditur τῆμος, τότε, Tum. Od. M. (439.) ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, I. 168. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Quos versus excipiunt bi duo, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον. Sæpe tamen ponitur non sequente particula τότε, aut alia simili: ut in his versibus, a quibus secundnm Od. auspicatur librum, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Cui initio simile hoc libri 8. principium, Ἦμος δ' ἡ. φ. ῥ. ἠὼς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. At vero in simili principio libri 17. non solum δὴ τότε subjunxit particulæ ἦμος, sed illis duabus particulis δὴ τότε addidit tertiam ἔπειτα: ita enim ibi legitur, Ἦμος δ' ἡ. φ. ρ. ἠὼς, Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα Τηλέμαχος κ. τ. λ. Et his quidem in Il. non dubium est quin ἦμος δὲ sonet Cum autem, Postquam autem: at vero alicubi δὲ post ἦμος vel ponitur pro δὴ, vel certe ἦμοσδε sic dicitur ut τῆμοσδε pro τῆμος: cujus usus exemplum est Od. Δ. 400. Ἦμος δ' ἠέλιος κ. τ. λ. ["Soph. Trach. 531. Jacobs. Anth. 6, 283. 7, 219. Marcellus 25. Valck. Diatr. 133. Koen. ad Greg. Cor. 167. Ἦμος ὅτε, Brunck. Anal. 2, 302. Apoll. Rh. 147." Schæf. Mss.]

ΤΗΜΟΣ, Tum: quod redditur τῷ ἦμος, ut ex Hom. apparet Il., quos in Ἦμος protuli. Sed ponitur τ. aliquando etiam præcedente alia particula quam ἦμος: ut Od. N. (93.) cum præcessisset, Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅστε μάλιστα Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, sequitur, Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς. ["Ad Charit. 752. Simmias Alis, Secnri, Valck. Adoniaz. p. 253. Toup. Opusc. 1, 357. Koen. ad Greg. Cor. 167. Ilgen. Hymn. 390. Græv. Lectt. Hes. 615. Valck. Callim. 230. ad Herod. 672. Nunc, Apoll. Rh. 4, 252. Τημόσδε, Menses Rom., ad Charit. 755. Heyn. Hom. 5, 382. ad Callim. 2, 12." Schæf. Mss.] Τῆμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δὴ, sicut modo dictum fuit in Ἦμος. "Ἐστῆμος, exp. Interim. Ut "sit In tunc, Usque in illud tempus. Utitur autem "eo Homerus annexa etiam particula δέ. Od. H.

" (318.) Nam ibi Alcinous Ulyssi dicit, Πομπὴν δ' ἐς A
" τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Αὔριον, ἐς τῆμοσ-
" δε σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ Λέξεαι, οἱ δ' ἐλόωσι γα-
" λήνην. Ita enim scribit Eust., annotans ἐστῆμος
" dici ut ἐσαύριον: ἐπέκτασιν autem illam quæ in
" fine est, esse superfluam, nec præp. vim obtinere,
" ut et in τῆμοσδε: sed aliis potius dirimendum ab
" ἐστῆμος videtur δε. et signif. suam retinere: qui-
" bus et ego assentior. Brevium Schol. auctor divi-
" sim legit, ut qui του τῆμος duntaxat mentionem
" faciat, exponens τηνικαῦτα." Τημοῦτος interdum
pro τῆμος, Hesiod. (Ἔ. 2, 194.) σπεύδειν.

" ΠΗΜΟΣ, pro πηνίκα, Quando, Dorice." [Hes.]

'ΟΠΠΗΜΟΣ, pro ἡμος, Arat. (568.) Νειόθεν ὀππῆ-
μος κείνων φορέῃσιν ἑκάστην. Sed aspirandum for-
tasse potius h. v. aliquis putarit: de quo nihil
usquam ap. lexicographos reperio, ac certe rarum
ap. ipsos etiam poetas esse existimo. Iis tamen,
qui aspirandum censuerint, lubenter subscripserim;
quippe qui ex ὄππη et ἦμος factum suspicer: ut sc.
ὄππη, quod alioqui loci est adverbium, hic ἐκ παραλ- B
λήλου positum, temporis signif. accipiat, quam et
ὅπου alicubi habere scimus.

" 'ΗΜΥΩ, Inclino, Cado. Il. B. (373.) Τῷ κε τάχ'
" ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃ-
" σιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Inclinarit, Ruerit:
" πέσοι. At 148. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα
" λήϊον ἐλθὼν, Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ δ' ἡμύει ἀστα-
" χύεσσιν, illud ἐπημύει est Incumbit, s. Desuper
" incumbit et inclinat. 'Αμύω, in VV. LL. exp.
" Inclino, Cado: afferturque locus Apoll. Rh. (2,
" 584.) in quo est ἤμυσαν: sed hoc ἤμυσαν de-
" ducendum est a th. ἡμύω. Vide et 'Αμύειν."
" 'Αμύειν, Atticis σπεύδειν, Festinare, Properare, et
" aspirari, Suid. tradit." ["' Ἡμύω, Jacobs. Anth.
7, 152. 8, 101. 9, 194. Brunck. Apoll. Rh. 78. Ku-
ster. Bibl. Chois. 88. Heyn. Hom. 4, 133. 223. 272.
688. 5, 470. Toup. Opusc. 1, 27. 2, 59. Valck.
Diatr. 163. Wakef. S. Cr. 3, 188." Schæf. Mss.]
" Apud Nicandr. legitur et NOM. 'Ημύοεις, pro Eo C
" qui solet ἡμύειν vel etiam μύειν: Θ. 626. Κόρκο-
" ρον ἡμυόεντα πανάκτειόν τε κονίλην: Schol. enim
" exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, a μύειν
" derivari indicans:" [legitur et ἡμύοντα. * 'Επημύω,
Opp. 'Α. 1, 223. Κ. 4, 123. Nicander Θ. 870. Vide
'Ημύω. * Κατημύω, Apoll. Rh. 2, 862. * 'Υπημύω,
Coluth. 331.]

" 'ΗΝΕΚΗΣ, Porrectus et protentus in longitudi-
" nem, Recta in longitudinem tendens: interdum et
" Perpetuus, Continuus, ut διηνεκὴς hinc derivatum.
" Nicander 'Α. (605.) jubens μακροῖς περιπάτοις χρῆ-
" σθαι, inquit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι
" τρίβοις πανάπαστον ἐδωδῆς. At neutr. ἠνεκὲς Idem
" adverbialiter usurpavit pro ἐπὶ πολὺ, Diu multum-
" que, Longo tempore: 517. τότ' ἠνεκὲς ἐν πυρὶ
" θάλψας." [Schneidero deducendum videtur ab
ἐνέκω, ἐνέγκω, ut Latine Latus a Fero.] " Empedo-
" cles ADV. 'Ηνεκέως utitur, ap. Aristot. Rhet. 1.
" Διά τ' εὐρυμέδοντος Αἰθέρος ἠνεκέως τέταται, διά τ' D
" ἀπλέτου αὐγῆς, Continua et interrupta serie: quod
" et διηνεκῶς. Διηνεκὴς, Continuus, Perpetuus: h. e.
" Perpetua et continua serie in longum tendens: ut
" Liv. dicit, Saltus perpetuis montibus inter se
" juncti. Od. N. (195.) 'Ατραπιτοί τε διηνεκέες.
" Il. M. (134.) ῥάβδοισι διηνεκέεσσι. Od. Ξ. (437.)
" νώτοισι διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid et temporis
" ratione [illegible] ut Lat. Perpetuus, Conti-
" nuus, Jugis: ut, Διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ
" πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς et
" διηνεκὲς dicitur pro In perpetuum, Perpetuo, Ju-
" giter. At Greg. Πρὸς τὸ δ. τῆς πηγῆς, pro Ad per-
" petuam s. perennem fontis scaturiginem. Διανεκὲς,
" Hes. exp. διαπαντός. Idem igitur q. διηνεκές."
["' Lobeck. Aj. p. 305. Lucian. 2, 85. Heyn. Hom.
5, 362. 6, 13. Heind. ad Plat. Hipp. 175. Mœr.
129. et n. Bergl. Alciphr. 79. Gesn. ad Orph. p.
390. Διηνεκὲς, Brunck. Apoll. Rh. 74. Εἰς διηνεκὲς,
Munck. ad Anton. Lib. 42. Verh." Schæf. Mss.]
" ADV. Διηνεκέως, Continua et perpetua serie, Jugi
" et interrupto tenore: s. Continuo, Perpetuo. Od.
" Δ. (836.) Οὐ μέντοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω:
" H. (241.) 'Αργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι.
" Sic Hesiod. (Θ. 627.) ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε:
" quod exp. etiam Prolixe, ut ap. Apoll. Rh. que-
" que, 3, (401.) τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύεις;
" Schol. exp. μακρηγορεῖς. In prosa DICITUR Διη-
" νεκῶς, interdum pro Continue, interdum pro Assi-
" due s. Identidem." [Athen. 309. Æsch. Ag. 327.
Διανεκῶς, Theophr. H. Pl. 5, 8, 3. ubi erat διὰ νεώς.
* Διηνέκεια, Gl. Perennitas: * Διηνεκότης, Perpetu-
tas. * " Διηνεκίζω, Herodian. Epimer. p. 26." Boss.
Mss.]

'ΗΝΙΑ, ET 'Ηνίον, Habena, Lorum fræni, quo re-
guntur equi. Alio nomine et ῥυτὴρ appellatur, de
quo suo loco. Il. Θ. (137.) Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύ-
γον ἡνία, Od. Γ. (483.) Ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, καὶ
ἡνία λάζετο χερσί· Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Manibus capie-
bat habenas, Il. Γ. (261.) κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω,
Xen. Ἱππ. (7, 9.) Ἡνίας γεμὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι
ἴσαι τέ εἰσι, καὶ μὴ ἀσθενεῖς, μηδ' ὀλισθηραὶ, μηδὲ πα-
χεῖαι, Plut. (8, 343.) Οὐχ ὑφ' ἡνίας, οὐδὲ ῥυτῆρων,
ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες: metaph. in Pe-
ricle, Τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, Populo laxans s. per-
mittens habenas. Annotat Eust. ἡνία esse i. q. χαλι-
νοὺς, Frænos: idque patere ex Il. P. (619.) Ἤριπε
δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε: quippe quæ
καταπίπτουσιν ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται.
At J. Poll. ἡνίον esse scribit τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ:
et circa illud esse annulos et echinos, quos equus
mandit. Ab Eod. quatuor ἡνιῶν ponuntur species,
αἱ κατανωτιαῖοι, αἱ διὰ ῥυμῶν, αἱ διὰ μεσατίου, et σει-
ραῖος ἱμάς. Apud Soph. Aj. (847.) ἐπισχὼν χρυσάν-
νωτον ἡνίαν, Schol. exp. ἅρμα, ut Phœbus currum
inhibeat. Nihil tamen vetat, quin propriam hic
quoque signif. retineamus. Ceterum quod ad ety-
mon attinet, Eust. ab ἐνόω derivari scribit: esse
enim ἡνία δεσμοὺς ἐνωτικοὺς τῶν ἵππων. ["' Bibl. Crit.
1, 2. p. 62. ad Herod. 308. Thom. M. 422. ad Cha-
rit. 556. Kuster. Aristoph. 115. Jacobs. Anth. 12,
62. Metaph., Boeckh. in Plat. Min. 196. Ἐφ' ἡνίαν,
Coray Theophr. 319. Τὰς ἡ. ἀφιέναι, Jacobs. Anth.
9, 357. 12, 331." Schæf. Mss. " 'Ηνίαι, Lora
soleis, Aristoph. Ἐκκλ. 508." Seager. Mss.] 'Ηνιο-
ποιὸς, Qui habenas conficit. 'Ηνιοποιεῖον, Officina,
in qua habenæ conficiuntur, Xen. ['Απ. 4, 2, 1.]
'Ηνιοποιέω, Habenas conficio, Habenas rego et
duco, simpl. Rego, Moderor, Bud. e Xen. 'Απ. 4,
(2, 8.) Ὡς δ' ᾔσθετο αὐτὸν — ὅτε διαλέγοιτο, προθυ-
μότερον ἀκούοντα, μόνος ἠλθεν εἰς τὸ ἡνιοποιεῖον,
[* 'Ηνιοράφος, Gl. Pellio.] 'Ηνιοστρόφος, Qui ha-
benas vertit, i. e. Qui habenis vertit s. flectit huc
illuc equos, Auriga, i. q. ἡνίοχος. [Soph. El. 731.
Æsch. Choeph. 1022. * 'Ηνιοστροφέω, Eur. Phœn.
176. " Const. Manass. Chron. p. 42. * 'Ηνιοστρο-
φία, p. 113." Boiss. Mss.] 'Ηνίοχος, Qui habenas
tenet, Auriga, Il. Λ. (47.) 'Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ
ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν,
Ψ. (132.) Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί
τε, ubi discrimen facit inter παραβάτην, h. e. Sesso-
rem aut propugnatorem: et inter ἡνίοχον, Aurigam,
Agitatorem: illud tamen non observans E. (305.)
Πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί: iris
enim ibi et παραβάτου et ἡνιόχου munia obit. Xen.
Κ. Π. 6, (2, 7.) Οἵτε ἡ. ἐν πύργοις ἑστᾶσι ξυλίνοις.
Improprie vero et ap. poëtas transfertur etiam ad
alia. Dicitur enim ap. Aristoph. N. (602.) αἰγίδος
ἡνίοχος Minerva, i. e. Ægidis agitatrix: et ἡνίοχος
παλαιμοσύνης, Epigr. τῆς νεὼς, J. Poll. Annotat
Eust. ex Ælio Dionys. ἡνιόχους Athenis fuisse τάγμα
ἀξιόλογον, eo quod ditiores ad currus et equos curu-
les alendos deligerentur. Erunt itaque ἡνίοχοι hic
iidem, qui et ἁρματοτροφοῦντες et ζευγοτροφοῦντες,
Qui equos ἀδηφάγους et ἀδηφάγον ἅρμα alebant.
["' Thom. M. 348. Jacobs. Anim. 308. Anth. 1, 17.
6, 100. 244. 7, 238. 8, 334. 12, 150. 169. Antip.
Sid. 87. ad Diod. S. 1, 527. Heyn. Hom. 5, 432. 7,
695. 8, 459. Gierig. ad Ovid. 1, 81. Gubernator,

ad Corn. Nep. 23. Valck. Hipp. p. 296. Amor, Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Metaph., Boeckh. in Plat. Min. 162. Qui sedet in curru, et παραβάτης, Wolf. Præf. ad Il. p. 26. 'Η., ἡ, Pythag. 69." Schæf. Mss.] Ἡνιοχέω, Habenas teneo, Aurigor, Herodian. 5, (6, 23.) Ἐβλέπετο πολλάκις ἡνιοχῶν ἢ ὀρχούμενος, Identidem aurigans aut saltans conspiciebatur. Et metaph. ap. Philon. V. M. 1. Προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, Ante ratiouem, quam aurigari oporteret, excurrentes. Interdum e neutro activum fit et accusativo jungitur, simpliciterque pro Moderor s. Rego capitur, ut βουκολεῖν simpl. pro Pasco. Aristoph. Σφ. (1022. Οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας, Non alienarum, sed suarum musarum ora frænis regens. Philo V. M. 1. Τοὺς μὲν ἡνιοχοῦσα * σωτηρίως καὶ ἀσφαλῶς ἐπήλαυνε, Hæc velut babenis tractandis salutariter tutoque præ se agebat: loquens de nebula, quæ Israelitarum in Deserto ὁδηγὸς erat. Epigr. Χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα βίαν. ["Lucian. 3, 475. 481. ad Charit. (350.) 444. Jacobs. Anth. 1, 17. 6, 73. Philipp. 32. Epigr. adesp. 646. Valck. Diatr. 281. Phœn. p. 57. Toup. Emendd. 2, 221." Schæf. Mss.] Ἡνιόχησις, Aurigatio, Philo V. M. 3. Νεφέλης ὀπισθοφύλακος ἡνιόχησις, Nubis tanquam terga cogentis aurigatio. ["Philostr. 776. Dio Chrys. 2, 93." Wakef. Mss.] Δυσηνιόχητος, ὁ, ἡ, Qui habenis retineri difficulter potest, Quem moderari difficulter quis potest, δυσάγωγος. Bud. e Luciano [2, 174.] Ab ἡνίοχος est ETIAM Ἡνιοχεύω, quod idem cum ἡνιοχέω signif., et eod. modo, quo illud usurpatur, Anacr. ap. Athen. (564.) ad puerum, τῆς ἐμῆς Ψυχῆς ἡνιοχεύεις, ubi præter morem genitivo construitur. Epigr. πόλιν ἡνιοχεύειν, Civitatem gubernare. [* "Ἡνιοχευτικὸς, Aurigarius, Diog. 1, 95. Schol. Pind. 'O. 10, 83." Wakef. Mss.] Ἡνιοχεὺς, Auriga, Qui habenas tenet, i. q. ἡνίοχος, Il. E. (505.) ὑπὸ δ' ἕστερφον ἡνιοχῆες. Ἡνιοχεία, Aurigatio, i. q. ἡνιόχησις, Herodian. 6, (7, 24.) Ἡ. καὶ τρυφαῖς προσέχοντος, Aurigationibus intento: 4, (7, 2.) Γυμνάσια δὲ σώματος ποιούμενος ἡνιοχείας. Construitur interdum etiam cum gen. et simpl. ponitur pro Agitatio, Gubernatio, Moderatio, Herodian. 1, (13, 17.) Ἁρμάτων ἡνιοχείας, Curruum agitationes, Plut. De anim. solertia, Ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡ. καὶ κυβέρνησις. [* Ἡνιοχία, Plato Theag. p. 123. * "Ἡνιοχικὸς, Procl. in Alcib. 1. p. 213." Boiss. Mss. * "Καθηνιοχέω, Moderor, Rego, Chrys. Serm. 122. T. 6. p. 974." Seager. Mss. * "Συνηνιοχέω, Schol. Aristoph. N. 25." Boiss. Mss.] Ὑφηνίοχος, Administer aurigæ, Auriga, i. q. ἡνίοχος, Suid. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑ. (2.) Ἀαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑ. τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἤδη ἐπὶ τὸ ἅρμα. Ὑφηνιοχέω, Aurigæ administer sum, simpl. Aurigor: sicut ὑφηνίοχος i. est q. ἡνίοχος, Suid. [Demosth. 1409, 24.]

Δυσήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenis contineri difficulter potest, Refrænatu difficilis, δυσχαλίνωτος, Gal. δυσπειθὴς, ἀνυπότακτος, δυσάγωγος, Suid. Morosus, δυσκολώτατος, Gal. Exp. etiam Doloris impatiens: δυσθύμως καὶ δυσκόλως τὰς ἀνίας φέρων, Erotian. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος, Gal. Quæ signif. non ab ἡνία originem habet, sed ab ἀνία: ad quod te remitto. ["Ad Lucian. 1, 389. ad Mœr. 34. ad Timæi Lex. 125. Musgr. Rhes. 24." Schæf. Mss.] Δυσηνίως, Ita ut habenis retineri difficulter possit, Effrænate, Cic. Ἐξήνιος, Effrænis, Plut. (8, 31.) Σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἐ. τούτων καὶ φερομένων, οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέστηλται, ubi ἐ. et φερόμενοι sunt Quorum lingua præceps fertur nec audit habenas. Εὐήνιος, Qui habenas facile admittit, habeuis regi facile potest, Fræno s. Habenis ductilis, Plato de Rep. Ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. [Philostr. 834. * Εὐηνίως, 589. * Φιλήνιος, Æsch. Pr. 464.] Χρυσήνιος, Aureas habenas habens. ["Mitsch. H. in Cer. 116. Lobeck. Aj. p. 356. Jacobs. Anth. 10, 274. Heyn. Hom. 5, 232." Schæf. Mss.] Ἡνιάζω, Fræno. UNDE Δυσηνίαστος, Qui habenas difficulter admittit, habenis regi vix potest. Δυσηνιάστως, Ita ut refrænare difficile sit, Ægre, Synes. Ep. 57. (195.) Ἕφερον, ἀλλὰ δυσηνιάστως, τὴν καινοτομίαν τοῦ βίου, Ægro animo et ita ut vix audiret habenas rationis. Ἀφηνιάζω, Habenas detrecto, excutio, vel, ut Bud. interpr., Frænos respuo, emordeo, Lucian. (1, 792.) de curru solis loquens, Ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατρεπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα, Excussis habenis, Emorsis frænis: (1, 278.) Εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. Et metaph. ap. Herodian. (2, 4, 5.) Ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον, Si qui frænos depulerant: 3, (13, 14.) de filiis Severi, qui patri monenti non parebant, Οἱ δ' οὔτι γε ἐπείθοντο, ἀφηνίαζον δὲ καὶ ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον, Sed frænos ex ore depulerant. Philo V. M. 3. Ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, Velut excussis frænis, dicto audientes non erant: 1. Ἐπὶ προφάσει ἑορτῆς καὶ θυσιῶν ἀφηνιάσον, Per causam feriarum et sacrificiorum rebellaturum. Aliquando cum gen. etiam construitur, interdum et cum præp. πρός. Philo l. c. 2. Ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, Virtutem aspernantes, Turn. Lucian. (2, 815.) Τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, Fecit ut emorso philosophiæ fræno nos aversaretur. Areth. in Apoc. 6. Οἱ τῆς Χριστου ἀφηνιάσαντες δουλείας καὶ ἀνέτως βιοῦν αἱρετισάμενοι, Herodian. 1, (3, 3.) Μὴ νεότης ἀκμάζουσα, — μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων ἀφηνιάσῃ, Bonarum artium studiorumque quasi frænos excutiat. Synes. de Insomn. Κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, Contra eos, qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur vero ET Ἀφηνιάω, pro eod., quod itidem cum gen. construitur, Can. 8. Conc. Ephes. [* Ἀφηνίασις, Hierocl. 180.] Ἀφηνιασμὸς, Habenarum excussio, Ferocia habenas non admittens, Plut. (7, 772.) Καὶ γὰρ καὶ βοῶν καὶ ἵππων τὰ πηδήματα καὶ τοὺς ἀ., οὐ τὰς κινήσεις οὐδὲ τὰς ἐνεργείας, ἀφαιροῦσι. Item Contumacia veluti excussis habenis, Rebellio. Ἀφηνιαστὴς, Habenarum excussor, Ferox et habenas non admittens, Philo (1, 374.) V. M. 1. Τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμὰς, ὡς ἀ. ἵππον, ἐτήρει, Quasi tenacem et contumacem equum, Turn. ["Ad Diod. S. 2, 109. ad Timæi Lex. 125. Mœr. 34. et n." Schæf. Mss. * "Ἀφηνιόω, Chrys. in Gen. 259." Kall. Mss.]

ἩNIKA, Cum, Quando, sed extra interrogationem. Quidam poëta (Timon) ap. Athen. (281.) Ἡνίκ' ἐχρῆν δύνειν, νῦν ἄρχεται ἡδύνεσθαι. Bianor Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον—ἡνίκα εἶδε. In prosa quoque sæpe: Ἡνίκα δίκην [τὰς δίκας] ἔλαχον, Dem. (539.) Cum judicium dictassem. Ἡνίκα ξυνεσκόταζε, Cum advesperasceret, (Thuc. 7, 73.) Et cum particula ἂν, sequente subjunct., ut post ὅταν, Aristoph. N. (622.) Ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν. ["Eur. Iph. T. 1432. Heracl. 736. Musgr. El. 426. Hermann. Hec. 1189. Soph. Trach. 164. Thom. M. 714. Herodian. Philet. 438. et n. Quandoquidem, Ruhnk. Ep. Cr. 69. Theocr. p. 296. Siquidem, Jacobs. Anth. 6, 203. Callim. Ep. 54. Antip. Sid. 67. Archias 23. (cf. Huschk. Anal. 220.) Philipp. 75. De constr., Markl. Iph. p. 270. Tro. 421. Fisch. ad Well. Gr. Gr. 1, 292. 2, 321. 483. 3, 235. Jacobs. Anth. 11, 285. Cum conjunct., Longin. 178. Mor., Müller. ad Lycophr. p. lxxvii. Conf. c. ὅταν, Villois. ad Long. 241.; cum ἡλίκα, ad Lucian. 1, 819. Post οἶσθα, Aristoph. Eccl. 815. Ab ὅτε distinguitur, Heyn. Hom. 7, 43. Ἡνίκα δ' ἂν, ἡνίκ' ἂν δὲ, Markl. Iph. p. 385. Iph. T. 1217. El. 1136. Hermann. ad Nubes p. 193. Aristoph. Εἰρ. 1179. Πλ. 107., Erf. ad Soph. Œd. T. p. 423. Ἡνίκ' ἂν, Eur. Hec. 1245. Lennep. ad Phal. 14. Valck. Diatr. 30. Ἡ. γε, Brunck. Aristoph. 3, 144." Schæf. Mss.] "Ἀνίκα, Dor. pro ἡνίκα, Quando: et annexa particula περ, pro eod.: ἀνίκα πέρτε, "Cumque." "Πηνίκα, Quando, πότε. Aristoph. "Ὄρν. (1514.) πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; Quandonam pe-"riit? Ubi etiam nota v. ἄττα appositam esse παρελ-"κόντως. Idem (ib. 1498.) dicit etiam πηνίκα ἐστὶ "τῆς ἡμέρας; pro Quodnam diei tempus est, s. "Quænam hora? Sic ap. Suid. Πηνίκα ἐξώρμησε τῆς

" νυκτός;" [" Phryn. Ecl. 14. Thom. M. 713. ad Lucian. 3, 560. Herodian. Philet. et n. Πηνίκ' ἄττα, πηνίκ' εἶτα, πηνικᾶτα, Toup. Opusc. 1, 354. sed v. Emendd. 4, 468. Dawes. M. Cr. 295. ubi et de Πηνικάπτε." Schæf. Mss.] Ὁπηνίκα, itidem pro Cum, Quando, Apollonides, Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀσὶς ἅπασα: cui respondet λόγος ἤλυθε. || Interdum vero et pro Quando, i. e. Quandoquidem: Dem. 220(=527.) Ἀλλὰ μὴν ὁ. καὶ πεποιηκὼς, ἃ κατηγορῶ, καὶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν. Sic et ὅπου interdum poni docet Bud. 930. [" Act. Traj. 1, 242. Brunck. Aristoph. 2, 48. Fr. 252. Thom. M. 713. Hutchinson. Anab. 259. Cum gen., Aristoph. Fr. 274." Schæf. Mss.]

ΤΗΝΙΚΑ, ET Τηνικάδε, ET Τηνικαῦτα, Tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα et ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δὲ adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis: ἧμος et ἥμοσδε, inquit Eust., sicut τηνίκα τηνικάδε, et ἔνθα ἐνθάδε. Usitatius est tertium illud Τηνικαῦτα, quod Dem. alicubi subjungit adverbio ἐπειδή. Idem autem (126.) cum dixisset, οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς — ῥῆξαι φωνὴν πρὶν κ. τ. λ. subjunxit, Τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύνοντο κ. τ. λ. [" Τηνίκα, Phryn. Ecl. 15. ad Callim. 2, 12. Τοτηνίκα, ad Charit. 279. Τηνικάδε, Thom. M. 714. Brunck. Aristoph. 3, 152. Τὸ τ., Wakef. S. Cr. 4, 70. ad Lucian. 1, 328. Τηνικαῦτα, Aristoph. Εἰρ. 1171. ad Herod. 128. T. δὲ, Tum vero, Soph. El. 294. Τὸ τ., Diod. S. 1, 87. 110. 446. 467. Aristoph. Πλ. p. 4. T. H., Schol. Soph. Trach. p. 92. Erf." Schæf. Mss.]

ΤΗΠΑΡ, τὸ, Hepar, Jecur, Od. A. (577.) ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες, de Tityo, cui vultures hepar, pravæ cupidinis sedem, laniabant; est enim περὶ τὸ ἧπαρ ἀρχὴ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, Plut. (7, 770.) Il. Υ. (469.) φασγάνῳ οὔτασεν [οὖτα καθ'] ἧπαρ. Apud eund. Hom. aliquoties (Λ. 578.) legere me memini ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, pro quo dicit Od. I. (301.) πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν. Archilochus, Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. Est autem et brutorum ἧπαρ: ut χηνῶν ἥπατα, Athen. ἧπαρ τῶν αἰγῶν, 1 Reg. 19, (13.) Sunt vero et ταγηνιστὰ ἥπατα ap. Athen. 3. Jecinora in sartagine frixa, περιειλημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ: nam solebant ἐπίπλῳ, Omaso jecinora ἐπικαλύπτεσθαι καὶ ἐντυλίττεσθαι. Possunt etiam, ut annotat J. Poll., dici ἥπατα σεσυκασμένα, ἥπατα συων * σεσυκοτραγηκότων, Jecinora ficata, suum maxime ficu pastorum: qua voce utitur Marcellus Empiricus, nisi me memoria fallit. Agrœtas ap. Schol. Rh. dicit ἧπαρ, sicut et οὖταρ, παρὰ πολλοῖς dici τὴν εὔκαρπον γῆν, Terram frugiferam: per allegoricum illud, Promethei jecur ab aquila laniari, declarari dicens, optimam regionem Promethei ab Aeto fluvio vastari. [Vide Barker. in Classical Journal No. 12. " Musgr. Iph. A. 1194. Jacobs. Anth. 11, 215. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 17. Albert. Peric. Cr. 6. Valck. ad Rov. 10. Hipp. p. 279. Callim. 284. Bergl. Alciphr. 74. ad Batrach. 37. Amoris sedes, Fisch. ad Anacr. 17. Ἧπαρ, an ἥπαρ, ibid. Φέρειν ὑφ' ἥπατος, Markl. Suppl. 919." Schæf. Mss.] Ἡπατοειδὴς, Jecinori similis, Jecoris formam habens. [Diosc. 5. p. 100.] Ἡπατοσκόπος, Haruspex, Extispex: ad verbum, Qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit; est enim jecur caput extorum, et in hostiis in primis inspici solebat. De qua re vide Plin. 11, 37. [" Artem. 156." Wakef. Mss.] Ἡπατοσκοπία, Jecinoris inspectio, Haruspicina, Haruspicium, Extispicina, Extispicium, Herodian. 8, (3, 17.) Πολλῶν ἔνδον ὄντων περὶ θυτικήν τε καὶ ἡ. ἐμπείρων, τά τε ἱερὰ αἴσια ἀπαγγελλόντων. Ἡπατοσκοπέω, Jecur inspicio. Unde ἡπατοσκοπήσασθαι, Ezech. [21, 21. al. κατασκοπ.] Jecur inspicere, Exta consulere. [* Ἡπατουργὸς, Lycophr. 839. * Ἡπατοφαγέω, Sext. Emp. adv. Math. 1, 286. * Εὐήπατος, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2. Sed ibi Urbinas Cod. * εὐκήπευτον habet.] Λευχηπατίας VEL Λεύκηπατίας, olim dicebatur Timidus. Ajunt quorundam hepati vitium quoddam accidere, quod eos timidos reddat: ejus autem vitiati indicium pallor est, qui timidos arguit. Erasm. Chil. [Suidas, Zenob. Prov. 4, 94. I. q. εὐήθης, Phryn. Bekkeri p. 51.] Ἡπατηρὸν, Hepaticus, Hepatarius: δυσεντερία, Dysenteria hepatica: cum propter jecinoris imbecillitatem aquosus sanguis dejicitur, loturæ carnium persimilis. Gorr. Ἡπατήρια dicuntur Medicamenta hepatis affectibus accommoda, præsertim ubi vomica, duritie, collectionibusque laborat, Alex. Trall. (9. p. 520.) Δεῖ δὲ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κεχρῆσθαι, μὴ μόνον τοῖς διαφορεῖν, ἀλλὰ καὶ προστέλλειν δυναμένοις· καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡ. VV. LL. Ἡπατίας, Hepatarius: λοβοὶ, J. Poll. 2, (215.) Fibræ hepatis, sicut πνευμονίαι, Fibræ pulmonis. [* Ἡπατιαῖος, Hippocr. 279, 43. Lobeck. Phryn. 556.] Ἡπατικὸς, Hepaticus, Hepatarius: πάθος, Morbus hepaticus, Cels.; hepatarius, Plaut.: δυσεντερία, Trall. (7, 130.) quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατῖτις, cum ἡ ἀλλοιωτικὴ δύναμις ἀσθενεῖ, καὶ τὰ διαχωρούμενα ὅμοιά ἐστιν ἀποπλύματι νεοσφαγῶν. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam Qui hepatico morbo laborant: Hepatici, Cels.; Jecinorosi, Scribon.; Jecoritici, Marcell. Hepatici generaliter quidem dici possunt Omnes, qui ex jecinore quovis modo affecto laborant; at non ita late accipitur, sed vett. quidem sic appellarunt eos, qui propter jecinoris inflammationem febricitarent: recentiores vero, si tumor aliquis in hepate est, hepatis inflammationem vel abscessum vel scirrhum vel aliter morbum ipsum appellant, non autem hepaticam affectionem: cum vero citra manifestum aliquod jecinoris malum imbecillitas sola acciderit, hunc ægrum hepaticum appellant. Gorr. e Gal. de Comp. Pharm. secundum Locos 8, 7. Diosc. Ἄθετον πᾶν γάλα κεφαλαλγοῦσιν, ἡπατικοῖς, σπληνητικοῖς, Lactis usus contrarius capitis doloribus, hepaticis, spleneticis, Plin. [* Ἡπατητικὸς, Schol. Æsch. Pr. 483. falsa lect. pro ἡπατικός. * Ἡπατὶς, Lobeck. Phryn. 429.] Ἡπατίτης, Hepaticus, Hepatarius: λίθος, Hepatites lapis, Plin. Et, Ἡπατῖτις δυσεντερία, Dysenteria hepatica, quæ et ἡπατηρὰ et ἡπατικὴ paulo ante. Et ἡπατῖτις φλὲψ, Vena hepataria, s. hepatica: ἡ. φλὲψ, inquit Gorr., Vena jecoraria dicitur ab Hippocr. (276, 54.) Vena cava, ut Gal. annotavit, de Form. Fœt. et Comm. in l. de Nat. Hom. Ἡπατῖτα ET Ἡπατώριον vocatur etiam Eupatorium herba a quibusdam, ut Orib. in Collect. annotat. [" Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] Ἡπατίζω, Hepar refero, Hepati similis sum, Plin. 34, 2. de ære, Illud suo colore pretiosum ad jecinoris imaginem vergens, quod ideo Hepatizon appellant. Diosc. 3, 22. de aloe, Ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ ἄδολον καὶ ἄλιθον, στίλβουσαν, ὑπόξανθον, εὔθρυπτον, ἡπατίζουσαν, ῥᾳδίως ὑγραινομένην, Plin. 27, 4. Erit ergo optima, pinguis ac nitida, rufi coloris, friabilis, ac jecinoris modo coacta, facile liquescens. Ἡπάτιον, Jecusculum, Hegesander ap. Athen. (107.) Ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡ. αὐτὴ πνευμόνιον ἔλαβεν, Alexis ibid. Ὕειον ἡ. ἐπικεκαλυμμένον, Aristoph. Alcæus, Eubulus.

ΗΠΑΤΟΣ, Piscis nomen, Aristot. H. A. 2. Gazæ Jecorinum, Plinio Hepar appellatur: quem Eubulus ap. Athen. (108.) felle carere dicit, οὐκ ᾤου με Χολὴν ἔχειν· ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου. Videtur autem a colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur. Vide plura ap. Athen. 7.

ΗΠΕΙΡΟΣ, ἡ, Terra continens ac mediterranea, Pars ea terræ, quæ continuo tractu juncta est, non autem a reliqua terra mari divulsa: proprie opp. τῇ νήσῳ, Insulæ. Unde est ap. Aristot. de Mundo, Τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, In insulas et continentes divisit. Philo de Mundo, Τὸ παλαιὸν ἠπείρῳ Ἰταλία Σικελίαν προσάπτουσα, Olim Italia Siciliam continenti adjungebat, Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Οὐ νήσους, ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος, Thuc. 1. Τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηρου ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, Et magnam insulæ partem fecit continentem, Herodian. 2, (8, 12.) Τὴν ἀντικειμένην ἡ. τῇ Εὐρώπῃ, Continentem Europæ oppositam, Plut. de Fort. Ἐνέπλησέ τε πολέμου καὶ κακῶν τὰς δύο ἡ., Duas continentes, Asiam sc. et Europam, loquens de Paride. || Cum vero ei opp. θάλασσα, simpl. Terram signif., Od. Γ. (90.) de Ulysse, Εἰθ'

ὀγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη, — Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, Sive terra, s. mari, Il. A. (485.) νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Navem in terram s. litus subduxerunt. Sic Hesiod. Ἔ. (2, 242.) Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. Et κατ' ἤπειρον, Terra, Pedestri itinere. Dem. Phaler. Πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Thuc. 1. Πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ γῆν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ ἐμπειρίας, ἢ ἐκεῖνοι ἐκ τοῦ κατ' ἤπειρον ἐς τὰ ναυτικά, Plus valemus militia terrestri e re navali quam illi e terrestribus expeditionibus in re navali. Eur. (Fr. inc. 210.) Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, In terræ spatium immensum. Eust. annotat adj. esse, et subintelligi γῆ: plenumque esse in hoc l., ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη. Esse enim DORICUM Ἄπειρος h. l. pro ἤπειρος. || Peculiariter vero ἤπειρος ap. Hom. dicitur Pars illa, quæ ultra Ithacam et Cephalleniam, ἡ πέραν Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας, ut Eust. exp. Il. B. (635.) Οἵτ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο, (Od. Σ. 83.) Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. Post Hom. autem hanc Epirum dilatatam fuisse scribit usque ad Illyridem. Molossia primum vocata fuit, item Chaonia a Chaone Heleni fratre; nunc vero Albania, ut quidam tradunt. Fuit autem hæc Epirus clara rege Pyrrho Romanorum adversario. Ceterum quod ad etymon attinet, in primaria signif. sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, ἀπείρονα γαῖαν, Hom. [" Thom. M. 307. ad Charit. 423. 425. Jacobs. Anth. 9, 201. Epigr. adesp. 185. Struchtmeyer. Anim. Cr. 15. ad Herod. 323. 458. Musgr. Andr. 159. ad Xen. Mem. 3, 5, 10. Wolf. ad Hesiod. 83. Fisch. Ind. Palæph. v. Αἴγυπτος, Demetr. §. 22. Asia minor, Heind. ad Plat. Charm. 70. Morus ad Isocr. Paneg. 79. Pro ἄπειρος, ad Charit. 736. Jacobs. Anth. 12, 98." Schæf. Mss. " Vastus, Manetho 3, 261." Wakef. Mss. * Ἠπειρόθεν, Aratus 1094. * Λευκήπειρος, Geop. 2, 6, 39.] " Μεσήπειρος, Medi- " terraneus, μεσόγαιος. Dionys. P." [1068.] Ἠπειρόω, Continentem facio: ἤπειρον ποιῶ, Aristot. Thuc.: Aristot. de Mundo, Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, Et maris alveos adjecerunt continentibus, E locis marinis fecerunt continentem. Et in pass. ἠπειροῦσθαι, Contineuti adjungi s. accedere, Continentem fieri. Thuc. 2, (102.) Καὶ εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται, Philo de Mundo, Μεγάλων τε πελαγῶν μεγάλους κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, Continenti accessisse. Idem, Εἴ τινες ἀποτομαὶ κατακλαζόμεναι τοῖς πάλαι χρόνοις αὖθις ἠπειρώθησαν, Denuo redditæ sunt contineuti. Ἠπειρώτης, Qui in contineuti habitat: ἅλες, Synes. Sal terrestris, qui in continenti effoditur, qui non est marinus. Et in fem. ἠπειρώτιδες πόλιες, Herod. (7, 109.) Urbes in continenti sitæ, Quæ non maritimæ sunt aut insulares, Thuc. 1, (35.) Καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠ. τῆς ξυμμαχίας διδομένης, Et maxime cum offertur navalis societas, ac non pedestris, s. terrestris. Apud Eund. ἠπειρώτιδες παρασκευῇ πόλεις, Urbes copiis mediterraneis s. pedestribus subnixæ, i. e. equitibus et peditibus, non navibus. || Ἠπειρώτης, et fem. Ἠπειρῶτις, Qui ex Epiro est, Epirota, Paus. Att. (9, 10.) Ἀλέξανδρος Ἠ. ἦν, Epirota erat; Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης, Pyrrhus Epirota, ille Epiri rex nobilitatus bello contra Romanos. [Eur. Andr. 159. Herod. 1, 151. 171. 6, 48.] Ἠπειρωτικός, Ad continentem spectans, i. fere q. ἠπειρώτης, Xen. Ἑ. 6, (1, 4.) Μὴ εἰς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἡ. ἐθνη καρπουμένους, i. e. ἤπειρον, ut paulo post loquitur, et in Ἤπειρος supra citavi. || Epiroticus, Diosc. 1, 163. Ἠ. μῆλα λεγόμενα, Ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα, Plin. 15, 14. de diversis malorum generibus, Orbiculata, a figura orbis in rotunditatem circumacti. Hæc in Epiro primum provenisse, argumento sunt Græci, qui Epirotica vocant. Pallad. 3. Mala rotunda, quæ Orbiculata dicuntur. Hæc esse ea putat Marcell. ap. Diosc., quæ vulgo Rosea appellantur. [Heliod. 8. p. 398.] Ἠπειρωτικοὶ βόες, Boves Epirotici, Eust. [* " Ἠπειρωτικῶς, Synes. 111." Wakef. Mss.] Διηπειρόω, In continentem redigo, Continenti adjungo, i. q. simplex, Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, E mari continentem fecit. Simili loquendi forma Aristot. usus est in Ἠπειρόω. [Anal. 2, 232. * Ἐξηπειρόω, Strabo 1. p. 91., 10. p. 703. * Προσεξηπειρόω, 12. p. 810.]

" ΗΠΕΡΟΠΕΥΩ, Decipio, Circumvenio, et qui- " dem verbis ac vanis fallacibusque promissis s. " persuasionibus. Unde Il. Ψ. (605.) Menelaus cum " Antilocho dixisset, Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνο- " νας ἠπεροπεύειν, subjungit, Οὐ γὰρ κέν με τάχ' " ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. Ead. signif. E. " (349.) Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπερο- " πεύεις; Et Od. O. (418.) Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυ- " παίπαλοι ἠπερόπευον: Et (420.) τάτε, sub. εὐνὴ καὶ " φιλότης, φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Idem " adjuncto etiam accus. rei ad accus. personæ, Il. " Γ. (399.) Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπερο- " πεύειν; Quid me his promissis et persuasionibus " dolose vis decipere? Unde mox dicit, Τούνεκα δὴ " νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης; INDE Ἠπερό- " πευμα, Id quo ἠπεροπεύομέν τινα, s. Id quo aliquis " ἠπεροπεύεται, Res ad decipiendum apta. Apud A- " then. (600.) Critias in Epigr. quodam Anacreon- " tem vocat Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερό- " πευμα. ITEM Ἠπερόπευσις, Deceptio, Circum- " ventio. ET Ἠπεροπευτής, Deceptor, Circumven- " tor. Il. Γ. (39.) Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, " ἠπεροπευτά: utpote qui soleas γυναῖκας ἀνάλκιδας " ἠπεροπεύειν, ut Il. E. Idem DICITUR Ἠπεροπεὺς, " Od. Λ. (363.) τὸ μὲν οὔτι σ' ἔΐσκομεν εἰσορόωντες " Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον: nam Ionice ἠπε- " ροπῆα dixit pro ἠπεροπέα." [* Ἠπεροπῆς, Polyæn. Strateg. Præf. Strabo 1. p. 45. * Ἐξηπεροπεύω, Aristoph. Λ. 839. * Συνηπεροπεύω, 842. * Ἀπεροπὸς, ὴ, ὸν, i. q. ἠπεροπεὺς, Anacr. ap. Etym. M. v. Ἠπεροπευτής. Apud Eund. et Hes. * Ὑπεροπεύς· ψεύστης, ὑπερόπτης. * Ὑπεροπεύει· ψεύδεται.]

" ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ, semel duntaxat reperitur ap. " Aristoph. in Δαιταλεῦσιν (Fr. 240.) ubi Hesiodi " συνθήκας et præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον " ἠπήσασθαι, inquit Phrynich. (Ecl. 32.) ipsum reji- " ciens, et pro eo usurpandum dicens ἀκέσασθαι. Id " autem est Sarcire." [" Nunnes. ad Phryn. 4. ad Thom. M. 25. 27. ad Lucian. 1, 341. * Ἤπησις, ad Thom. M. 25." Schæf. Mss.] " INDE Ἠπητὴς, " Sartor, Sarcinator: qui et ἀκέστης s. ἀκεστής. Le- " gitur autem ap. Batrach. (183.) Ibi enim Pallas de " murium injuria conquerens, inter alia dicit, Πέπλον " μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα, Τρώγλας τ' " ἐμποίησαν· ὁ δ' ἠπητής μοι ἐπέστη, Καὶ πράσσει με " τόκους. FEM. Ἠπήτρια, Sartrix, Sarcinatrix, Su- " trix. Hesychio et Suidæ * ῥάπτρια: qui Atticos ἀκέ- " στριαν dicere addit." [" Valck. ad Il. 22. p. 61. ad Lucian. 1, 341. ad Mœr. 48. 283. Phryn. Ecl. 32." Schæf. Mss.] " Ἀπήτρια, Hesychio ἀκέστρια, " Sartrix, Sarcinatrix: quæ et ἠπήτρια, atque ita " Doricum fuerit." " Inde" [* Ἠπητήριος, Hes.] " ET Ἠπητήριον, SIVE Ἠπήτριον, per sync., Subula, " i. e. Instrumentum quo sutor in consuendis coriis " utitur, et sartor in consuendis pannis, quod Acus di- " citur. Suidæ itidem est τὸ σουβλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι " τὰ * βυρσάρια. Vide et Ἀκεστήριον." [Libanius c. Antioch. p. 384. Ἠπήτιον, Ὑπήτιον, Gl. Subula.]

ΗΠΙΟΣ, ὁ, ἡ, Clemens, Mitis, Lenis, Benignus, i. q. προσηνὴς, Od. (B. 230.) Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς: Ξ. (138.) οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι: N. (314.) εὖ οἶδ' ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἠσθα: Il. Λ. (829.) ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσε, Lenia et blanda pharmaca: ἤ. ἡμαρ, Hesiod. (Ἠ. 23.) Thuc. 2, (59.) Καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι, Ad humaniorem quandam lenitatem et minorem formidinem traducere. Plut. (6, 7.) Τίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, Lenissimi. Herodian. 2, (4, 1.) Ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, Clementem principem: sic (Od. B. 47.) πατὴρ ὡς ἤπιος ἦρχε, Benignus pater. Citatur etiam fem. ex Hesiodo (Θ. 406.) Λητὼ ἤπιον. Dicitur et ἤπια εἰδέναι τινὶ poetice, pro Benignum et clementem esse erga aliquem.

Il. Π. (72.) εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων Ἤπια εἰδείη. Derivant autem quidem ab ἤδω, ideoque aspirant, Eust., qui tamen frequentius tenuari dicit, quod et e comp. κατηπιάω clarum est. Alii ab ἔπος derivant, ut sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν. ["Wakef. Phil. 698. Huschk. Anal. 222. Heyn. Hom. 7, 152. 755. Heind. ad Plat. Lys. 23. ad Od. N. 405. Wytt. Ep. Cr. 49. Wessel. ad Herod. 263. Diss. Herod. 81. Valck. Diatr. 290." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 5, 349. Eur. Tro. 53. Erecth. Fr. 2, 6. * Ἠπιόμητις, Greg. Naz. 2, 112. * Ἠπιόμοιρος, Athen. 542. * Ἠπιόμυθος, Maxim. 67. * Ἠπιόφρων, Empedoclis Fr. "Valck. Phœn. p. 469." Schæf. Mss.] "Ἠπιόχειρ, Epith. Apollinis in Epigr. "ex eo quod medicus sit et benigna s. placida manu "opem ferat laborantibus." [Anal. 2, 516. * Ἠπιόχειρος, Orph. H. 84, 8. sed cf. Porson. ad Or. 229.] Ἠπίως, Leniter, Benigne, Clementer, [Plato Lys. 20. * Ἠπιωτέρως, Demosth. 1296. * Ἠπιωτάτως, Hes.] Ἠπιότης, Lenitas, Placiditas, Clementia: ἁλὸς, Placidi pellacia ponti, Bud. ex Hermol. [Gl. Serenitas. * Ἠπιόω, Leniter me habeo, Hippocr. 1147. Gl. Lenio.] Ἠπιάω, ἄσω, ήσω, Mitigo, Lenio, Placo. [Gl. Blandifico.] Ἤπιαμα, Id, quo aliquid mitigamus; Fomentum, quo dolores mitigamus, Lenimentum. Herod. 3, (130.) Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἠπιάματα [ἤπια μετὰ] τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε. Κατηπιάω, Mitigo, Delinio, Lenio, Il. E. (417.) Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι: est autem κατηπιόωντο poetice pro κατηπιάοντο, sicut ἠβώω pro ἠβάω.

Ἠπιαλος, Epialus, Febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur, cum sc. πυρέττουσί τε καὶ ῥιγοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορίῳ τοῦ σώματος, Cum simul febricitant et rigent, atque eod. tempore in toto corpore utrumque sentiunt affectum, Gal. de Diff. Febr. 2, 6. definit: addens, secundum Archigenem, nulli rei alii id nomen accommodari nisi huic febri: Atticos tamen quosdam videri eum etiam rigorem, qui febres antecedit, ita nominare. Dicitur autem, ut P. Ægin. 2, 25. tradit, vel a metaph. τῆς ἁλὸς, Maris, ἠπίας μὲν φαινομένης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταραχὰς αὐτῆς ὑπαρχούσης, Quod principio tranquillum apparet, at cum turbatur, asperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πρᾴως ἀλεαίνειν, i. e. θερμαίνειν, A calefaciendo leniter et placide: quoniam, ut Actuarius docet, οὐ σφοδρὸν οὐδ' ἀνάπτουσι πυρετὸν, Non vehementem febrem accendunt. Eust. per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat. Diosc. 4, 69. de hyoscyamo s. herba Apollinari, Τρία δὲ ἢ τέτταρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει. De quo Plin. 25, 4. Etiam antiqui in vino febrem depelli arbitrabantur. Schol. Aristoph. Σφ. (1038.) Τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειροῦσι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν, Οἳ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπεπνίγον, annotat ἡ. esse τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος ap. Aristoph. N. et Θ.: simul vero ἡ. esse πυρετοῦ πρόδρομον: Didymo vero δαίμονα esse, qui etiam Ἠπιάλης, * Τίφης, * Εὐόπας: Eust. e Lex. Rhet. annotat, δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, Incubum, qui et Ephialtes dicitur et πνιγαλίων, intelligere autem Aristoph. hic Pestes et noxas civitatis: quamvis non incommode Pnigalionem s. Incubum hic accipere possis, præsertim cum dicat ἀπέπνιγον. ‖ Ἠπίαλοι, οἱ ψυχροὶ, Frigidi, Hes. ["Jacobs. Anth. 10, 252. Aristoph. Fr. 251. ad Mœr. 182. 372. ad Timæi Lex. 134. ad Charit. 288." Schæf. Mss. Corai. in Hippocr. de Aere et Locis T. 2. p. 35. Ἀηδόνων ἡ., Phryn. Athenæi p. 44. I. q. ἐφιάλτης, Anecd. Bekkeri p. 42.] "Ἀπίαλος, "Hesychio ῥῖγος, Rigor, Frigus." Ἠπιαλώδης, ut πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, ap. Hippocr. (1127.) Erotian. Ἠπιαλέω, Epiala febri laboro, Aristot. Probl. 27, (2.) Ὅμοιον δὲ ἔοικεν ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσιν, οἳ ἅμα τῷ ῥιγοῦν διψῶσι, Quos febris epiala exercet, Aristoph. Ἀ. (1164.) Ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ Ἱππασίας βαδίζων, Epiala correptus, * ῥιγοπυρέτῳ περιπεσών. [* Ἐξηπιαλέω, Hippocr. 53, 17.] Ἠπιόλης, ου, ET Ἠπιάλης, ητος, ὁ, i. q. ἠπίαλος, Eust. e quodam Gramm. Δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ἠπιόλην φασί. Apud Eund. Herodianus e Sophrone, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. [Phrynich. Appar. 466. Anecd. Bekk. 42.] "Ἠπίολος dicitur "etiam esse i. q. ἠπίαλος." Ἠπιόλιον, Levis epialæ febris accessus, * ῥιγοπυρέτιον, Hes.

¶ Ἠπιόλη, Medela, VV. LL. ex Epigr. At ap. Suid. Ἠπιόλη est Uxor Asclepii. "Ἠπιόνη, ex "Epigr. affertur pro Medela. Suid. vero Ἠπιόνην "esse dicit Uxorem Æsculapii: cujus filiæ Ὑγεία, "Ἰασὼ, Ἀκεσὼ, Πανάκεια, a medicando et sanando "denominatæ." ["Valck. Diatr. 290. Jacobs. Anth. 8, 389. 392. 10, 411. T. H. ad Plutum p. 233." Schæf. Mss.] SED ET Ἀσκληπιὸς ipse hinc dicitur, quoniam ἠπίως ἀσκεῖ τοὺς νοσοῦντας: vel ab ἤπιος et Ascleto quodam Epidaurio, quem oculis laborantem sanasse dicitur. Ante vero Ἤπιος tantum appellabatur. [Plut. Demosth. p. 261. H. "Jacobs. Anth. 10, 278. 12, 199. T. H. ad Plutum p. 232. De quant., Heyn. Hom. 4, 383. 5, 539. De accentu, 4, 383. Πέτρα Ἀ., Valck. Hipp. p. 293." Schæf. Mss. "Jupiter, Aristid. 37." Wakef. Mss.] Ἀσκληπίειος: ut φάρμακον, Æsculapii pharmacum. Et Ἀσκληπίειον πάνακες ap. Medicos, Asclepion panaces, Plin. Ἀσκληπίεια, ap. J. Poll., quæ ET Ἀσκλήπια, Festum in honorem Æsculapii. AT Ἀσκλήπειον, Fanum Æsculapii, Suid. Sic Plut. (7, 153.) Ἐν τόποις καθαροῖς καὶ ὑψηλοῖς — ἱδρυμένα τὰ Ἀ. ἔχουσι. Sunt tamen qui et Ἀσκληπεῖον scribant, ut dicitur ἡλιεῖον. [* Ἀσκληπιεῖον, Lucian. 1, 609. "Phryn. Ecl. 162. Coray Theophr. 112. Ἀσκληπίειον, Ἀσκλήπειον, Ἀσκληπεῖον, Ἀσκληπιεῖον, Fac., Kuhn., et Sylb. ad Paus. 2, 26. ubi etiam de Ἡρακλεῖον, Ἡράκλειον, Μουσεῖον, * Φιλιππεῖον, * Πελόπιον, Ἐλευσίνιον, Ὀλυμπίειον, Ὀλύμπιον, Ἱπποδάμιον, Ἱπποδαμίειον, Ποσειδιον, Ποσειδώνιον: cf. Fischer. ad Theophr. 137. Sylb. ad Paus. 51. Fabric. B. Gr. 1, 325. ad Herod. 154." Schæf. Mss.] Ἀσκληπιὰς, Asclepias, Herba ap. Diosc. et Plin. Collyrii nomen ap. Medicos. [Hippocr. 1279, 29.] Ἀσκληπιάδης, Asclepiades, patronym. Unde frequentissime plur. Ἀσκληπιάδαι et Ἀσκληπιαδῶν παῖδες pro Ipsis medicis: ut υἷες Ἀχαιῶν ap. Hom. pro Ipsis Græcis. [Athen. 256. 355. "Wakef. Phil. 1333. Empedocl. Epigr. 2. Lobeck. Aj. p. 367. Valck. Hipp. p. 262. Toup. Opusc. 110. 313. Emendd. 2, 10. An Ἀσκληπίδης, 444. Brunck. 1333." Schæf. Mss. * Ἀσκληπιασμὸς, Græcis recentioribus i. q. αἱμορροΐς, Theophr. de Retral. p. 260. Ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἀσκλ.: ap. Leon. Synops. Iatr. 1, 7. Cod. Ms. Αἱμορροΐς ἐστιν, ὅταν ἐκ τοῦ δακτυλίου κενοῦται αἷμα—ὅπερ οἱ ἰδιῶται καλοῦσιν ἀσκλήπιον.]

"ΗΡΑ, et ION. Ἥρη, Juno: et Soror et Conjunx "Jovis: quam Plato in Cratylo sic nominatam existimat ὡς ἐρατήν τινα. Allegorice autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, Aër: a quo et dicta isto nomine creditur, transpositis literis, et epitheto λευκωλένου ac "χρυσοπεδίλου nominari ob candorem ac splendorem aëriæ constitutionis, cum pura est." ["Ἥρα, Ἥρη, Ilgen. Hymn. 585. Ἥρα Doris dicta, ad Lucian, 1, 426. Ἡ Ἤ., ad Diod. S. 2, 428. Conf. c. Ῥέα, Boiss. Philostr. 594. De digamm. in h. v., Heyn. Hom. 4, 173. 7, 4. 22. 25. Νὴ τὴν Ἤ., de hac jurandi formula, ad Xen. Mem. 1, 5, 5. Œc. 10, 1." Schæf. Mss.] "INDE Ἡραῖος, Junonius: ut ναὸς, "et τεῖχος." ["Eust. 81, 38." Seager Mss.] "Dicitur et Ἥραιον, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Junonis templum: ut Ἀθήναιον ap. Herod." [Thuc. 3, 75.] "Et τὰ Ἥραια, pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Junonia sacra, "et ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή. Ubi nota Ἥραιον et "Ἥραια subst. et absolute posita παροξύνεσθαι, adj. "autem προπερισπᾶσθαι." ["Ἡραῖον, Jacobs. Anth. 11, 265. Fabric. B. Gr. 1, 326. Toup. Opusc. 2, 216. ad Herod. 34. 322. 717. Τὸ ἥραιον, ad Diod. S. 1, 453. Τὰ ἥραια, Jacobs. Anth. 7, 246. Ἡραῖα, τά, ad Timæi Lex. 216. Toup. Emendd. 2, 586." Schæf. Mss. * "Ἡρᾶς: in Lex. Prosod. Hermanni p. 433. sunt duæ mihi ignotæ voces, ἠρᾶς et * φλασκᾶς, ad formam ἀλλᾶς, βορρᾶς, etc. Num prima est nom.

propr.? Altera deest in Cod. Paris." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] "Ἡρατέλεια, ἡ, dicebatur olim "ἡ συζυγία, Conjugium, teste J. Poll. 3, c. 3. ubi "agit περὶ γάμου καὶ τῶν περὶ αὐτόν: forsitan quo- "niam τῇ Ἥρᾳ, veluti præsidi nuptiarum, ἐν τῷ γάμῳ "καὶ τῇ συζυγίᾳ ἐτέλουν, ut et Romani τὰ πλεῖστα "τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον, teste Plut. "Probl. Rom. in cujus libri principio inter quinque "deos, quibus indigere οἱ γαμοῦντες putantur, Idem "Ἥραν τελείαν nominat." "Ἡρεσίδες, Hesychio "κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ. Sed forsan "scr. Ἡρεσίδες, aspero spiritu."

"ΗΡΑΚΛΕΗΣ, et per CONTR. Ἡρακλῆς, Her- "cules: Jovis et Alcmenæ filius, ante dictus Ἀλ- "κείδης, Alcides. Sic vero denominatus videtur, "quoniam ἐκ τῆς Ἥρας κλέος ἔσχηκε: multis enim "eum certaminibus ea exercuit: e quibus cum "victor semper discesserit, gloriam inde sibi pepe- "rit: vel ex oraculo, quod sic ei respondit, Ἡρα- "κλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει· Ἥρα γὰρ "ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις: iis enim qui "vim patiebantur, et opem ejus implorabant, auxi- "lium ferre creditus est. Porro declinatur Ἡρα- "κλῆς, Ἡρακλέους, Ἡρακλεῖ, Ἡρακλέα: poët. Ἡρα- "κλέης, Ἡρακλῆος, Ἡρακλῆϊ, Ἡρακλῆα. At vocat. "Ἡράκλεις et ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Her- "culis implorantis, interdum admirantis, tam poët. "quam in prosa. Xen. dicit etiam, Ἡράκλεις τῆς "παραδοξολογίας. Latini et Hercule dicunt, et Dii "boni, pro Dii immortales, Papæ. Porro ab Ἡρα- "κλῆς DERIV. Ἡράκλειος, Herculeus, Herculi pecu- "liaris: ut πάθος, Morbus Herculeus: quem Are- "tæus Elephantiasin esse dicit, utpote qua nullus "alius morbus sit valentior et major. Et Ἡ. λουτρὰ, "Herculea lavacra, i. e. Thermæ: ap. Athen. et "Hes. Et Ἡ. δεσμὸς, Herculeus nodus, ap. eundem "Athen. et Oribas. de Laqueis. Item Ἡράκλειον "πάνακες, ab Hercule inventum: quod alii vocant "Origanum Heracleoticum sylvestre, quoniam est "origano simile, teste Plin. 25, 4. At Ἡράκλειος "λίθος, Lapis Herculeus, dictus a quibusdam Ma- "gnes est, ab aliis vocatus σιδηρίτης, teste Eod. 36, "16. Quomodo Lucian. in Iconibus, circa princi- "pium dicit, Ἀπάξει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος "ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίδηρον. Hes. tamen negat "Ἡράκλειαν λίθον et Μαγνῆτιν esse eand.: a Soph. "Λυδίαν λίθον nominari dicens, i. e. Lydium lapi- "dem, quoniam Heracleæ, urbe Lydiaca, reperiatur: "unde et Ἡρακλεῶτιν λίθον vocari. Theophr. sane "Heracleo et Lydio lapidi eaud. vim tribuit, pro- "bandi sc. auri: unde Indicem Ovid. appellat: "Πρὸς τὸ βασανίζειν, inquit in L. περὶ Λίθων, τὸν "χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἡ καλουμένη λίθος Ἡρα- "κλεία καὶ ἡ Λυδή: ut vicissim magneti quoque "βασανιστικὴν δύναμιν Eurip. (Œnei Fr. 5.) ascribit, "dicens, τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις "λίθος. Itaque non absurdum erit dicere Heracleon "et Magnetem lapidem eund. esse, vel saltem ead. "vi pollere, et attrahendi sc. ferri et auri argentique "probandi. NEUTR. τὸ Ἡράκλειον, sc. ἱερὸν, Herculis "fanum, Herculis templum, Herculea ædes. Athen. "6. Τοῖς Ἀθήνησι εἰς τὸ Ἡράκλειον ἀθροιζομένοις. Et "Xen. Ἑ. (6, 4, 7.) Ἐκ δὲ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὰ ὅπλα "ἔφασαν ἀφανῆ εἶναι, ὡς τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μάχην "ἐξωρμημένου. Apud Medicos autem τὸ Ἡράκλειον "Herbæ nom. est e Panacis genere: de quo Theo- "phr. H. Pl. 9, 12. et Plin. 25, 4. 26, 14. 20, 17. "NEUTR. PLUR. τὰ Ἡράκλεια, sc. ἱερὰ, Sacra Her- "culea, Sacra et festum in honorem Herculis. Plut. "de Deo Socr. Τοὺς ἐπιδεδημηκότας πρὸς τὰ Ἡρά- "κλεια σαλπικτάς. Sic ap. Dem. (368.) τὰ Ἡράκλεια "θύειν: ut Ἥραια. FEM. Ἡράκλεια, Heraclea, "Herbæ itidem genus est sideritidis, ap. Diosc. 4, "33. 35. qui et τὸ λιθόσπερμον a nonnullis Ἡρά- "κλειαν nominari tradit, 3, 158. At Ἡρακλέα, dicta "Spina quædam alba τρίοζος, utilis conficiendis "σκυταλίοις καὶ βακτηρίαις, teste Theophr. H. Pl. 4, "5. qui et Ἡρακλείας μήκωνος meminit 9, 13. i. e. "Herculei s. Heraclei papaveris. Alioqui Ἡρά- "κλεια, Urbis etiam nom. est et Insulæ: cujus civis "DICITUR Ἡρακλεὺς, ET Ἡρακλειώτης, SIVE Ἡρα- "κλεώτης, teste Steph. B.: cujus fem. Ἡρακλεῶτις: ut "Ἡρακλεῶτις καρύα ap. Theophr. H. Pl. l. 2. quam "l. 4. Idem Ἡρακλεωτικὴν καρύαν appellat, Heracle- "oticam nucem: quæ fert τὰ Ἡρακλεωτικὰ καρύα, "ab aliis dicta Ποντικά: quoniam Heraclea Ponti "oppidum est. Ab ead. urbe dicti Ἡρακλεωτικοὶ "καρκίνοι ap. Aristot. H. A. l. 4. At Ἡρακλεωτι- "κοὺς σκύφους nonnulli dictos existimant χρησαμένου "διὰ τὰς στρατείας πρώτου Ἡρακλέους τῷ γένει, ut "refert Athen. l. 11. Denique ab Ἡρακλῆς est "PATRONYM. Ἡρακλείδης, Heraclides, Herculis "filius: ut Il. B. (655.) Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, "Tlepolemus Herculis filius. Sed et Nepotes ac "generalius Posteri etiam Herculis, Ἡρακλεῖδαι no- "minantur, Herculeo de sanguine creti, Ab Hercule "ducentes genus: ut cum Xen. ap. Plut. Lycurgo "init. dicit Lycurgum γεγονέναι κατὰ τοὺς Ἡρακλεί- "δας: ἐοικὼς βουλομένῳ τοὺς πρώτους ἐκείνους καὶ "σύνεγγυς Ἡρακλέους, ὀνομάζειν Ἡρακλείδας, inquit "Plut. qui et τοὺς νεωτάτους τῶν ἐν Σπάρτῃ βασιλέων "dicit fuisse γένει Ἡρακλείδας, Genere Heraclidas, "Ab Hercule genus s. ortum duxisse. Alioqui Ἡρα- "κλείδης est etiam Nom. propr. cum aliorum tum "Pontici cujusdam Philosophi et Historici. Iones "pro Ἡρακλείδης DICUNT Ἡρακληΐδης: quod tamen "ποιητικώτερον videtur, cum ap. Herod. 1. p. 4. "inveniam Ἡρακλεῖδαι. Iidem poetæ pro Ἡράκλειος "DICUNT Ἡρακλήειος: et ἰς s. βίη Ἡρακληείη peri- "phrasticῶς pro Ἡρακλῆς. Il. B. (658.) Ὃν τέκεν "Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ. Et paulo post, Υἱέες "υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic Hesiod. Θ. (982.) "τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακληείῃ. Rursum Σ. 116. dicit "βίῃ Ἡρακλῆος, pro Ἡρακλῆς, ut alibi ἷς Ὀδυσῆος et "ἷς Τηλεμάχοιο pro Ὀδυσσεὺς et Τηλέμαχος." ["Ἡρα- "κλέης, Ἡρακλῆς, Jacobs. Anim. 183. De etym., Toup. ad Longin. 279. Ejus arma, ad Diod. S. 1, 28. De ejus liberis, ad Lucian. 1, 237. Ἡρακλέος, genit., Theocr. 2, 121. Fisch. Palæph. p. 178. Ἡρακλῆος, ad Herod. 215. Markl. Suppl. p. 277. Ἡρακλέως, Epigr. adesp. 145. Dat., Brunck. Antig. 1241. Accus., Trach. 476. Wytt. ad Plut. de S. N. V. 45. Vocat., Toup. Opusc. 2, 45. 188. Lucian. Dial. 70. Porson. Med. p. 54. Ἡράκλεις! Koen. ad Greg. Cor. 83. Brunck. Aristoph. 1, 255. Ἡράκλεες, Antip. S. 18. Dionysius 6. Sic Πατρόκλεες, Heyn. Hom. 4, 95. Ἥρακλες, Lucian. 3, 380. 383. Ἡρακλῆς ξενίζεται, Brunck. Aristoph. 2, 203. Ἡρακλέους ποτήριον, Diod. S. 2, 252. et n., Plut. Alex. 182. Schm. Ἡρακλῆ, ad Diod. S. 2, 425. Boiss. Philostr. 560. Ἡρακλῆν, Epigr. adesp. 484. Volger. ad Æsop. 55.: Porson. Med. p. 54.: 'Obiter monebo, leg. semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλέϊ.' Ἡρακλῆϊ, Ænigma 18. Ἡρακλέϊ, Jacobs. Anth. 12, 407. 473. Ἡ. χαλκοῦς, Fisch. ad Palæph. 57. Ἄλλος οὗτος Ἡ., Phryn. Ecl. 81. Thom. M. 337. Πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς, etc. Toup. Emendd. 1, 389. Jacobs. Anth. 10, 169. Ἡράκλειος, T. H. ad Lucian. Dial. 73. Brunck. et Wakef. ad Phil. 1132. Herc. F. 138. 154. Jacobs. Anth. 9, 197. Heyn. Hom. 4, 354. Ἡ. στῆλαι, Fisch. ad Palæph. 137. ad Herod. 118. 283. Ἡ. λουτρὰ, Brunck. Aristoph. 2, 110. Kuster. 61. ad Diod. S. 1, 269. Ἡρακλεία λίθος, Brunck. Soph. 3, 514. Jacobs. Anth. 11, 304. Τὸ Ἡ., ad Diod. S. 1, 417. Huschk. Anal. 224. Ἡράκλειον, Paus. 1, 396. cf. 395. ad Herod. 402. 492. Toup. Opusc. 1, 262. Fabric. B. Gr. 1, 326. Poculum, Bergl. Alciphr. 229. Wakef. Alc. 768. * Ἡρακλείως, Lucian. 3, 354. Ἡρακλήϊος, Valck. Hipp. p. 171. * Ἡρακληΐς, Heringa Obss. 20. Ἡρακλεωτικὸς, ad Lucian. 1, 467. Jacobs. Anth. 6, 287. ad Diod. S. 1, 666. 2, 238. 514." Schæf. Mss. Ἡράκλειος, ὁ, ἡ, Soph. Trach. 51. Ἡ. κολλούριον, Trall. 2, 47. * Ἡρακλειοξανθίας, Aristoph. B. 502. "Ἡρακλῆς, Sol, Nonn. 40, 369. * Ἡρακλίσκος, tit. Theocr. 24." Wakef. Mss.]

[" ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, Wakef. S. Cr. 2, 155." Schæf. Mss. UNDE] "Ἡρακλειτίζω, Heraclitum

"sequor, Heracliteæ sectæ sum, Cum Heraclito "facio: ap. Aristot. Metaph." ["Ast über Plato S. 267." Schæf. Mss.] "UNDE Ἡρακλειτιστὴς, Sectator "Heracliti aut imitator, Diog. L. p. 347. Παυσανίας "ὁ κληθεὶς Ἡρακλ." [* "Ἡρακλείτειος, Musgr. Suppl. 195." Schæf. Mss.]

ἩΡΕΜΑ, Quiete, Auctor Axiochi (11, 197.) Νυνὶ δὲ ἡ. κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα, Tacitus ipse mecum repetam, Quiete et tacite repetam, Plato Crat. Εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἡ., δοκῶ γάρ μοι καθορᾷν τι πιθανώτερον, Si vero vis, quiete te contineas, h. e. expecta. Item Paulatim, Sensim: cui opp. σφόδρα. Herodian. 3, (12, 21.) Ἡ. πως ὁ Σεβῆρος ὑπήγετο πειθοῖ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλαυτιανοῦ λεγομένων, Paulatim labascebat, Polit. Lucian. (1, 843.) Ἡ. καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη, Sensim et ita ut vix animadvertere possis. Item, Paululum, Leviter, Leniter, Lucian. (2, 429.) Ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡ. τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, Leviter oculos ad Athenæum deflectens, ut solent qui in medio duorum ambulantes, vicissim ad utrumque convertuntur, Bud.: Aristot. Meteor. 1. de quodam cometa loquens, quem se vidisse ait, Ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἡ. τὴν ὄψιν, πλεῖον, Intuitu leviter limo aspicientibus, plusculum apparebat, Bud.: Eth. 4, 5. Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις ψεκταί· καὶ ἐπὶ μικρὸν μὲν γιγνόμεναι, ἡρέμα· ἐπὶ πλέον δὲ μᾶλλον· ἐπὶ πολὺ δὲ, σφόδρα, Quæ si non longe absunt a medio, leviter vituperanda sunt; sin longius, gravius. Athen. 1. ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, ἡ. ἐπιστύφων, Leviter astringens, Aliquantulum. At apud Aristot. Eth. 3, 1. Τίς τε δὴ, καὶ τί, καὶ περὶ τί, ἢ ἐν τίνι πράττει·—καὶ πῶς, οἷον ἡ., ἢ σφόδρα, exp. Leniter, h. e. Sine impetu aliquo vehementi. ["Ad Charit. 311. 689. Diod. Zon. 6. Brunck. Apoll. Rh. 105. Hippol. 1368. ad Lucian. 1, 677. 687. Marcell. de V. Thuc. 4. ad Dionys. H. 1, 203. Heyn. Hom. 6, 284. Plato Theæt. 314. Thom. M. 911. Xen. K. Π. 68. Abresch. Add. ad Arist. 134. Lectt. 154. 223. ad Xen. Eph. 216. Koen. ad Greg. Cor. 10. Athen. 1, 54. Fisch. Ind. Palæph. v. Βάδισμα, Villois. ad Long. 56. Ἔχε ἡ., Heind. ad Plat. Gorg. 45. * Ἡρέμας, Brunck. Apoll. Rh. 105. (3, 170.) Hippol. 1368." Schæf. Mss. * Ἡρεμεὶ, Aristoph. B. 318. sed v. Brunck.] Ἥρεμος, Quietus, Mitis, Placidus: ἥρεμον, ἥσυχον, πρᾷον, ἥμερον, Hes. Ἡρεμία, Quies, Aristot. Prædicam. Ἡ κατὰ τόπον ἡ., Quies, quæ est in loco: Etli. (7, 14.) Καὶ ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει, Magis est in quiete quam in motu voluptas. Et ἡ. ἔχω, Quiesco, Plut. Apophth. Apud Aristot. Eth. 2, 3. Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡ. commodius redditur Vacuitates quasdam perturbationum et animorum status quietos. Apud Eund. ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἡ. VV. LL. interpr. A qualitate puritas et vacuitas. Ἡρεμέστερος, Quietior, Placidior, Xen. K. Π. 7, (5, 22.) Ἡρεμέστεροι γίνονται στερισκόμενοι ταύτης τῆς ἐπιθυμίας, de hominibus, quibus injuriam inferendi cupiditas quasi exemta est. Ἡρεμεστέρως, Quietius, Tranquillius, Xen. K. Π. 3, (1, 17.) Πότερον ἂν οἴει ἡ. ἔχειν τὰ ἐνθάδε, καινῆς γενομένης ἀρχῆς, ἢ τῆς εἰωθυίας καταμενούσης. Videtur autem compar. hic esse ab ἡρεμὴς, ἔος: at AB Ἡρέμης, ου, quod in VV. LL. habetur, et exp. Quietus, deduci non potest. Ἡρεμαῖος, Quietus, Remissus, Submissus, Theophr. (C. Pl. 6, 1, 3.) Ἡ ἁπλῶς λέγοι στρυφνότητά τινα ἡ. καὶ μαλακὴν, Austeritatem remissam, leviusculam. Sic ap. Lucian. ἡ. ὑπόληψις exp. Remissa existimatio; φωνὴ, Submissa vox, (1, 469.) Hinc Ἡρεμαιότερος, Pacatior e Plut. Solone [31.] Ἡρεμαίως, i. q. ἡρέμα, Herodian. 5, (2, 7.) Βαδίζων τε πλέον τοῦ δέοντος ἡ., Incedens quam solebat lentius, Xen. Ἱππ. (9, 5.) Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾷν, ἀλλ' ἡ. προσάγεσθαι τῷ χαλινῷ πραΰνοντα, Placide, Leniter, Lente fræno adducere. [* Ἡρεμαιότης, Hippocr. Παραγγελμ. p. 61.] Ἡρεμέω, Quiesco, Quietus sum, maneo: ἐν τῇ αὐτῇ σώματος θέσει καὶ σχήματι καὶ εἴδει μένων διατελῶ, ut ap. Aristot. Mich. Ephes. exp. Philo V. M. 3. Πάντας εἰδὼς ἐν ταῖς σκηναῖς ἡρεμοῦντας, In tentoriis omnes quiescere: 1. Καὶ παγέντα τρόπον τείχους κραταιῶς ἠρέμει καὶ ἡσύχαζε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concreta hærebant, Turn. ["Beck. var. lect. Aristot. p. 18. Conf. c. ἀριθμῶ, Kuster. Aristoph. 110." Schæf. Mss. * "Ἡρεμητέον, Philo J. p. 63." Wakef. Mss.] Ἡρέμησις, Ipsa quasi quiescendi actio, Quies, qua res aliqua a motu, in quo erat, quiescit et quasi sedatur, Aristot. Rhet. 2. Ἔστω δὴ πράϋνσις, κατάστησις καὶ ἡ. ὀργῆς. [* Ἀνηρέμητος, unde * Ἀνηρεμήτως, Citra quietem, Sext. Emp. 670. * Ἐπηρεμέω, Clem. Alex. Pæd. 2, 8. Lucian. 5, 308. * Ἐπηρέμησις, Requies, Basil. 3, 29.] Κατηρεμέω, Quiescere facio, Sedo, Xen. (K. Ἀ. 7, 1, 14.) de militibus iratis, Βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, Pacare. Et paulo post, Ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, καὶ κατηρεμήθησαν. Legitur tamen ibi et κατηρεμίσθησαν A Κατηρεμίζω, quod ejusd. est signif. ET Ἐνηρεμέω, Quiesco in, Philo V. M. 2. Ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, Ad requiem et tranquillitatem, Turn. ["Heliod. 36." Wakef. Mss. * Ξυνηρεμέω, falsa lect. ap. Soph. Aj. 1329. pro ξυνηρετμέω. * Ἠρεμόω, Strabo 6. p. 274.] "Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, ex Esdræ "l. 2. (9, 3.) pro Sedebam mœrens." Ἠρεμίζω, Sedo, Quiescere facio. Et ἠρεμίζομαι i. q. ἠρεμῶ ap. Themist. 55. Et utroque, ut Bud. annotat, utitur indifferenter. [Xen. Ἱππ. 7, 18. * Ἠρέμισις, Niceph. Blemm. p. 66.] Κατηρεμίζω, quod vide paulo ante. [Plut. 7, 508. * Ὑπηρέμα, Dionys. P. 1122. * "Ἠρεμικὸς, var. lect. Dio Chrys. 1, 44." Wakef. Mss.]

"ἩΡΥΓΓΙΟΝ, Eryngium: Herba e genere τῶν "ἀκανθοφύλλων, teste Theophr. H. Pl. 6, 1, (3.) ubi "ἠρίγγιον scriptum est: ap. Hes. vero etiam ἠριγέ-"νειον. Diosc. quoque τῶν ἀκανθωδῶν esse dicit, "qui ipsum latius describit 3, 24. Sic Plin. 22, 7. "Et clara in primis aculeatarum erynge est s. eryn-"gion, contra serpentes et venenata omnia nascens. "Alio nom. μυράκανθαν dici ajuut: utpote quod "habeat folia aculeata et spinosa simul ac ἀρωματί-"ζοντα τῇ γεύσει, adhæc radicem quoque εὐώδη καὶ "ἀρωματίζουσαν: ut eam ob rem non immerito un-"guentis expetatur. Trium porro generum esse di-"citur, marinum, montanum, et vulgare: quod vul-"gare, album esse ferunt, et a multitudine capitu-"lorum horrentium spinis, Lat. Centumcapita vocari "Nicander λευκάδα ἤρυγγον appellat, Θ. 848. ἠέ σν "[ἢ σύ γε] ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηΐδα "ῥίζαν. Ubi nota ἤρυγγον ab eo appellari, non "ἠρύγγιον vel ἠρύγγην: itidemque 645. ἠρύγγοιο καὶ "ἀλθήεντος ἀκάνθου Ῥίζαν. In quibus ll. Schol. "quoque annotat ἤρυγγον esse λάχανον ἀκανθῶδες, "et βοτάνην φύλλα ἀκανθώδη ἔχουσαν. Hes. vero "ἠρύγγιον esse dicit λεπτόν τι κάρφος ἀκανθῶδες, ὃ "καὶ ἐπὶ τοὺς σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι τοῦ σίτου: "forsitan ut mures et aviculæ spinosis aculeatisque "foliis ipsius inde arceantur. Rursum Schol. Ni-"candri, Nicandri ἤρυγγον et ἤρυγγον Aristotelis "idem esse censet: Aristotelis inquam, de quo hæc "scribit H. A. 9, 3. Τῶν δ' αἰγῶν ὅταν τις μιᾶς λά-"βηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, ἔστι δὲ οἷον θρίξ, αἱ "ἄλλαι ἐστᾶσιν ὥσπερ μεμωραμμέναι, καὶ βλέπουσιν "εἰς ἐκείνην. Sed fallitur: non enim Herbam ibi ab "Aristot. intelligi, sed Villum quendam caprarum, "satis clare indicant verba illa, ὅταν τις μιᾶς λάβη-"ται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου: et hæc, ἔστι δὲ οἷον θρίξ. "Unde et Plin. 8, 50. Dependet omnium mento "villus, quem Aruncum vocant: hoc si quis appre-"hensam e grege unam trahat, ceteræ stupentes "spectant: 28, 13. scribens rabiem hircorum, si "mulceatur barba, mitigari: ead. præcisa, non abire "eos in alienum gregem: ut ἤρυγγος sit quas Mar-"tialis vocat barbas incanaque menta Hirci Ciny-"phii: veteres Lat. Spirillum, auctore Paulo et "Festo. Verumtamen et Plin. in priore l. verbis "citatis subjungit, Id etiam evenire cum quandam "herbam aliqua ex eis momorderit. Cui opinioni "astipulatur et Plut. (8, 799.) Τὸ ἠρυγκίον, ὃ μιᾶς "αἰγὸς εἰς τὰ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίσταται τὸ αἰ-

" πόλιον. Et (212.) Αἰγὸς τὸν ἠρυγγίτην λαβούσης εἰς " τὸ στόμα, ὅλον ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλῃ " προσελθὼν ὁ αἰπόλος. Ubi nota quod priore l. vo- " cavit ἠρυγκίον, appellasse ἠρυγγίτην: cujus mentio " fit ap. Suid. quoque in Ms. Cod. Dicitur enim ibi " ἠρυγγίτης esse εἶδος βοτάνης: omissis duabus his " vocibus quæ in excusis exemplaribus habentur, " ἄρτος ἤ. Non itaque mirum Nicandri quoque " Schol. putasse Nicandri ἠρύγγῳ hanc vim inesse: " sed eam cum Aristotelico ἠρύγγῳ confundere non " debuit." [* " 'Ηρύγγη, Erotian. * 'Ηρυγγὶς, Nicander A. 563(=577.)" Wakef. Mss.]

'ΗΡΩΣ, ωος, ὁ, Heros, Semideus, Qui e deo et homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, ut ad deos proxime accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur, tanto homine præstantior, quanto deus dæmone; ut ap. Lucian. (1, 340.) habetur, Ὃς [Ὅ] μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Hesiod. Ἔ. (1, 158.) Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Il. T. (78.) Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος, Od. B. (15.) ἥρως Αἰγύπτιος. Plut. (6, 422.) Τοὺς ὑπεροχωτάτους τῶν ἡρώων, καὶ φύντας ἀπὸ θεῶν. Thuc. 5, (11.) Ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας: 4. Μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. Sic Xen. K. Π. 2, (1, 1.) Προσευξάμενοι θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς Περσίδα γῆν κατέχουσι: ἥρωες ἐπώνυμοι, Paus. Att. (5, 1.) p. 3. Heroes, a quibus Atheniensium tribus denominabantur, de quorum imaginibus ibid. Zenon ap. Diog. L. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum; et Pythagoras ap. Eund. totum aera censet plenum esse animis, eosque et Dæmonas et Heroas existimari. Unde et Philo de Mundo, Τὰς δὲ, θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας, ἅπαντος ἀλογεῖν τοῦ τῆς γῆς χωρίου· ἀνωτάτω δ' εἶναι πρὸς αὐτῷ τῷ αἰθέρι τὰς καθαρωτάτας, ἃς οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ἀγγέλους, Alias animas constitutionem diviniorem sortitas, ab omni terrestri situ cogitatione abhorrere: at quæ sint earum purissimæ, eas vero opinio est excelsissimo in loco ap. ætherem ipsum stationem habere: quas qui in Græcia philosophari instituerunt, Heroas et Dæmonas appellavere. Tribuitur etiam ignobilioribus, Od. Σ. (422.) Μούλιος ἥρως, Κήρυξ Δουλιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur vero quidam obliqui in h. v., nam ἥρως pro ἥρωος affertur e Philostrato: sicut et Od. (Z. 302.) δόμος Ἀλκινόοιο Ἥρως [Ἥρωος,] dicitur pro ἥρωος. Et ἥρῳ, vel ἥρω sine ι subscripto, per apoc. pro ἥρωϊ, Eust. Item ἥρω pro ἥρωα, Apoll. Rh. 2, (766.) κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέην. At ἥρως dicitur pro ἥρωες et ἥρωας. Ceterum quod ad etymon attinet, Plato Cratylo ab ἔρως derivat, quoniam heroës e diis deabusve mortalium amore captis nati putabantur, aut vicissim e mortalibus deum itidem amore captis, vel ab εἴρειν h. e. λέγειν, quoniam σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες καὶ δεινοὶ καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες. Alii derivare malueruut ab ἔρα, Terra, quod partim e terrenis et mortalibus hominibus orti essent. Alii ab ἀὴρ, quoniam, ut Hesiod. (Ἔ. 1, 124.) babet, Ἠέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν. Augustinus ab Ἥρα, Juno, quod ei aer deputetur, in quo inter lunæ gyrum et nimborum ac ventorum cacumina, aeriæ istæ animæ, lares, genii, heroësque isti, h. e. alicujus meriti defunctæ animæ, degere creduntur. " Ἥρω, pro Ἥρωα, He- " roem: ap. poet. plerumque. Apoll. Rh. 2, (766.) " κάλλιπον ἥρω Ἡρακλέην. At Ἥρῳ, positum pro " ἥρωϊ, Heroi. Ambo a nom. ἥρως. Ατ Ἡρῶς, Hes. " exp. δυνατῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως, σεμνῶς: item ποι- " κίλως, addens, dici ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων." [" Jacobs. Anth. 6, 373. Heyn. Hom. 4, 214. 6, 302. 479. 7, 46. 603. Fisch. ad Anacr. p. 6. Bergl. Alciphr. 354. 421. De nomin. et acc. plur., Phryn. Ecl. 62. (it. accus. sing.) Thom. M. 424. ubi omnino de declin. h. v., it. add. ad 425., ad Lucian. 2, 120. ad Paus. 3, 178. Acc. sing., Jacobs. Anim. 320. Timon Phl. 9. Boiss. Philostr. 423. Bergl. Alciphr. 423. Dat. sing., Brunck. Aristoph. 2, 193. Heyn. Hom. 5, 387. ad Mœr. 176. 300. Complectitur et Heroinas, Paus. 345. T. 3. p. 171. Ἥρωες non omnes θεῶν παῖδες, Plato Hipp. 155. Lares, ad Dionys. H. 2, 672. Conf. c. Τρῶες, ad Herod. 704. Callim. 1, 518. Bentl. Dissert. upon Phal. 443. Victor. Castig. in Cicer. 290. De mortuis, Jacobs. Anth. 12, 328. Ἄνδρες ἥρωες, Heyn. Hom. 5, 646. Epigr. adesp. 500. Οἱ ἥρως, Nunnes. ad Phryn. 4. Τοὺς ἥρως, Philostr. 106. Boiss. Ἥρως, * Ἡρῴδης, * Ἡρώδης, * Ἡρώνδας, * Ἥρων, * Ἡρωνίδης, * Ἡρώνδης, Valck. Adoniaz. p. 267. Visconti Iscr. Triop. p. 59." Schæf. Mss. * " Ἡρωΐαμβος, Tzetz. Chil. 4, 868. cf. Classical Journal 23, 162." Boiss. Mss. * Ἡρωολογέω, Strabo 11. p. 454. * Ἡρωολογία, Anaximander Athenæi p. 498. * Ἡρωλογία, * Ἡρωφόρος, Lobeck. Phryn. 691. 692.] Ἡρωϊκὸς, Heroicus, Dem. (1391.) Οὔ πω μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡ. ἐπανῆκται τάξιν, In numerum heroum, Plut. (9, 119.) Ἡ. καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες, Formam heroicam, Aristot. Eth. 7, (1.) ἀρετή: μέτρον, ἔπος, Metrum, Carmen heroicum, ap. Rhett. et Gramm.: στίχοι, Versus heroici s. longi, Cic. ap. Plat. Lex. Cic. 41. [" Fabric. B. Gr. 1, 4. Harl., Valck. Diatr. 236. Jacobs. Anth. 9, 111. * Ἡρωκὸς, ad Charit. 310. * Ἡρωϊκῶς, ad Diod. S. 1, 157. * Ἡρώϊος, Valck. ad Röv. 69." Schæf. Mss.] Ἡρῶος, ου, ὁ, Ἡρῷος, utrumque enim reperitur, et cum ι subscripto et sine illo, i. q. ἡρωϊκὸς, s. Herous: ut Lat. etiam loquuntur: ῥυθμὸς, Numerus herous, Cic. ap. Aristot., Lex. Cic. 50. Et ἡρῶον μέτρον, Metrum heroum. Dem. Phaler. Ἑξάμετρον ἡρῷόν τε ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ μήκους, καὶ πρέπον ἥρωσιν. Heroi carminis opus dicit Propert. [" Valck. l. c. ad Mœr. 247. Ποῦς ἡ., Jacobs. Anth. 8, 110." Schæf. Mss.] Ἡρωελεγεῖον dicitur Metrum ex herois et elegiacis versibus constans, ut ap. Theocr. 8. [Suid. Eust. Zonaras.] Ατ Ἡρῶον, subst. Monumentum, Fanum heroi constructum, Thuc. 2, (17.) Καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡ. πάντα, Et fana et omnia heroum monumenta: (3, 24.) Τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡ., Androcratis herois monumentum. Athen. (266.) Ἡ. ἱδρύσαντο κατὰ τὴν χώραν, καὶ ἐπωνόμασαν, Ἥρωος εὐμενοῦς. Plut. (7, 201.) Τοῦ δὲ Εὐνόστου τὸ ἡ. καὶ τὸ ἄλσος οὕτως ἀνέμβατον ἐτήρει καὶ ἀπροσπέλαστον γυναιξί. || Ἡρῶα, etiam Epulæ solemnes in heroum honorem, Plut. (9, 234.) de Theagene, Τέλος ἡρῶα δειπνῶν ἐπιταφίου τινὸς, ὥσπερ εἰώθει, προτεθείσης ἅπασι τῆς μερίδος, Invitatus ad cœnam et epulum, quod de more heroum parentalibus exhiberi solebat. [" Ἡρῷον, Sylb. ad Paus. 27. Toup. Opusc. 1, 428. Bergl. Alciphr. 421. ad Dionys. H. 1, 127. 139. Hutten. ad Plut. 1, 359." Schæf. Mss.] Θἠρῶον, pro τὸ ἡρῶον Attice, ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, Aristoph. [Σφ. 819.] Ἡρώειον, Herois monumentum, μνημεῖον, Hes. i. q. ἡρῶον. Ἡρωΐνη, Heroina, Propert. Semidea, Dionys. P. loquens de Medea, Ἀήταο θυγατρὸς, ἀμύμονος ἡρωΐνης. Ælian. ap. Suid. Γενναῖον ἔργον καὶ τολμηρὸν ἡρωΐνης. [" Thom. M. 425. Marcellus 8. Jacobs. Anth. 9, 401. T. H. ad Plutum p. 413." Schæf. Mss.] Pro QUO Ἡρῴνη, per contr. cum subscripto ι, Aristoph. N. (315.) μῶν ἡρῷναί τινές εἰσι. Ἡρῶϊς, Herois, Athen. (14.) de Nausicaa, Ταύτην δὲ μόνην τῶν Ἡ. Ὅμηρος παράγει σφαιρίζουσαν. || Nomen Festi novennalis, quod Delphis celebrabatur, Plut. (7, 176.) Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς, ὧν τὴν μὲν σεπτήριον καλοῦσι, τὴν δ' ἡ., τὴν δὲ * χάριλαν. De quo paulo post, Τῆς δὲ ἡ. τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον, ὃν ἴσασιν αἱ θυϊάδες, ἐκ δὲ τῶν δρωμένων φανερῶς Σεμέλης ἄν τις ἀναγωγὴν εἰκάσειε. Ἡρῴϊσσα, Heroina, VV. LL. Pro QUO Ἡρῷσσα citatur e Lascaris Epigr. αἶνον ἔχουσα Ἡρῷσσαις ξυνόν. Dicitur autem ἡρῷσσα pro ἡρῴϊσσα, ut ἡρῴνη pro ἡρωΐνη. [Apoll. Rh. 4, 1308. " Valck. Adoniaz. p. 321. Valck. Callim. 288. * Ἡρωΐζω, Carmen heroicum scribo, ad Il. Σ. 392. * Ἡρωϊστὶ, Heyn. Hom. 7, 431." Schæf. Mss. * Ἀφηρωΐζω, * Ἀφηρῷζω, Dor. * Ἀφηροΐζω, Valck. ad Rov. p. 69.]

'ΗΣΣΩΝ, ET Ἥττων, Minor. Usitatius tamen in neutro ἧττον pro Minus: quod ἧττον adverbialiter

etiam ponitur. Aristot. Eth. 2. Καὶ λυπηθῆναι ἐστὶ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Isocr. Panath. Τὸ τοίνυν τέλος, ὃ πᾶσι τούτοις προσέθηκεν, οὐδενὸς ἧττον προσήκει θαυμάζειν, Non minus quam quicquam aliud. Item οὐχ ἧττον, et οὐδὲν ἧττον, Non minus, Nihilo minus, Aristot. Eth. 6, (11.) Ὥς τε δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, pro οὐχ ἧττον ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν, Non minus quam demonstrationibus. Theophr. Τὰ χειμερινὰ δὲ οὐχ ἧττον (φίλυδρα καὶ φιλόκοπρα) τῶν θερινῶν. At οὐδὲν ἧττον exp. Suid. ἴσον et ὅμοιον: cujus exempla ap. eum vide. || Ἧσσον, Ἧττον, pro οὐδ' ὅλως, s. οὐδαμῶς, Atticum est, Eust. Ego hunc usum ap. Thuc. præsertim reperio, et a Lat. non solum Parum, sed et Minus, quod ad verbum respondet, sic interdum poni existimo. || Ἥσσων, Inferior, Il. Π. (722.) Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, Aristoph. Πλ. (944.) γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ Ὑμῶν. Plato κρείττω opp. τῷ ἥττω, cui annectit ὑποδεέστερον: Phædro, Οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἑκὼν ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Thuc. autem 1. τὸν ἥσσω opp. τῷ δυνατωτέρῳ, Potentiori. Dicitur autem ἥττων εἰμὶ τοῦτο, subaudita præp. κατὰ, et ἥττων εἰμὶ τούτῳ: item ἥττων εἰμὶ cum infin. Quarum constrr. hæc sunt exempla: Xen. K. Π. 1, (4, 4.) Ἀλλ' ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε, Quocunque certamine sciebat se inferiorem esse, eo socios provocabat, Bud.: Herodian. 1, (17, 27.) Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ. At ἥττων s. ἥσσων sequente infin., Thuc. 2, (60.) Ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. At Horat. dixit Minor in certamine, exprimens quidem ἥσσων, sed quod sit pro ἡσσώμενος: sicut ἡσσόνων pro ἡσσωμένων accipi testatur Hes. Sic autem, sed cum gen., usurpari in variis loquendi generibus, seqq. exempla docebunt. || Ἥσσων εἰμὶ cum gen. rei, pro Vincor ab ea, Ei succumbo: ut ἥττων οἴνου, Xen. (Ἀπ. 1, 5, 1.) Qui vincitur a vino, i. e. a vinolentia, h. e. Qui sibi a vinolentia temperare nequit, vino supramodum est deditus. Itidem ἥττων τῶν ἡδονῶν s. τῶν ἐπιθυμιῶν, Qui refrænare nescit libidines, et domitas habere, Cic. Itidem vero ἥσσων ἔρωτος, et ἥσσων ὀργῆς, quo et Herodian. (3, 6, 1.) utitur, aliaque hujusmodi reddenda censuerim. Possumus vero hoc posterius ἥσσων ὀργῆς vertere etiam Qui nescit iræ moderari; Politiano certe, uno verbo, Iracundus. At vero ἥσσων λήμματος, χρημάτων, φιλοτιμίας, e Cic. reddi posse arbitror Qui servit quæstui, Serviens pecuniæ, gloriæ. Sed et illud ἥσσων τῶν ἐπιθυμιῶν ex Eod. interpretor ead. voce, Qui servit cupiditatibus; ita enim ille in l. de Amicitia, Cupiditatibus iis, quibus ceteri serviunt, imperabunt, ubi sicut Servire cupiditatibus, ἥττονα εἶναι τῶν ἐπιθυμιῶν, sic Imperare cupiditatibus, esse dico, κρείττονα εἶναι: quod vertere etiam possumus Domitas habere libidines, ex eod. Cic. At cum dicit Cic. Servire pecuniæ, gloriæ, fateor quidem includi etiam actionem quandam, quæ non includatur his Græcis, ἥττονα εἶναι χρημάτων, φιλοτιμίας: quare alicubi nomine Servus uti malim et dicere Servus pecuniæ, gloriæ: sicut Servus libidinum, vitiorum, vitiis, Lat. quidam dixerunt. Quidam vero ἥττων φιλοτιμίας interpr. Nimium gloriæ cupidus; χρημάτων, Pecunia captus, pro quo dixerim, Pecuniæ amore captus, s. potius Insano amore captus. Atque adeo Pecuniæ amore cæcus, dicere non dubitarim hac in signif., ut Virg. Auri cæcus amore. || Ἥσσονα, Pauciora, opp. τῷ πλείω: ut cum Zeno ap. Diog. L. dicit, Ideo binas habemus aures, at os unicum, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, Ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur. Qua in signif. non memini me ap. classicos Scriptt. hoc nomen ἥττονα legere. [" T. H. ad Lucian. 1, 189. Valck. Diatr. 258. Morus Ind. ad Xen. Hellen., ad Charit. 514. Jacobs. Anim. 300. Anth. 7, 299. 8, 176. Buttmann. Gramm. 81. De declinat., Thom. M. 427. Ἥσσων δίψης, Toup. Opusc. 1, 234. ἑαυτοῦ, Ammon. 42. κέρδους, ad Xen. Eph. 217. Ἧττον, Toup. Opusc. 2, 217. Cum compar., Dionys. H. 1, 533. Buttm. ad Plat. Gorg. 519. Schol. Eur. p. 74. Matth. Οὐχ ἧττον, ad Mœr. 182. ad Herod. 660. Dionys. H. 2, 950. Ὁμοίως ἢ οὐχ ἧττον, 5, 148. Καὶ ἧττον, Heind. ad Plat. Charm. 115. Οὐδὲν ἧττον, ad Dionys. H. 1, 99. ad Herod. 237. Ἧσσον οὐδὲν, 513. Οὐδενὸς ἧττον σοφὸς, Valck. Diatr. 123. 269. Ἥττω, ἥσσονα, ad Mœr. 177. Ἧττον ἔχειν τί τινος, Diod. S. 1, 560." Schæf. Mss. Ἔσσων, Ionice, Herod. 5, 86. 8, 113. 9, 62. * Ἡσσόνως, s. Ἡττόνως, Minus, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως. * " Ὑποήσσων, Heyn. Hom. 7, 538." Schæf. Mss. * Ὑφήσσων, Hesiod. Ἀ. 258.]

Ἡσσάομαι, vel Ἡττάομαι, Inferior evado, Vincor, Superor, Thuc. 2, (39.) Κρατήσαντές τέ τινας ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, καὶ νικηθέντες, ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι: 1, (49.) Ταύτῃ μὲν οὖν οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἡσσῶντό τε, καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Quibus in ll. observa κρατεῖν et ἐπικρατεῖν opponi τῷ ἡσσᾶσθαι: pro hoc autem poni et νικᾶσθαι. Dicitur vero a Dem. et de eo, qui in judicio vincitur. Isocr. ἡττηθέντες et κατορθώσαντες contraria fecit in Paneg. (34.) Ἐν οἷς (κινδύνοις) ἡττηθέντες μὲν, παραχρῆμα διαφθαρήσονται, κατορθώσαντες δὲ, μᾶλλον εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Ubi observa etiam usum cum præp. ἐν. Sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἡττημένων, quidam Poeta ap. Athen. Hæc tamen præp. frequentius, nisi me memoria fallit, omittitur; dicunt enim ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, itidemque cum aliis dativis sine hac præp. Quo et Dem. dixit modo Phil. 3. τοῖς ὅλοις, quem dat. resolvi posse existimo in τῇ περὶ τῶν ὅλων μάχῃ. Legitur vero ἡττᾶσθαι et cum acc.: Isocr. Πολλὰς μάχας ἥττηνται, ubi subaudiri potest præp. κατά. Dem. Epit. simul cum acc. rei, et gen. pers., usus est, scribens, Οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων, ubi non dubium est, quin subaudiri illa præp. debeat. Animadvertendus est præterea alius usus, sc. cum partic. genitivi: Xen. K. Π. 5, (3, 15.) p. 77. Εἰ ἡττῴμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. || Succumbo, Cedo, Frangor: τοῦ δεινοῦ, Thuc. (4, 37.) τῶν συμφορῶν, Isocr. Panath. Calamitatibus succumbere. Virg. Cedere malis dixit. Verto etiam Frangor, e Cic., ap. quem Frangi et Succumbere alicubi copulantur, sicut et Debilitari. Sed et Calamitate frangi, necnon Malis frangi, ap. Eund. habetur. || At vero cum occurret ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν s. τῆς ἡδονῆς, ut loquitur etiam Xen., aut cum simili gen., utere ea interpretatione, potius iis interpretationibus, quas supra dedi τῷ ἥττων εἰμί. Huc autem pertinet et νηδύος ἡσσημένος: quo utitur quidam Comicus ap. Athen. de eo, quem Horat. ventre duci ait. Quo sensu dicitur etiam Ventri deditum esse, sed non tam significanter, quam ἡττᾶσθαι τῆς γαστρὸς, νηδύος, ut ille loquitur. Ceterum non solum dicitur ἡττῶμαι ἔρωτος pro ἥττων εἰμὶ ἔρωτος, de quo supra, verum etiam dicitur ἡττῶμαι ταύτης pro τοῦ ταύτης ἔρωτος. Sic Plut. (9, 91.) Καὶ μᾶλλόν τι τῆς παρθένου ἡττημένος, Multoque magis puellæ amore incensus, Politian. Ibid. vero, Οἱ δὲ, τῶν παρθένων ἡττώμενοι, Idem vertit, Exarserunt virginum amore. [" Toup. Cur. Post. in Theocr. p. 1. Valck. ad Xen. Mem. 246. Hipp. p. 217. 242. ad Herod. 205. Eur. Hec. 1238. ad Xen. Eph. 217. Wakef. Alc. 1086. Ἡττῶμαι et ἥττημαι conf., Brunck. Aristoph. 2, 112. ad Diod. S. 2, 455. ad Lucian. 2, 165. Schneid. ad Anab. 156. Plut. 4, 9. Reisk., Boeckh. in Plat. Min. 168. Ἡττώμενος et νικώμενος conf., Porson. Med. p. 74. Duker. Præf. Thuc. 5. Lobeck. Aj. p. 413. Opp. νενικηκὼς, Plato de LL. 290. Ast. Polyb. 1, 314. τινὸς, Markl. Suppl. 705. Boiss. Philostr. 402. 500. 527. ἔργου, Heyn. Hom. 8, 486. πράγματος, Rei impense studeo, Argum. Aristoph. Vesp. τινὶ, Jacobs. Anth. 9, 416. Kuster. Aristoph. 58. Vita Æschyli p. m. 2. * Ἡσσητέον, Brunck. Aristoph. 1, 284. Kuster. 16." Schæf. Mss. Ἡττητέα, Aristoph. Λ. 451.] Ἥττημα, Clades, VV. LL. ex Esaiæ (31, 8.) Ἔσονται εἰς ἥττημα, pro Vincentur. Αᴛ Ἀήττητος est multo usitatius, redditurque apte Invictus, Insuperabilis, Dem. (309.) Ἀ. ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμὲ, Xen. Ἑ. 1, (1, 19,) Μεμνημένους ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς νενικήκατε, καὶ ναῦς εἰλήφατε, ὅσα τε

μετὰ τῶν ἄλλων ἀήττητοι γεγόνατε. Sic ἀ. ψυχαὶ Isocr. Archid. θυμὸς, Dem. Epit. Item cum dat., ex Aristide, Ἀ. χρυσῷ διεγένοντο. Philo autem εἰς τὸ ἀ. ἀντιφιλονεικεῖν dixit pro Obniti pervicaci audacia. Sed etiam pro Non victo alicubi ap. Plut. legisse mihi videor. "Ἀήσσατος, Dor. pro ἀήσσητος, Invi- "ctus. Apud Suid. Ἐμμὶ δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' "οὗ γενόμαν." [Ἀήσσητος, Thuc. 6, 70. 7, 44. Ἀηττήτως, J. Poll. 1, 157.] "Ἄηττος, ἀήττητος, In- "victus. Affertur enim e Philone ἄηττος φύσις pro "Inexpugnabilis natura." Ἀνήττητος ead. signif., VEL Ἀνήσσητος: pro quo EST Ἀνάσσατος Dorice ap. Theocr. 6, (46.) ἀ. δ' ἐγένοντο.

Ἐσσόομαι, Herod. pro ἡσσῶμαι, Vincor, Ὑπὸ Περσέων ἐσσοῦσθαι: (1, 104.) Ἐσσωθέντες τῇ μάχῃ.

Ἡσσάω etiam, et Ἡττάω, habent VV. LL. pro Vinco, sed sine testimonio. ["Valck. Phœn. p. 764. Diatr. 261. Polyb. 1, 186. 424. 2, 397. Diod. S. 2, 71. 427. 576. Epigr. adesp. 596. Lex. Gr. Tittm. 1, 1037." Scbæf. Mss.]

Ἧσσα s. Ἧττα, Inferiores partes, Clades. Sæpe vero et verbo Vinci commode reddi potest: Ἧτταν προσίεται, Xen. (K. Π. 3, 3, 20.) Se vinci patitur æquo animo. Plut. Ἧσσαν ἀγαπῆσαι πρὸ τῆς ἐλευθερίας, Vinci malle quam in libertate degere, VV. LL. Idem Plut. ἧτταν et νίκην alicubi opp., ubi ἧτταν vertere itidem Vinci; νίκην autem, Vincere, reddere possumus: de Frat. Car. Ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, Facit ut vinci jucundius sit quam vincere.

Ἀνθησσῶμαι, Vicissim vincor, succumbo: ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι, Cedere tanquam victum. [Thuc. 4, 19. * Ἐξηττάομαι, Arrian. Anab. 7, 12. M. Anton. 1, 1, 8. * Προηττάομαι, Polyb. 2, 53, 3. * Συνηττάομαι, Xen. K. Π. 6, 4, 14.]

Ἥσυχος, ὁ, ἡ, Quietus, Quiete fruens; Sedatus, Placidus, interdum et Tranquillus; exp. et Tacitus. Hesiod. Ἔ. (1, 119.) Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. init. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, Non sedata, placida. Apud Plut. itidem νὺξ ἥσυχος exp. Nox placida. At ἥσυχος βίος vide in Ἡσύχιος. Aristoph. cum verbo ἔχειν et μένειν utitur: estque ei ἔχε ἥσυχος, μένε ἥ., Quiesce, Mane quietus, aut etiam Tace. Sic Eur. Med. (550.) ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, pro Ne interpella sermonem meum. Thuc. dixit τὸ ἥσυχον subst. pro ἡσυχία, Quies, 1, (120.) Μήτε τῷ ἡ. τῆς εἰρήνης ἡδόμενον, Quiete pacis, quam pax affert. Ceterum quod ad derivationem attinet, Etym. eam esse vult ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ. Ego vero, si et meæ divinationi locus hic superest, παρὰ τὸ ἧκα ἔχειν derivarim, ut dicatur ἥσυχος quasi ἥκυχος, s. potius ἥκεχος. Mutari autem in quibusdam aliis derivatis spiritum satis notum est. || Ἡσυχαίτερος comp. et Ἡσυχαίτατος superl. pro ἡσυχώτερος et ἡσυχώτατος, Quietior, Quietissimus. Et interdum etiam adverbialiter. Apud Thuc. ἡσυχαίτερα 3, (82.) p. 100. sunt qui nomen esse velint pro Placidiora, Mitiora; sunt qui adverbium, pro Placidius, Mitius. Schol. nomen esse putat, exponens, ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχόμενα. Apud Xen. (K. Π. 6, 2, 6.) ἡσυχαίτεροι διεφοίτων videtur esse Magis lenti pro Magis lento gradu: et ἡσυχαιτέρα φωνὴ, (1, 4, 4.) Magis remissa, submissa vox. ["Toup. Opusc. 1, 89. Abresch. Æsch. 2, 28. Luzac. Exerc. 115. Wakef. Georg. 33. Ἥ. ἔχω, Markl. Suppl. 305. 1181. Iph. p. 158. Larcher Herod. 5, 450. Ἔχ' ἥ., Heind. ad Plat. Gorg. p. 45. Eur. Hipp. 1313. Herod. 648. Ἡσυχαίτερος, Abresch. Æsch. 2, 28. Thom. M. 426. Wakef. Eum. 422." Schæf. Mss. Ἡσυχώτατος, Ἡσυχαίτατα, Plato Charmid. p. 160.] Ἡσυχῇ, Quiete, Placide, Tranquille. Sæpe vero redditur et Sensim, Leniter, ἠρέμα: interdum et Paululum. Herodian. 1, (4, 1.) Ἥ. τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, Paululumque se e grabato sublevans, Polit. Gaza περικεχαραγμένον ἡ. vertit Serratum leniter, i. e. parum, paululum, Bud. Apud Diosc. autem ἐνερευθὲς ἡ. redditur Rubescens modice. At vero ap. Thuc. p. 284. Schol. exp. κρύφα. [* Ἡσυχὶ, LXX. Esai. 8, 6.] Ἡσύχως, aliud adv. pro Quiete, Tranquille. [Xen. K. Π. 5, 3, 53.] Ἡσυχα Aristoph. (N. 324.) pro eod. [* Ἡσυχοποιὸς, Gl. Silentiarius. * Πολυήσυχος, Schol. Æsch. Pr. 139.] Φιλήσυχος, Quietis amans, Quietæ et tranquillæ vitæ studiosus, ὁ φιλῶν τὸ ἥσυχον, i. e. τὴν ἡσυχίαν: nam ἥσυχον substantive etiam poni docui. ["Suid. 3, 598." Wakef. Mss.] Φιλησύχως, ut φ. διάκειμαι, Quietis amore teneor.

Ἡσυχάζω, Quiesco. A Thuc. 8, (86.) p. 289. ἡσυχάζειν dicuntur, qui tumultuari desinunt, Οἱ δὲ στρατιῶται τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἤθελον ἀκούειν, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας· ἔπειτα μέντοι, μόλις ἡσυχάσαντες, ἤκουσαν. Apud Eund. plurimis in ll., sicut et ap. ceteros historicos, dicuntur ἡσυχάζειν, Qui bellum non movent, ad movendum non se parant, a bello moto desistunt, ipsum intermittunt, Qui nihil attentant, moliuntur. Sed l. 1. ubi objicitur Lacedæmoniis eos solos e Græcis ἡσυχάζειν, quandam desidiæ signif. includi existimo. Apud Eund. (1, 49.) dicuntur ipsæ naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur. Quinetiam τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς ap. Eund. legitur 7, (83.) p. 262. pro ea parte noctis, quam Conticiniuu Plaut. appellat, a conticescendo. Latini Concubiam etiam noctem et Intempestam nominant. || Taceo, Sileo, Diog. L. [* "Ἡσυχαστέον, Isid. Pelus. 5. Ep. 28." Boiss. Mss. * Ἡσυχαστὴς, in Lexx. exp. Monachus, Solitariam vitam degens, nullo tamen exemplo. * Ἡσυχάστρια, Etym. M. "Suid. v. Εὐκηλήτειρα." Boiss. Mss. * Ἡσυχαστήριον, Locus in quo degunt ἡσυχασταὶ, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * "Ἡσυχαστικὸς, Anon. V. Chrys. 301." Seager. Mss. "Solitarius, Schol. Jo. Climac. 423." Boiss. Mss. * Ἀνθησυχάζω, Appian. B. C. 2, 486. * Ἀφησυχάζω, Hippocr. 1275, 41. * Ἐνησυχάζω, Chion. Epist. 16, 14.] Ἐφησυχάζω, Acquiesco. Jungitur autem dativo, τούτῳ, Acquiesco huic rei. Bud. ait esse in Pand. verbum juris pro Acquiescere et stare, ut ἐναναπαύεσθαι. ["Heliod. 4, 11." Boiss. Mss. "Apud Polyb. 2, 64, 4. vulgo editur εἰ δ' ἐφησυχάζοι, Si quietum se tenuerit, ubi probati Mss. Ἀφησυχάζοι, nescio an rectius." Schw. Mss. * "Καθησυχάζω, Schol. Eur. Hec. 169." Boiss. Mss. * Παρησυχάζω, Philo J. 398. 400. * "Συνησυχάζω, Chrys. Hom. 130. T. 5. p. 835." Seager. Mss.]

[* "Ἡσυχάνειν, D'Orville ad Charit. p. 285. 'ἡσυχάνειν, pro quo * ἡσυχαίνειν leg. putat Beck., mihi se non potest probare: non valde peccassem, si ἡσυχάζειν reposuissem.' Similiter dicitur ἀκταίνω et ἀκτάζω, Ruhnk. ad Tim. p. 21. λεσχαίνω et λεσχάζω, Valck. ad Ammon. p. 213." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

[* Ἡσυχόω, Amos 4, 10.]

[* Ἡσύχιμος, Pind. Ὀ. 2, 58.]

[* "Ἡσυχὶς, Callim. 1, 490." Schæf. Mss. * "Ἡσυχίδης, Synes, H. 8, 31." Boiss. Mss.]

¶ Ἡσυχαῖος, ὁ, ἡ, Quietus, Tranquillus. Sed frequenter pro ἠρεμαῖος, Lentus, Remissus, Qui sensim fit: ἡ. ἐλάσεις, Xen. (Ἱππ. 9, 6.) Vide Ἡσυχαίτερος et Ἡσυχαίτατος. Quamvis enim inveniatur ἡσυχαῖος, esse tamen hæc non ab illo, sed ab ἥσυχος, pro ἡσυχώτερος et ἡσυχώτατος, discimus ex iis, quæ traduntur ab Eust. 1441.

¶ Ἡσύχιος, ὁ, ἡ, i. q. ἥσυχος, Il. Φ. (598.) Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Quietum, i. e. Malo omni s. molestia carentem. At Valla adverbialiter poni existimavit, et vertit Clam: quam interpr. niti opinor auctoritate Scholiastæ Thuc., qui alicubi ἡσυχῇ exp. itidem κρύφα, ut antea docui. Apud Dem. ἡ. et ἀπράγμων copulantur cum βίος, pro Vita quieta et tranquilla, qualis est hominum privatorum, præ vita eorum, qui se reip. negotiis implicant: (150.) Τί δὴ, γινώσκων ἀκριβῶς, — τὸν μὲν τῶν ἰδιωτῶν βίον, ἀσφαλῆ καὶ ἀπράγμονα καὶ ἀκίνδυνον ὄντα, τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων, φιλαίτιον καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, οὐ τὸν ἡ. καὶ ἀπράγμονα, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις αἱρῇ; Huc autem pertinentia quædam vide in Ἡσυχία. Ead. signif. dicitur ἥ. βίος, quod exp. etiam φιλήσυχος. Ab Hes. autem ἥσυχος exp. etiam ἀπράγμων, quæ expositio et τῷ ἀπράγμων βίος dari potest, sicut

ἡσύνιον et ἀπράγμονα copulari a Dem. videmus. [* " Ἡσυχίως, Plato Theæt. 415. Heind." Boiss. Mss. * " Ἡσυχιότης, Modestia, Pudor, Sedatio in moribus, Lysias 789, 27." Seager. Mss.]

Ἡσυχία, Quies, Tranquillitas. Ab Hom. ἡσυχίη, Ionice pro ἡσυχία, dicitur esse illi, cui non facessitur negotium. Sic enim intelligo Od. Σ. (22.) ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη Αὔριον. Isocr. Symm. (10.) ἡ. et πολυπραγμοσύνην, sicut alibi (Archid. 43.) ἡ. et ἀγῶνας, inter se opp. Conveniunt autem ἡ. et πολυπραγμοσύνη, cum ἡσύχιος καὶ ἀπράγμων, quod e Dem. protuli: item ἀγῶνες oppositi πολυπραγμοσύνῃ conveniunt cum eo, quod ibid. legitur, βίος ἀγώνων μεστὸς oppositus τῷ ἡσυχίῳ. Sed et quod ἀσφαλῆ etiam καὶ ἀκίνδυνον contrarium facit ibi Dem. τῷ ἡσυχίῳ, id cum his ejusd. Isocr. quadrat, in Archid. Ἡ. ἐπιθυμοῦμεν καὶ περὶ ἀσφαλείας βουλευόμεθα. Thuc. 3. Ἐν τῇ ἡ. et ἐν τῷ πολέμῳ inter se opp. Jungitur et aliis præpp. ut ἐφ' ἡσυχίας, Aristoph. (Σφ. 1517.) pro Quiete. Et pro eod. καθ' ἡσυχίαν, Lucian. Καθ' ἡ. ἀκούουσα. Cum utraque præp. exp. etiam Placide. Sed ap. Thuc. καθ' ἡ. verto etiam Per otium, ut docebo paulo post. Sæpe jungitur cum verbo ἔχειν, in ea ipsa signif., quam dixi ἡσυχάζειν habere passim ap. Historicos præsertim. Bud. ap. Dem. ἡ. ἔσχον interpr. Quieverunt, addens esse pro Nihil attentarunt: et ei opponi ἐπιχειρεῖν. Isocr. dixit etiam Symm. πολλὴν ἡ. ἔχειν. Dicitur vero et δι' ἡσυχίας ἔχειν pro In quiete continere, Bud. ap. Thuc. At ἡ. ἄγειν, i. est q. ἡ. ἔχειν. Thuc. 2. Ἡ. ἄγετε, νεμόμενοι τὰ ὑμέτερα. Exp. et Feriari, Otiari. Dicitur etiam ἡ. ἄγειν περί τινος, pro Nullas de aliqua re turbas movere s. excitare. Isocr. Hel. Enc. (23.) Περὶ μὲν τῶν ἄλλων ἡ. ἤγαγον, ὑπὲρ δὲ ταύτης τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Credo autem ἡ. ἄγειν περί τινος, posse alicubi reddi etiam, Patienter aliquid ferre. Sed et cum gen., ἡ. ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, pro Supersedere etc. vel Abstinere. Cic. itidem Quiescere pro Supersedere dixit. Jungitur autem aliis quoque verbis cum præp., διατρίβειν ἐν ἡ., μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, de quibus mox dicam. || Peculiariter Quies, quam pax affert: unde et pro Pace s. Induciis accipitur; atque ita verti potest ap. Thuc., ubi ἐν τῷ πολέμῳ et ἐν τῇ ἡ. opp. Apud Eund. rursus pro Pace, Induciis, 177. ubi Schol. exp. ἀπραξία πολέμου. Sumiturque ita frequenter in hisce loquendi generibus, ἡ. ἄγειν, ἔχειν, de quibus modo dictum fuit. || Quies, in siguif. Somni, Herodian. 1, (17, 21.) Ἡ. δὴ παρεσκευάζον αὐτῷ. Alibi autem hac in signif. legere me non memini. || Otium: unde καθ' ἡσυχίαν pro Per otium, ap. Xen. Ἐ. 6. ubi etiam opp. ei διὰ σπουδῆς. Sic autem usurpavit ante eum Thuc. non semel; habes enim cum alibi, tum p. 206. 259. 296. Sic ἐν ἡ. διατρίβειν, μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, Herodian. (2, 5, 3 1, 13, 3.) Otium agitare, agere, Polit.: quam signif. habet etiam ἡ. ἄγειν, quod et ad verbum ei respondet. || Silentium: Πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορείων, Diog. L. 408. Sic Lucian. (1, 542.) de eod. silentio Pythagorico, Ἡ. μακρὴ καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. At Plut. ἡ. et σιωπὴν copulavit in Coriol. Καὶ παρέσχεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡ. ὁ δῆμος. Itidem Plato Ap. Socr. (28.) post σιγῶν subjunxit, Καὶ ἡ. ἄγων. || Solitudo, Cic. ap. Xen. [Ἀπ. 2, 1, 21. " Abresch. Æsch. 2, 28. Jacobs. Anth. 7, 225. 9, 45. Huschk. Anal. 123. ad Diod. S. 1, 610. Ammon. 68. Valck. Hipp. p. 215. Ἡ. ἄγειν, ἔχειν, ad Diod. S. 1, 619. 2, 74. 305. 370. ad Xen. Eph. 201. 280. ad Herod. 6. 515. 579. Seq. partic., Boeckh. in Plat. Min. 195. Ἐφ' ἡσυχίας, Dionys. H. 1, 393. 3, 1754. Heyn. Hom. 4, 468. Καθ' ἡσυχίαν, Boiss. Philostr. 453.: opp. διὰ σπουδῆς, Xen. Ἐ. 6, 2, 28." Schæf. Mss. Ἡσυχίαι, plur., Isocr. Symm. 17.]

" ΗΤΡΙΟΝ, Stamen. Suid. enim ἤτρια exp. στήμονας, in b. l. ex Epigr. τόν τε πρόσεργον Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρινομέναν κερκίδα: pro quo in iisd. Epigr. Antipater dicit, Κερκίδα εὐκρίτους ᾗ διέκρινε μίτους: appellans μίτους quæ ille alter ἄτρια, Dor. pro ἤτρια. Ipsum etiam textum et ὕφασμα nominatur ἤτριον. Plato Phædro, Ἀλλ' δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον ὥσπερ ἐμοί, Nonne pannosi et lacera veste videantur ut ego, Bud. Itidem Gal. accipit, cum ἐξητριασμένον ap. Hippocr. esse dicit τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, Percolatum et transmissum per pannum: quanquam peculiariter τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nom. appellari velint, ut Suid. quoque esse tradit ἔνδυμα ὑμενῶδες, Indumentum membranæ instar subtile: ap. quem et περὶ τοῦ δρακοντοειδοῦς σημείου τοῦ ἐν πολέμῳ, hic legitur l., Μετεωρίζων τὸ ποικίλον ἤτριον, πάσας ἑλίσσει τροπάς: solent enim signa militaria s. vexilla e tenuissimo subtilissimoque filo confieri, byssino aut serico. "Ἤτριον Schol. Nicandri dici tradit etiam τὸ ἧπαρ, Hepar, Jecur: in exemplum afferens hoc hemistichium, ἠτρίου ἱππείοιο. || Ἤτριον, in Ms. Suidæ Cod. exp. etiam ἄτρωτον, Invulneratum: pro quo in excusis exempl. habetur ἠτρίον, ad differentiam prioris ἤτριον proparoxytonως scripti." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 152. 337. ad Bion. p. 333. Phœn. p. 576. ad Mœr. 203. Timæi Lex. 135. et n., Wessel. Ep. ad Venem. 5. Heringa Obss. 168. 190. Toup. Opusc. 1, 168. 2, 56. Wakef. Ion. 1441. Musgr. 1421. Jacobs. Anth. 7, 14. 66. 9, 99. Heind. ad Plat. Phædr. 321. *Ἤτριος, Wakef. Ion. l. c. Musgr. l. c." Schæf. Mss.] " Ἐπήτριος, Versutus, Versipellis; λόγιος, πανοῦργος, Hes." " Ἐπήτριμοι, Densus. Plur. ἐπήτριμοι, Il. T. (226.) Αἰὴν γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα Πίπτουσιν, Densi, Conferti. Quidam h. vocab. dictum esse volunt παρὰ τὰ ἐν τοῖς ὑφεσιν ἠτρία, i. e. τοὺς ἐπαλλήλους στήμονας. Vide Eust. Ἐπίτριμοι, pro ἐπήτριμοι quidam Codd. habent: sed deductionem sequendo, cujus facta fuit mentio, secunda syllaba litera η scribenda est." " Πανεπήτριμος, Densissimus. Oppian. K. 3, (172.) Ἑσπερίου ζεφύροιο πανεπήτριμα χευαμένοιο, Densissime fundente ac spargente." Εὐήτριον ἱμάτιον, Suidæ τὸ εὐϋφὲς, Bene eleganterque texta vestis. Sic εὐήτριος χιτὼν dicitur: et εὐήτριον ὕφασμα ap. J. Poll. l. 7. τὸ εὐϋφὲς καὶ λεπτόν. Eod. teste b. v. usus est Æschyl. in *Δικτυουργικοῖς, non tamen ἐπὶ ἐσθῆτος, sed dicens δικτύου δ' εὐήτρια. Lucian. Lexiph. Λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια εὐήτρια. Hes. εὐήτριον exp. εὐκοίλιον." [Plato Polit. 48. Philostr. 880.] " Ἐνήτριος χιτὼν, Vestis subtilis, VV. LL. Potius εὐήτριος." " Ἐξητριασμένον, Galeno ap. Hippocr. τὸ διὰ ἠτρίου i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος, ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum."

" ΗΤΡΟΝ, Suidæ et Schol. Nicandri τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, Pars umbilico subjecta: ut J. Poll. quoque l. 2. ἧτρον et ὑπογάστριον vocari scribit τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχώσεων, Omne illud quod sub umbilico est usque ad pilos qui supra pudenda sunt: ut sit i. q. ἐφήβαιον: rectius itaque a Marcello redditur Imus venter, quam ab Hermolao Pubes, quæ est ἥβη. Xen. Ἱππ. (12, 4.) Περὶ δὲ τὸ ἧτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaph. Aristoph. (Θ. 509.) τὸ γὰρ ἧτρον της χύτρας ἐλάκτισε: quod interpr. queas Ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. At Nicander Θ. 595. Καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπαὶ μέσον ἧτρον ὀλόψας, pro ἐντεριώνην, Medullam, Schol., addens etiam τὸν ὀμφαλὸν, τὸ *γονάτιον, Umbilicum, Geniculum. Suid. ἧτρον esse dicit etiam τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας, quod ἔλυτρον appellant, Integumentum et involucrum matricis. UNDE Ἡτραῖα, ET Ἡτριαῖα dicuntur quæ ad τὸ ἧτρον pertinent, s. de eo sunt. Lucian. Lexiph. Παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον: qualis ap. Athen. est μήτρας τόμος" [Ἡτριαῖον δέλφακος, Athen. 104. *Ἡτριαία, Athen. 4, 96. Ἡραῖος, Lobeck. Phryn. 557.] " SED ET Ἡτρίδια τεμάχη Comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste J. Poll. 2, (170.) Sunt qui hæc velint esse Sumen s. Abdomen." [Casaub. ad Athen. 1, 4.] " Ὑπήτριον, Sumen, Abdomen, in VV. LL. Vide Hes. et Suid." [Cf. Ἠπήτιον, Ὑπήτιον.]

"Ἴτρον, Suid. dici ait τὸ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ "μέρος, Partem umbilico subjectam: unde et μίτραν "dici τὴν περὶ αὐτὸ ζώνην. ITIDEMQUE Ἴτρια Hes. "dici scribit τὰ ὑπογάστρια, Imam ventris partem. "Id tamen ἧτρον potius dicitur: de quo supra. "Lascar. vero ἴτρον in Epigr. dicitur exposuisse "Utrem, sc. pelle confectum. Alioqui Ἴτρια vocan- "tur καπυρώδη πλάσματα, πέμματα, ut iidem Lexico- "graphi testantur: ferunturque fuisse Placentarum "s. Operis pistorii genus prætenue, facileque fra- "gile: unde idem Hes. esse dicit κλάσματα, et Gal. "in Lex. Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον, "διὰ τὸ εὔθραυστον: nimirum verbo ἐρείκειν signi- "ficante θραύειν. Itaque recte Anacr. ap. Athen. "(472.) dicit, ἰτρίου λεπτὸν ἀποκλάς. Atque adeo "ipse Athen. (646.) testatur ἴτριον fuisse *πεμμάτιον "λεπτὸν, idque διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον, "Opus pistorium tenue e sesamo et melle confe- "ctum: l. 3. scribens libum a Romanis vocari πλα- "κοῦντα ἐκ γάλακτος, ἰτρίων τε καὶ μέλιτος. Gal. de "Alim. Facult. 1, 4. duo esse scribit ἰτρίων genera: "præstantius quidem quod ῥυήματα appellant, de- "terius vero quod λάγανα: quapropter omnia quæ "διὰ τούτων τε καὶ σεμιδάλεως συντίθεται esse παχύ- "χυμα et βραδύπορα: at τὰ σὺν μέλιτι σκευαζόμενα "esse μικτῆς δυνάμεως. Vide ibid. et alia de his pla- "centis, itemque de Tuenda Valetudine 5. Meminit "Diosc. quoque τῶν ἰτρίων, 4, 64. dicens ibi τὴν "ῥοιάδα μήκωνα μίγνυσθαι μελιττώμασι καὶ ἰτρίοις, "Placentis mellitis et itriis. Et Aristoph. 'A. (1092.) "Ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Et Soph. "ap. Athen. l. 14. Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὐ πρὸς ἴτρια "βλέπω. Notandum vero ap. Hes. et Aristoph. seri- "ptum esse ἰτρία paroxytonως: ap. alios proparo- "xytonως ἴτρια." [Hes. v. Ἐρεικὰς, J. Poll. 612, 78. Hephæstio p. 54.] "Apud Eust. vero sunt ET Ἰτρί- "δες: nam p. 1632. ex Athen. refert Ῥοδιακάς τινας "ἰτρίδας fuisse χρηστὰς εἰς εὐφροσύνην διὰ τὰ συνε- "ψηθέντα εὐώδη." [* Ἰτρινέος, Anal. 2, 141. * Ἰτριο- πώλης, J. Poll. 7, 30.]

"ΗΦΑΙΣΤΟΣ, Vulcanus: Filius Jovis et Junonis, "Fabrorum metallicorum deus, et Inventor τῆς "χαλκευτικῆς: quamobrem et Mulciber Lat. dictus "est a mulcendo ferro." [* Ἡφαιστόδαμος, Hes.] "Ἡφαιστόπονος, A Vulcano elaboratus, ut ὅπλων, "Eur." [Iph. A. 1071.] "ET Ἡφαιστότευκτον" [al. *Ἡφαιστοτευχὲς] "δέπας, Athen. (469.) Poculum a "Vulcano confectum: est enim Homero teste κλυ- "τοτέχνης." [Soph. Phil. 987.] "Ab eo DICI- "TUR Ἡφαίστειος, Vulcanius: ut δεσμὸς, Vulcanium "vinculum: Proverb. ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, E quibus "effugi non potest, ut Mars et Venus e Vulcani vin- "culis et nexibus evadere nequibant, Od. Θ. Suid. "Συγκατειλημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δε- "σμοῖς, ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γ' ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. "NEUTR. PLUR. Ἡφαίστεια, τὰ, sc. ἱερὰ, Vulcania "sacra, s. Vulcanalia: Festum in honorem Vulcani. "SING. τὸ Ἡφαίστειον, sc. ἱερὸν, Vulcania ædes, "Templum s. Fanum Vulcani." [Demosth. 898.] "|| Rursum Ἥφαιστος dicitur pro φλὸξ Ἡφαίστοιο et "πῦρ, Ignis, Flamma: ut" [Il. B. 426.] "Σπλάγ- "χνα δ' ἂρ ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic "Ἥφαιστος urbem aliquam vel partem ejus absu- "mere dicitur, ap. poetas. Eodemque modo Ἄρης "pro Bello." [* Ἡφαίστια, τὰ, Gl. Vulcania. * "Ἡφαιστιάδαι, Bentl. Opusc. 55. * Ἡφαιστηϊάδης, Musgr. Ion. 270." Schæf. Mss. Nonn. 37, 473. * Ἀνήφαιστος, Eur. Or. 620. * "Ἐνήφαιστος, Tzetz. Chil. 10, 503." Elberling. Mss.]

ἦΧΟΣ, ὁ, Sonus, Sonitus, Plut. (8, 2.) Ὥσπερ ἀγγεῖα, κενοὶ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστοὶ, περιΐασι, Herodian. 6, (9, 4.) Κόνις τε πόρρωθεν ἀγειρομένη φαίνεται, βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, Sonitus e clamore magnæ multitudinis exauditur, 5, (5, 17.) Ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων, Ad variorum organorum sonos, Dem. Phaler. Τῶν γραμμάτων τούτων ὁ ἦχος: ap. Eund. ἦχος αὐλοῦ, κιθάρας, σύριγγος. Lucian. (1, 46.) Τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Diosc. 1, 39. Ἔτι δὲ κεφαλαλγίας καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συριγμούς. De quo Plin. 23, 4. Prodest et auribus, vermiculosque in his enecat, et gravitatem auditus discutit, sonos incertos et tinnitus: obiter capitis dolores et oculorum. Et ἤχου ὁ ψόφος, Strepitus, qui ex ipso sonitu existit, s. resonantia. ["Thom. M. 428. 694. ad Mœr. 175. Villois. ad Long. 26. 49." Schæf. Mss.] Ἠχόπους, Sonipes, Pedibus sonum edens, Eust. [Il. 883, 37. *Ἄηχος, Schol. Eur. Phœn. 967. * Ἄπηχος, ad Greg. Cor. 211. * "Ἀπηχία, Phrynichus Bekkeri p. 16." Boiss. Mss. * "Βαρύηχος, ad Diod. S. 1, 354." Schæf. Mss. Suid. v. Βαρύβρομος.] Δύσηχος, Dissonus, Male sonans, Hermog. [Etym. M. 264.] Ἔνηχος, In quo sonus est, Sonans, Sonorus: ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa, quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia: Τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ovid. Item Sonans in, i. q. ἔναυλος. Greg. Ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ τοῖς ἐμοῖς ὠσὶν ἔ., Qua meæ aures personaut. Idem Postumiano, Μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔ. ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. || Peritus, in Eccles. nisi sit erratum, Bud. ["Thom. M. 303. 305." Schæf. Mss. *Ἔξηχος, ad Greg. Cor. 211. * "Ἐξηχία, Hes. secundum Schow. p. 162. ἀφραδίῃσι, μωρίαις, ἀνοίαις, ἐξηχίαις. Musurus et post eum libri editi εὐηθείαις. Sed cur corrigendum ἐξηχίαις? Id enim rectum. Dicitur ἔξηχος, etsi in Lexx. desideratur. Etym. M. p. 696, 39. Πυκνά· τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη, Absona, Absurda. Hinc ἐξηχία, vel fortasse ἐξήχεια, (secundum analogiam vocis ἀπήχεια) Absurditas. H. l. Musurus textum corrupit, glossam substituens. Ἔξηχος extat etiam in Ducangii Gloss. p. 402. ubi redditur Stultus, Amens." Bast. ad calcem Scap. Oxon.] Εὔηχος, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Diosc. 2, 28. Ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, ubi tamen mendose legi videtur εὐήχας pro εὐνήχους. De quo Plin. Vocem siluri recentes salsique in cibo adjuvant. I. etiam signif. q. εὔφωνος, Bonam vocem habens, Athen. (80.) Καὶ τραγῳδὸν φησι γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν σύκων μὴ γευσάμενον: paulo ante, Εὐφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σύκων ἐσθίοντας. Plin. quoque ficus voci contrarias esse testatur. [* Εὐήχως, Thom. M. 571. * "Κακόηχος, Suid. v. Ἐκμελής. * Μεγαλόηχος, Schol. Pind. Π. 6, 10. 12, 35." Boiss. Mss.] Ὀξύηχος, Acutum sonum edens, Argutum sonans, Alex. Aphr. [Etym. M. * "Ὁμόηχος, Hes. v. Ὁμορροθοῦντες, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de Imag. 125. * Πολύηχος, Herodian. Epimer. 189." Boiss. Mss. * Πολυήχως, Ælian. H. A. 12, 28. * Πολυηχία, Demetr. Phal. c. 73. * Ταπείνηχος, Athen. 80. ex emend. Schweigh.]

Ἠχώδης, Sonorus, Sonans, Dem. Phal. (42.) de numero heroo, Ὁ μὲν ἡρῶος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, ἀλλ' ἠ. ["Hippocr. 145." Wakef. Mss.]

¶ Ἠχὴ, Sonus, i. q. ἦχος, Il. Π. (768.) πρὸς ἀλλήλους [-λας] ἔβαλον ταναηκέας ὀζους Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων. Plato, Ὑφ' αὐτοῦ φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, Movetur ipsa per se sine voce et sine ullo sono, Lex. Cic. 24. ["Thom. M. 428. Wakef. Phil. 213. Jacobs. Anth. 12, 358. Boiss. Philostr. 539. Musgr. Phœn. p. 217. Villois. ad Long. 49. Mœr. 175. et n." Schæf. Mss.] Ἀζηχὴς, Magnum sonum edens, μεγαλόφωνος: sic antiqui quidam ap. Il. Δ. (435.) exp. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι, Eust. Sic accipi potest et Il. P. (740.) Ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων Ἀζηχὴς ὁρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν, O. (658.) ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι. Item, Aridum sonum edens, Aridus: ut Apoll. Rh. Schol. exp. 2, (99.) κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύννους Ἰθὺς ἀνασχόμενοι. Alii dictum volunt quasi ἄζην, h. e. ξηρασίαν, ἔχων, pro Aridus atque ideo durus, σκληρός: quo sensu quidam dictum volunt ἀζηχῆ θυμὸν ab Hom. i. e. ἄτεγκτον, * δυσμάλακτον, Animum, qui emolliri et flecti non possit, Obstinatum et induratum, Eust. || Continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής: nam et inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Il. O. (24.) ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς adv. Con-

tinenter, Sine intermissione, Od. Σ. (2.) μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ἀϛηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. || Ἀϛηχὲς, δεινὸν, μέγα, Eust., e vett. quorundam sententia: ἰσχυρὸν, Hes. Ἀϛαχὴς, i. q. ἀϛηχὴς, Hes. "Ἀϛηνεχὲς, VV. LL. perperam pro ἀϛηχές." Ἀπηχὴς, Absonus, Sonum malum et ingratum habens, Lucian. (1, 550.) Βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνὶ, quod de Diogene Cynico dicitur. Sic quidam ἀνώνυμος ap. Suid. Μὴ * ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀ. προενεγκαμένων. Capitur etiam pro ἀηδὴς, Invisus, Ingratus, Odiosus: quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata: ἀπηχὲς enim exp. Suid. δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρόν: et οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Sed dixerat proprie esse τὸ σκληρὸν καὶ ψευδές. Hes. quoque ψευδὲς exp. Falsum. Cujus signif. exemplum desidero. Quod autem ap. illum ἀπηχὲς exp. ἀειδὲς, non dubium est quin librarii errore contigerit, qui ει pro η posuerit: itidem vero errarit in Ἀειδεστάτων, quo exp. ἀπηχεστάτων. Est vero ET Ἀπήχεια ap. eund. Hes. expositum * δυσοιωνισμὸς, ἄχθεια, μῖσος. Sed ἄχθεια vocabulum suspectum est. Sed ET adv. ἀπηχῶς vult esse σκληρῶς, ἀπεχθῶς: sicut et Suid. nomen ἀπηχὲς exp. σκληρόν. Crediderim autem ἀπηχὲς significare σκληρὸν ex eo, quod quæ dissonant, sint auribus dura et insuavia: sed unde pro ψευδὲς usurpetur: ne suspicari quidem possum. ["Ἀπήχεια, Lysiæ Fr. 24, 23. Harpocr." Kall. Mss.] Βαρυηχὴς, Gravisonus, Gravem sonum s. sonitum edens, i. q. βαρύγδουπος, βαρύκτυπος. Βαρυαχὴς Dorice pro eod., Epigr. [Soph. Œd. C. 1561. Aristoph. N. 277. Ὀ. 1748. * Βαρυηχέω, Nicet. Annal. 6, 7.] Γλυκυηχὴς, Dulcisonus. "Γλυκυαχὴς, Epigr., Dorice." [Anal. 2, 114. * Διηχὴς, Philoponus ad Genes. 191. Theoph. Simoc. Φυσ. Ἀπορ. 1, 4, p. 7.] Δυσηχὴς, Malum et ingratum sonum edens, Il. B. (686.) οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο. Ἐριηχὴς, Valde sonans, i. q. ἐρίγδουπος, ἐρίκτυπος. [Opp. Ἁ. 3, 213.] Εὐηχὴς, Bene sonans, Sonorus, i. q. εὔηχος, Plut. de Def. Orac. ὄργανον διηρτημένον καὶ εὐηχὲς, Instrumentum constructum et sonorum. [Εὐαχὴς, Anal. 2, 27. * Κακοηχὴς, Polemon Physiogn. p. 252.] Κατηχὴς, vide post Κατηχῶ, licet hoc illo posterius sit. [* Νεαροηχὴς, Philostr. V. Soph. 2, 79.] Πολυηχὴς, Multos sonitus edens, Opp. K. 3. Ἔξοχα δὲ στυγέει δοῦπον πολυηχέα θηρῶν. [Quint. Sm. 1, 294. 4, 570. * Προσηχὴς, Plut. Alex. 17. sed v. nott. * "Ὑπηχὴς, Heyn. Hom. 8, 360." Schæf. Mss.] Ὑψηχὴς, Altisonus, sed pro Altum et clarum sonum edens, Il. E. (772.) θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, Sonipedes, Quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, quos alibi χαλκόποδας vocat, vel ὑψαύχενες, Eust. [* "Ὑψηχέω, Schol. Il. Z. 507." Boiss. Mss.]

Ἠχήεις, Sonorus, Sonum s. Sonitum edens, Sonabilis, Il. A. (157.) Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, Sonorum s. Tumultuosum mare, Sonans pelagus, Virg. Et δώματα ἠχήεντα, Od. Δ. (72.) Resonabiles ædes, Quæ præ amplitudine sua resonant. [* Ὑπερηχήεις, Quint. Sm. 2, 1. sed perperam.]

[* Ἠχικὸς, Poëta de Lyricis Poëtis post Vitam Pindari p. 160.]

Ἠχέω, Sono, Hesiod. Θ. (42.) ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου, Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, Pulsata dolia sonant. Et ap. Aristoph. N. (164.) quidam dicit Τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος. Reperitur vero et cum casu, quasi activum. Dem. Phal. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτὰ, Sonum ipsarum referunt vel edunt, aut etiam Sonant ipsas. [* Ἤχημα, Theophyl. Simoc. Epist. 44. 82.] Ἠχητὴς, q. d. Sonator, Qui sonat, Sonans, Sonorus: ἠχηταὶ, κήρυκες, κρᾶκται, ᾠδοὶ, τέττιγες * ἡδύφθογγοι, Hes. omnes enim ii sonori s. canori dicuntur. Εὐήχητος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Eur. [Εὐάχητος, Eur. Hipp. 1272. Ion. 884. * Πολυήχητος, Schol. Æsch. Pr. 577. * Ἠχητικὸς, Gl. Sonorus, Schol. Il. A. 157.] Ἠχέτης, i. q. ἠχητὴς, Hesiod. (Ἔ. 2, 200.) καὶ ἠχέτα τέττιξ Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν Πυκνὸν ἀπὸ πτερύγων, Canora, Vocalis, Stridula cicada. [Ananius Athen. 283. * Τανυηχέτης, Epith. maris, Opp. K. 2, 144.] Ἠχετικὸς, Sonorus, Canorus. De ἐχέτα autem τέττιξ vide in Ἀχέτα paulo post.

"Ἀνηχέω, Resono, ut ἀνήχεε μολπὴν in Epigr. "nisi malis Cum sonitu edebat s. emittebat." ["Jacobs. Anth. 10, 306." Schæf. Mss.] Ἀντηχέω, Contra sono, Ex adverso sono vel resono, Julian. ad Jambl., qui ipsi τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον ἐμνήστευε, Καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θίασον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν, ἄνετοι φέρονται, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῷ σῷ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς ἀντηχήσομεν, ὥσπερ οἱ τῷ χοροστάτῃ πρὸς τὸ ἀνάκλημα τοῦ ῥυθμοῦ συνομαρτοῦντες, Ut qui Libero thiasum pulsanti ad choream, dissoluti feruntur; sic et nos tibi tuoque plectro succentivo respondeamus consentaneo, Bud. Sunt vero et loci quidam ἀντηχοῦντες, Resonantes. Vitruv. 5, 8. postquam monuit animadvertendum esse uti sit electus locus, in quo leniter applicet se vox, neque repulsa resiliens incertas auribus referat significationes, Sunt enim, inquit, nonnulli loci naturaliter impedientes vocis motus: uti dissonantes, qui Gr. dicuntur κατηχοῦντες: circumsonantes, qui ap. eos nominantur περιηχοῦντες: item resonantes, qui dicuntur ἀντηχοῦντες: consonantesque, quos appellant συνηχοῦντες. Dissonantes sunt, in quibus vox prima cum est elata in altitudinem, offensa superioribus solidis corporibus, repulsaque resiliens in imum, opprimit insequentis vocis elationem. Circumsonantes autem sunt, in quibus circumvagando coacta vox, se solvens in medio, sine extremis casibus sonans, ibi extinguitur incerta verborum signif. Resonantes vero, in quibus cum in solido tactu percussa resiliat, imagines exprimendo, novissimos casus duplices faciunt auditu. Item consonantes sunt, in quibus ab imis auxiliata cum incremento scandens, ingreditur ad aures discreta verborum claritate. Hæc ille. ["Ἀντηχέω, Porson. Med. p. 39. Wakef. Alc. 430. Jacobs. Anth. 7, 195. 10, 306. Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 314." Schæf. Mss. * "Ἀντιηχέω, Theocr. Ep. 4, 11. * Ἀντήχημα, Schol. Philostr. 620." Boiss. Mss. * Ἀντήχησις, Plut. 8, 329.]

Ἀπηχέω, Dissono, Absono, ἀπᾴδω. Item ἀπηχεῖν dicimur, cum ad soni finem tendimus. Itidem ἀπηχοῦσα φωνὴ, Vox desinens, extremos sonos, extremum sonum edens. Gaza autem putavit signif. Vocem in sonum astringere tenuiorem: in Aristot. Probl. s. 10. Οἱ γοῦν μιμούμενοι τοὺς σφόδρα πόρρω ὄντας καὶ βοῶντας, ὀξὺ φθέγγονται, καὶ ὅμοιον τοῖς ἀπηχοῦσι· καὶ τῆς ἠχοῦς ὀξύτερος φαίνεται ὁ ψόφος. In usu est et pass. Ἀπηχέομαι, unde ἀπηχουμένη φωνὴ ap. Areth. in Apocal. Resonans vox, ubi scribit, Φωνὴν λέγει πνευματικῶς, ἀλλ' οὐκ αἰσθητῶς καὶ τῷ ἀέρι διηχητικῶς ἀπηχουμένην. Suidæ ἀπηχημένον est ἀπόβλητον, ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου. [Arrian. 2, 17.] Ἀπήχημα, Dissonantia, Quod dissonat, Soni s. Vocis velut desinentia. Tribuitur et instrumentis musicis: Ἔστι δὲ θρεττανελὸ τῆς λύρας τὸ ἀ. Exp. etiam Resonantia. Bud. ἔσχατον ἀ. signif. propria vult esse Extremum vel soni vel vocis pulsum: et quo longissime tenor soni permeare potest, illic esse ἀ. velut Extremam resonantiam. Unde metaph. sumi ait ap. Dionys. Areop. ἔσχατον ἀ. pro Ultima conditione: et ap. Basil. ac Greg. pro Vestigio et reliquiis. Idem in Basil. Πεφύκασι γάρ πως αἱ καθ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ἀ. εἶναι τῶν μεθημερινῶν φροντίδων, vertit, Imagines quædam referentes diurnas curas. Vide plura ap. eum in Comm. || Medicis est, A contraria ictus parte facta calvæ fractura s. fissio, ut annotarunt quidam e Marcello in Diosc. 4. [Paul. Ægin. 6, 90. "Longinus 9, 2. et Toup." Seager. Mss.] Ἀπήχησις, i. q. ἀπήχημα, Dissonantia, Soni desinentia, Resonantia. In quibusdam Scholiis dicitur esse ὁ ἦχος, ἡ προφορὰ, ἡ ἐκφώνησις. [M. Anton. 4, 3. Schol. Aristoph. N. 291.]

Διηχέω, Persono. Unde διηχοῦν, Personans. [Plut. Placit. 4, 16. Timol. 21.] AT Διηχὴ, vocatur Facultas illa, qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur, ἡ τῶν ἤχων * διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται, Suid. Est autem v. usitatum ap. Aristot. Enarratores. [* Διήχημα, i. q. διάστημα, Dionys. Lysia c.

11.] Διηχητικῶς, vide in Ἀπηχέω.

Ἐνηχέω, Insono, Greg. Τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τῷ μύστῃ καὶ μυσταγωγῷ τῶν τοιούτων, Meas aures personantis, Qua aures meæ personant: de Baptismo, Εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχησάτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτασχε τὸν ἐνηχήσαντα· μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς παιδείαν Θεοῦ καὶ νουθεσίαν, Personet aures tuas. Accipitur etiam active pro Inculco auribus, Doceo, Bud. e Chrys. 1 Cor. 12. Καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor, Chrys. 2 ad Cor. [Suid. 1, 45. "Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903. p. 24." Boiss. Mss. * Ἐνήχημα, Jambl. V. P. 132. Kiessl. * "Ἐνήχησις, Actus insonandi, Clangor, Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129." Seager. Mss. * "Διενηχέω, Leo Diac. in Notit. Mss. 8, 277. 291." Boiss. Mss. * Προενηχέω, Cyrill. in Habac. p. 574.]

Ἐξηχέω, Per sonum effero, Enuntio, Greg. de Apostolis Spiritu sancto afflatis die Pentecostes, Ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas in Apocal. 11. Ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου * σάλπισις παριστᾷ φωνὰς μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας, In cœlo personantes, Quarum sonus per totum cœlum exaudiebatur. [Polemo Phys. 1, 22. Polyb. 30, 4, 7. * Συνεξηχέω, Euseb. H. E. 2, 17.]

Ἐπηχέω, Assono, Ovid. plangentibus assonat echo; Insono. Lucian. (2, 692.) Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ [ἐπῆλθεν,] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται. Ex Eod. (2, 683.) in VV. LL. citatur Ἐπήχει [ἐπίχει] τῶν βλασφημιῶν, exponiturque Opprime clamore blasphemias. [* Ἐπήχησις, Steph. Byz. v. Δωδώνη.] Ἀντεπηχέω, Obstrepo, Obturbo, Lucian. (1, 642.) Ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες, Hi suo ejulatu obstrepunt, Bud. Vulgo exp. In vocem vicissim prorumpunt. Συνεπηχέω, Uno sonitu s. Una voce acclamo vel accino; Budæo Consona voce accino præeunti, cum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de Mundo, Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, Consona voce totus chorus auspicanti præsuli accinit, s. admurmurat. Xen. K. Π. 3, (3, 26.) Ἐξῆρχεν αὐ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχησαν μεγάλῃ τῇ φωνῇ: 7, (1, 13.) Ἐξῆρχε παιᾶνα, συνεπήχησε δὲ πᾶς ὁ στρατός. Bud. interpr. Admurmuro, Applaudo ap. Themist. 119. in post. pag. Plut. (6, 160.) Οἷον ἑλκομένους βίᾳ δι' αἰδὼ καὶ συνεπηχοῦντας.

Κατηχέω, Sono, unde κατηχοῦντες τόποι, de quo lege in Ἀντηχέω. Κατήχημα, Sonitus, in VV. LL. e Bud. Αἱ Κατηχὴς, quod ibid. exp. Resonans, malim reddere Sonorus, Streperus. Habetur autem ap. Theocr. 1, (7.) sed mutato Dorice η in α, ἢ τὸ καταχὲς Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ, ubi tamen exp. etiam κατωφερὲς, et καταχεόμενον: secundum quas expp. aliam originem haberet; sed non video quomodo καταχὲς ita possit exponi, præsertim cum etiam corripiendum esset α sec. syllaba, contra versus legem, aut certe licentia alioqui rara utendum. Hoc tamen fateor, κατηχὴς pro Sonorus, præcedere debuisse verbum κατηχῶ, non sequi: sed illinc huc remisi, ut una de nomine ac verbo tractare commodius possem. || Κ. σε τοῦτο, Insono tibi hoc, tuis auribus; scimus enim præp. κατὰ præfixam in compositione, e verbis neutris sæpe activa, s. ἐξ ἀμεταβάτων μεταβατικὰ facere, sed κ. peculiariter dicitur is, qui rem quampiam insonat ejus auribus, quem docere vult: adeo ut perinde sit ac si dicas, Viva voce doceo s. erudio. Sic autem verbum Insono cum acc. legisse mihi videor, ac certe rationi consentaneum atque adeo analogiæ significationis, quam habent aliquot alia hujusmodi compp., judicatum iri hunc τοῦ Insono usum existimo: si Insono hoc auribus ita accipiamus ac si disjuncta præp. a verbo, diceretur Sono hoc in auribus. Utut sit, docendi saltem gratia ita mihi licere loqui arbitror. Ad exempla illius signif. venio. Lucian. (2, 616.) Ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ νεανί-

A σκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. Paulo post διδάσκειν pro eod. dixit. Et pass. (3, 603.) Εὐστόμει· καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον θεοῦ δεξιοῦ, ἀλλὰ κατηχούμενος πείθου παρ' ἐμοῦ. At in VV. LL. affertur ex eod. Luciano cum dat. μύθοις, pro Personant fabulis, Fabulis initiant: quo in l., si mendo caret, subaudiendus videtur acc. pers. Sed male in illis exp. κατηχοῦσι μύθοις, Fabulis personant, initiant lectorem, cum potius Personare sit κατηχεῖσθαι: ut κατηχουμαι ταῦτα reddatur, Aures meæ his vocibus personant. Suidas κατηχῶ pro προτρέπομαι vel παραινῶ jungi accusativo tradit: proferens tamen l., in quo nullus additur acc.: hunc sc. e Piside, Κρατῶν ἐν μάχαις καὶ κατηχῶν ἐν μάχαις. Jungitur certe accusativo rei ipsa etiam vox pass. κατηχεῖσθαι, sicut Lat. Doceri, Edoceri: atque ita Act. 18, (25.) Ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, Edoctus viam Domini. Alii, Initiatus: de qua signif. postea dicam. Lucas cum περὶ junxit in præf. sui Evangelii, Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν

B ἀσφάλειαν, sed hic κατηχήθης redditur Quas auditione accepisti: 21, 21. Κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως κ. τ. λ. ubi a vet. etiam Interprete vertitur Audierunt de te. || Κατηχῶ peculiari signif. dictum fuit pro Doceo prima artis s. scientiæ alicujus rudimenta, elementa, Præceptis alicujus scientiæ velut initiare. Sed peculiarius etiam pro Doceo prima rudimenta religionis Christianæ. Itidemque Κατηχοῦμαι, pro Disco prima rud. etc. 1 ad Cor. 14, 19. Ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω: ad Gal. 6, 6. Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, ubi tamen generalius etiam pro eo, qui instituit, et eo, qui instituitur, accipi potest. Sic autem et in illo Ep. ad Cor. l. κατηχήσω redditur Instituam, et a vet. Interpr. Instruam. Licet alioqui, ut Beza annotat, videri possit maluisse dicere κατηχήσω quam οἰκοδομήσω, ut ostenderet, fastum Corinthiorum deprimendo, se ad infimum etiam quidvis comparatum esse, sc. ad rudes et imperitos primis religionis elementis imbuendos.

C Porro ut verbum κατηχεῖν generaliter pro Docere, usitatum fuisse profanis scriptt., ex iis, quos protuli ll., apparet: sic et peculiariter pro Docere prima rudimenta, in usu fuisse apparebit e l., quem e Porphyrio proferam in Κατήχησις. Unde miror fuisse qui κατηχεῖν profanos scriptt. ignoravisse, affirmare ausi sint. Ego certe in multo pluribus ll. illorum legere me memini: hoc tamen fateor, ap. antiquissimos non legisse, quod sciam. "Passive κατηχεῖσθαι "περί τινος dicitur Is cujus auribus aliquid insona-"tur, s. Ad quem aliquid defertur, Qui aliqua "de re docetur: ut in Libello περὶ Ποταμῶν qui "Plutarcho inscribitur, Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμ-"βεβηκότων ὁ Εὔηνος." ["Villois. ad Long. 20. ad Phalar. 226. ad Xen. Eph. 182. Huschk. Anal. 111. ad Lucian. 3, 603." Schæf. Mss. * Κατηχουμενεῖα, * Κατηχουμένια, Loca in quibus stabant catechumeni, tabulæque catecheticæ asservabantur, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως.] Προκατηχέω, q. d. Prius insono etc. sequendo analogiam signif., quæ data fuit

D τῷ κατηχῶ. Et pass. ap. Phalarin Ep. ad Abaridem, Εἰ μὲν οὖν προκατήχησαι ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, Si jam ante personuerunt aures tuæ calumniis, quæ in me congeruntur. [* Προκατήχησις, Cyrill. in Jo. p. 157.] Κατήχησις, Institutio, et quidem peculiariter ea, qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur, Porphyr. in principio Quæst. Hom. Ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κ. περινοοῦμεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν. E quo l. colligimus κατηχεῖν itidem generaliter dictum fuisse de eo, qui prima scientiæ alicujus elementa traderet. [Hippocr. 18, 25.] Κατηχητὴς, Qui prima elementa tradit, initiat. ["Ad Xen. Eph. 182." Schæf. Mss.] Κατήχητοι, VV. LL. e Dionysio Areop. Qui initiantur. "Ἀκατήχητος, Qui prima "religionis Christianæ rudimenta nondum percepit, "Qui nondum κατήχισται, ἀμύητος." ["Bekk. Anecd. 422." Boiss. Mss. * Νεοκατήχητος, Recens initiatus, institutns, Neophytus, Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 1. T. 4. p. 161." Seager. Mss. * Κατηχητικὸς, Phot. Bibl. p. 97. Euseb. H. E. 4, 23.]

Κατηχίζω, i. q. κατηχῶ, ac præsertim in posteriore signif. Hes. autem κατηχίζειν exp. non solum νουθετεῖν, sed etiam ἐνηχεῖν. [* Κατηχισμὸς, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως.] Κατηχιστὴς, i. q. Κατηχητής. Κατηχιστικὸς, Ad institutionem illam pertinens, qua prima rudimenta traduntur. Quidam, uno verbo, sed non Lat., Instructivus.

Παρηχέω, Sono refero, assimilis sum, Aristoph. Schol. declarans Πλ. (585.) quid sit στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ, sc. κότον σοι θέμενος περὶ τὴν κεφαλὴν, addit; παρήχηται γὰρ ὁ κότινος τῷ κότῳ, δι' οὗ δηλοῦται μεγάλη ὀργὴ, sono refert vocabulum κότος. Παρήχημα, ET Παρήχησις, Annominatio, ut Bud. exp. Hermogeni παρήχησις est σχῆμα λόγου, ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα: ut πείθει τὸν Πειθέαν. Sic quidam ap. Suid. Ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα. Sic apud Hom. Σαμία μία ναυς. Item (Il. Ω. 464.) Εὐπείθει πείθοντο. Item de Bellerophonte (Z. 201.) καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, —πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. [Παρήχημα, Suid. 3, 27. * Παρήχησις, Eust. Il. A. p. 72, 33. * Ψευδοπαρήχησις, p. 22, 44. * Παρηχητικὸς, Suid. 2, 601. * Παρηχητικῶς, Eust. 1638, 17.]

Περιηχέω, Circumsono, περιλαλῶ, Greg. Φωνὴν ἀκοῦσαι τῆς ἀγγελικῆς ἀξίαν καὶ πάντα περιηχοῦσαν τὰ πέρατα, Basil. Καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, Vulgi aures circumsonant: Liv., Clamor hostes circumsonat, Cic. Arbitror talibus aures tuas vocibus undique circumsonare. Et περιηχοῦντες τόποι ap. architectos, Loci circumsonantes, de quibus in Ἀντηχέω. Et in pass. ap. Lucian. Νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι, Quam venti circumsonant, Quæ ventis undique circumsonat. Greg. Μηδὲ συναυλίαις καὶ κρότοις περιηχείσθωσαν (οἰκίαι,) Symphoniæ cantu circumsonent: Liv., Locum, qui circumsonet ululatibus cantuque symphoniæ, et cymbalorum et tympanorum pulsu. Alter Greg. de Hom. Ταῖς δὲ τῶν μουσικῶν ὀρνίθων ᾠδαῖς ἀπανταχῇ περιηχεῖτο πᾶν ὅσον κατηρεφές τε καὶ σύσκιον. Et περιηχήθημεν, Can. 35. Conc. Chalced. Hoc rumore aures nostræ undique circumsonuere, i. e. Audivimus. [" Bergl. Alciphr. 254. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. * Περιήχημα, Jambl. V. P. 244. Kiessl. * " Ἀπεριήχητος, Bekk. Anecd. 422." Boiss. Mss. * Ἀντιπεριηχέω, Plut. 8, 2.]

[* Προηχέω, Philostr. V. Soph. 1, 480.]

[* " Προσηχέω, Aristid. 3, 610. Himer. Ecl. p. 56. cf. Abresch. Add. ad Aristæn. 117. Plut. Alex. 31." Boiss. Mss.]

Συνηχέω, Consono, Philo V. M. 1. Ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, Cum utrumque velut in musico instrumento concinentem exigeret. Eod. l. Ἕνα θρῆνον (συνέβη) ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα συνηχῆσαι κατὰ πάσης τῆς χώρας, Ut uno fletu tota regio personaret. Et συνηχοῦντες τόποι ap. architectos Consonantes loci, de quibus vide in Ἀντηχέω. [" Et pass. verbi forma, Posidonius ap. Athen. 210. et 527. Ὥστε τὰς πόλεις ὅλας τοιούτοις κελάδοις συνηχεῖσθαι, Ut tota oppida talibus strepitibus personarent." Schw. Mss. * " Συνήχησις, Concentus, Philo J." Wakef. Mss.]

Ὑπερηχέω, Supra modum resono; active, Sono pleniore vinco. Bud. e Basil. 52. 521. [" Aristid. 1, 123." Wakef. Mss.]

Ὑπηχέω, Resono, Sono, Hesiod. (Θ. 835.) ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρὰ, Athen. (263.) e Pherecr. Comico, ἥλων ὄρθριαι τὰ σιτία, Ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας, Ut molarum, quas circumagebant, sonitu vicus resonaret, Plut. (6, 237.) Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ἔκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές. ‖ Succino, Philo V. M. Ἐμοῦ τε λεκτέα ὑπηχοῦντος ἄνευ τῆς σῆς διανοίας, Me, quod dicto opus est, sine tua mente succinente. Bud. ὑπηχεῖν interpr. Succinere, Respondere τῷ κατάρχοντι, ap. Bas. 563. Quo significatu συνεπηχεῖν accipi supra annotatum est. Bas. Ἔπειτα ἑνὶ ἐπιτρέψαντες κατάρχειν τοῦ μέλους, οἱ λοιποὶ ὑπηχοῦσι. [* Συνυπηχέω, Himer. Or. 18, 4.]

Ἠχεῖον, Sonale, Sonaculum, si dici posset, Vas, Machina, qua sonus editur, Plut. Crasso (23.) p. 183. de Parthis, Ῥόπτρα βυρσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείνα-

A τες ἠχείοις χαλκοῖς, ἅμα πολλαχόθεν ἐπιδουποῦσι· τὰ δὲ φθέγγεται βύθιόν τι καὶ δεινὸν, ὠρυγῇ θηριώδει καὶ τραχύτητι βροντῆς μεμιγμένον, Tympana ærea, de quibus aliquanto post dicit, Καὶ πολλὰ τῶν τυμπάνων αὖθις περιεμυκᾶτο τοὺς Ῥωμαίους. Schol. Theocr. 2, (36.) declarans illud, τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, annotansque æris sonum convenire et mederi iis, qui numine afflati sunt, ex Apollod. refert, Athenis τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον, ubi in vet. Cod. legitur etiam χαλκεῖον: ut ἠχεῖα et χαλκεῖα idem fere sint, h. e. Fabricata vasa sonitu, Vasa ærea ita fabricata, ut, cum tanguntur, sonitum facere possint, Vitruv. 5, 5. de vasis theatri. Ubi et hæc addit, In ea tredecim cellæ duodecim æqualibus intervallis distantes confornicentur, uti ea ἠχεῖα, quæ suprascripta sunt, ad neten hyperbolæon sonantia, in cellis, quæ sunt in cornibus extremis, utraque parte prima collocentur. Et paulo post, Ita hac ratione vox a scena uti a centro profusa se circumagens, tactuque feriens singulorum B vasorum cava, excitarit auctam claritatem et concentu convenientem sibi consonantiam. At l. 1. aliter h. v. usum videmus, sc. pro Ipso sono s. Sonituum discrimine, non pro Sonituum instrumento. In theatris, inquit c. 1., vasa ærea, quæ in cellis sub gradibus mathematica ratione collocantur, et sonituum discrimina, quæ Gr. ἠχεῖα vocant, ad symphonias musicas s. concentus componuntur, divisa in circinatione diatessaron et diapente et diapason, uti vox scenici sonitus conveniens in dispositionibus, tactu cum offenderit, aucta, cum incremento, clarior et suavior ad spectatorum perveniat aures. [" Nemes. 173. * Ἠχεῖος, Sonorus, Plut. 3, 466. Hes. v. Κώδων. Philo J. 1, 588." Wakef. Mss.]

Ἠχὼ, Echo, Sonus reciprocus, Vox repercussa, quæ ab imitatione vocis humanæ Imago etiam dicitur a Val. Flacc. Responsant sylvæ, et vaga certat imago: ἀντιπεμπόμενος ταῖς φωναῖς ἦχος, πληγὴ κατ' ἀντανάκλασιν ἀναπέμπουσα τὸν ἦχον: vel, ut alii definiunt, μακρὰ φωνὴ ἀνακλωμένη ἀπὸ στερρῶν καὶ C ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν προέμενον πάλιν ἀνιοῦσα. Plin. 36, 15. Turres septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant, nomenque huic miraculo echo est a Græcis datum. Fabulas de echo narrat Alex. Aphr. Probl. 1, 154. ‖ Sed et Cavas rupes aut Valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, Colum. 9, 5. ‖ Simpl. pro Sono accipi videtur ap. Synes. Ep. 123. Καὶ ἐμβομβεῖ μου ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστή σου τῶν σοφῶν λόγων ἠχώ. ‖ Accipitur etiam pro Loquendi more ap. Philostr. Ep. 12. p. 192. Πολλά τε κατὰ τὴν Ἱππίου καὶ Πρωταγόρου ἠχὼ φθέγγεται. Bud. [" Thom. M. 428. 694. Markl. Suppl. 88. Wakef. Phil. 189. Jacobs. Anth. 10, 326. 11, 206. Paul. Sil. 48. Eur. Hec. 1096. Valck. Hipp. p. 248. 291. ad Mœr. 175. Brunck. ad Æsch. Pers. 386. Sonus, Ruhnk. Ep. Cr. 128. ad Lucian. 1, 232." Schæf. Mss.] " Ἀχὼ, " Dor. pro ἠχὼ dicitur, Echo, Sonus repercussus, " Vox responsans."

¶ Ἀχέω, Dorice pro ἠχέω: ἡ τέττιξ ἀχεῖ, Cicada stridet; active, Theocr. 2, (36.) τὸ χαλκίον ὡς τάχος D ἄχει, pro κρούε, Pulsa, Sonare fac. Ἀχέτης, i. q. ἠχέτης, Æsch. Pr. (576.) ὀττοβεῖ δόναξ Ἀχέτας, Argutus calamus s. canorus. Ἀχέται dicuntur etiam Cicadæ canoræ, Aristot. H. A. 5, 30. Τῶν δὲ τεττίγων γένη μέν ἐστι δύο· οἱ μὲν, μικροὶ, οἱ πρῶτοι φαίνονται καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι, οἱ ᾄδοντες, ὕστερόν τε γίνονται καὶ πρότερον ἀπόλλυνται: paulo post, Καλοῦσι δέ τινες τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας, ἠχέτας· τοὺς δὲ μικροὺς, τεττιγόνια. Unde Plin. 11, 7. Cicadarum duo genera: minores, quæ primo proveniunt et novissimæ pereunt. Et paulo post, Quæ canunt, vocantur Achetæ; et quæ minores ex eis sunt, Tettigonia: sed illæ magis canoræ. Aritoph. Εἰρ. (1159.) Ἡνίκ' ἂν ἀχέτας Ἅιδη τὸν ἡδὺν νόμον. [Εὐάχητος, vide Εὐήχητος.] Πολυάχητος, i. q. πολυηχὴς, Eur. (Alc. 918.) κῶμος.

" ΚΑΝΑΧΕΩ, Resono, Stepitum s. Crepitum edo. " Od. T. (469.) Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε " δὲ χαλκὸς, Sonitum dedit. UNDE Καναχὴ, Soni- " tus; interdum specialius Strepitus, Crepitus. Od.

" Z. (82.) Μάστιξεν ὁ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιϊν: " ut ap. Virg. Quadrupedum putrem sonitu quatit " ungula campum. Il. Π. (104.) δεινὴν δὲ περὶ κροτά- " φοισι φαεινὴ Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. Et " (794.) Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' " ἵππων. Item Hesiod. Ἀ. (164.) Τῶν καὶ ὀδόντων " μὲν καναχὴ πέλεν, Qui et dentibus crepitabant s. " frendebant. Et (160.) de Parca, Δεινὸν δερκομένη, " καναχῇσι δὲ βεβρυχυῖα. INDE Καναχήπους, οδος, " ὁ, ἡ, Pedibus sonitum reddens, Pedibus sonans: " equi epitb." [Opp. K. 2, 431.] "Item ADV. Κανα- " χηδὸν, ET Καναχηδὰ, Cum sonitu: s. specialius " Cum strepitu, Cum crepitu. Hesiod. Θ. (367.) " ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Prius καναχηδὸν ap. " Dionys. P. (145.) legitur, exponiturque itidem " μετὰ κτύπου πολλοῦ. Sed et adj. est a καναχέω, " NIMIRUM Καναχὸς, Resonans, vel Strepens, Stre- " perus: ut Nicander Θ. (620.) γερύνων καναχοὶ πε- " ρίαλλα τοκῆες Βάτραχοι." [* Καναχὴς, Æsch. Choeph. 150. δάκρυ, Lacrymæ inter singultus et lugubres querelas effusæ, Schutz.] " Est præterea et " VERB. Καναχίζω, i. q. καναχέω, Resono, Sonitum " reddo: interdum et Strepito, Crepito. Il. M. (36.) " κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων Βαλλόμεν'. Item He-

A " siod. Ἀ. (373.) Τῶν δ' ὕπο σευομένων κανάχιζε " πόσ' εὐρεῖα χθών: ut Hom. supra dicit, καναχὴ δ' " ἦν ἡμιόνοιϊν: et Virg. Quadrupedum putrem so- " nitu quatit ungula campum." "Ἐγκαναχᾶσθαι, " Cum cachinno insonare, s. Cachinnos emittere ob: " ut Theocr. 9, (27.) Menalcas κόχλῳ a Daphnide " sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τὸν κόχλον λαβὼν " ἐπ' αὐτῷ ἡδέως ἐγέλασεν, Schol. Vel etiam Præ læ- " titia insonuit, Lætus inflavit et resonare fecit. Ἐγ- " κάναξον, Cum sonitu infunde: μετὰ ψόφου ἔγχεον: " sc. παρὰ τὴν καναχὴν, q. e. ἦχος. Aristoph. Ἱππ. " (105.) Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. Etym. " quoque ἐγκανάξαι esse dicit τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, " i. e. πολὺ, ὥστε ἠχεῖν: derivans et ipse παρὰ τὴν " καναχὴν, ἣ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς " στρατιώτας ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττειν τὴν λέξιν. Eu- " rip. verbo διακανάξαι utitur in re simili, in Cyclope " (157.) Ibi enim Ulysses Sileno qui merum gusta- " rat, eoque ad saltandum incitabatur, dicit, Μῶν " τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς; Numquid pulcre B " tibi per guttur cum murmure descendit?" "Ἐ- " πεγκανάξαι, Infundere, vel Superinfundere. He- " sychio ἐπιχέαι, vel * ἐπεμπιεῖν."

Θ.

" Θ, Nota octavæ ap. Græcos literæ, quam θῆτα " appellant, si Grammaticis credimus, παρὰ τὸ τὴν " θέσιν τοῦ παντὸς μιμεῖσθαι, utpote quæ sit κυκλο- " τερὴς, et τῇ κατὰ μέσον μακρᾷ axem mundi repræ- " sentet. Latini quoque eam Theta appellant, non " tameu unica ipsi etiam figura eam scribentes, sed " duabus, th. quoniam sonum habet τοῦ τ, addita " duntaxat aspiratione: unde sæpe ipsum τ per sy- " nalœphen in eam vertitur: veluti cum πάνθ' ὁρᾷ " dicitur pro πάντα ὁρᾷ: et καθαιρέομαι pro κατααι- " ρέομαι. Vicissim Iones hanc cum illa commutant, " dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, et ἐνθαῦτα pro " ἐνταῦθα, et ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, et αὖτις pro " αὖθις. Æoles δ quoque in eam vertunt, quoniam " sc. et τῷ τ et τῷ δ cognata est: οὐθὲν enim dicunt " pro οὐδὲν, et θάσος pro δάσος, teste Eust. qui et in " derivationibus δ transire iu θ annotat: veluti cum " e μήδω fit προμηθεὺς et προμηθής. Idem Gramm. σ " quoque in eam verti scribit: μηνιθμὸς enim dici " pro μηνισμὸς, a μηνίω, et κνηθμὸς pro κνησμὸς, et " similia. Rursum ipsum θ in φ vertitur. Nam φλᾷν " pro θλᾷν, et φλίβειν pro θλίβειν dicitur, eod. Eust. " teste. Eodem Auctore interdum pleonastica est: " idque vel in principio vocis ab aspirata vocali " incipientis, ut θαμὰ pro ἅμα: vel in medio, πρὸς " * τραχυφωνίας ἔνδειξιν, quemadmodum cum poetæ " τριχθὰ dicunt pro τρίχα. || In judiciis quoque hac " nota utebantur: qui enim morti adjudicabant " reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum " esse θανατωτέον. Unde satyrographus, Et potis es " nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. l. 7. ad " Castricum, hoc ipsum theta appellat Mortiferum " signum, et Lethalem juguli notam. Apud Latinos " vero condemnandi nota erat C litera: absolvendi, " A: ampliandi signum, N L, dabant, quod signif. " Non liquere. || Denique Θ s. θ est Numeralis nota, " significans sc. novem: ima autem sui parte sini- " stra præfixum acuti accentus apice, novies mille " denotat, hoc modo, ,Θ, ,θ, ,ϑ." [" Θ et O conf., ad Charit. 300. Koen. ad Greg. Cor. 90. ΘΕ et ΕΟ conf., ad Herod. 601. Θ, Signum grammat., Scalig. ad Varron. 212." Schæf. Mss.]

" ΘΑΙΡΟΣ, Cardo: ὁ στροφεὺς, Polluci: Hesy- " chio ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς " τῆς θύρας. Eustathio quoque θαιρὸς est στρόφιγξ " θύρας, Il. M. (459.) de Hectore ingens saxum ja- " culante in portam, Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, " πέσε δὲ λίθος εἴσω Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι " μύκον. Idem Eust. annotat in Rhet. Lex. θαιρὸς e " Soph. afferri pro ἄξων, ut Hes. quoque testatur a " Soph. in Triptolemo θαιρὸν dici τὸν ἄξονα. J. Poll. " l. 1. de currus partibus loquens, θαιροὺς nominari ait " τὰ ἐγγώνια οἱ συμπίπτουσιν αἱ πλάγιαι πλευραὶ, et " τῆς ὑπερτερίας τὰ ἑκατέρωθεν πλευρά." [Agathias 1. Quint. Sm. 3, 27. * Θαιροδύτης, Hesych. * Θαιραῖος, J. Poll. 1, 144. 253.]

ΘΑΑΣΣΩ, Sedeo, Il. I. 193. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν, Achilles autem admiratione perculsus prosiliit, ipsa cum cithara, relicto sedili, in quo sedebat: male enim quidam hic interpr. Relicto pavimento, in quo sedebat, Relicta cathedra, in qua sedebat, ut quemadmodum in Gr. sermone, ita et in Lat., nomen et verbum diversæ sint originis; cum non sit θάκον, ἔνθα θάασσεν, sed ἕδος, ἔνθα θάασσεν. Sed an satis decenter tribui possit Achilli cathedra, aliis considerandum relinquo. Utitur Hom. et alibi eod. hemistichio, sed pro ἕδος ponens θρόνον: Il. O. (124.) de Minerva, Ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε. At Od. Γ. (336.) dixit, θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Quod autem ad derivationem attinet, sciendum est Eust., postquam scripsit θάασσεν esse ἐκάθητο, et fieri θάκος ex illo, sicut θῶκος a θῶ, addere, θοάζει enim, ut ajunt, est τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, at θάασσε, est ἐκάθητο, et θακεῖ, κάθηται, et θάκος, δίφρος, καθέδρα τις. Etym. quoque tradit e θῶ derivari θοάζω, pro quo dici θαάσσω, mutato ο in α, et ζ in σσ. Sed quomodo aut Eustathio, aut potius Etym. subscribemus, deducenti θαάσσω a θοάζω, cum ab hac signif. aliena sint τρέχει, μαίνεται, σκιρτᾷ, quibus θοάζει exp. Eust. Ab ego signif. omnium huic loco aptissimam ab Eust. omissam esse respondeo; nam θοάζειν inter alia esse κάθησθαι, non ex Hes. solum et Suida, verumetiam e Plut. discimus (6, 80.) ubi VERBUM Θοάζειν ait signif. vel κινεῖσθαι, ut Eur. (Fr. Inc. 114.) Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός: vel καθέζεσθαι, et θαάσσειν, ut Soph. (Œd. T. 2.) Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; Suidæ θοάζετε per dialysin est, pro θάσσετε, intelligenti sc. dialysin in prima syllaba, nimirum e θα in θοα, quod plane iis, quæ ab Etym. traduntur, repugnat; si enim verum sit, quod ibi Suid. tradit, fiet θοάζειν a θαάσσειν, non hoc ab illo. Ego vero, ut tandem quod sentio, proferam, θοάζειν derivari a θοὸς persuasissimum habeo: cui derivationi consentaneæ sunt illæ expp., τρέχειν, κινεῖσθαι, σκιρτᾷν, etc. significare autem et κάθησθαι, cum ex illo Soph. l. pateat, ab hoc θοάζειν, i. e. habente hanc signif., fieri posse θαάσσειν existimo, præsertim cum ζ in σσ dissolvi minime sit novum. Confirmat autem meam hanc derivationem, quod ab eod. Suida de θοάζετε additur, sc. ἢ θοῶς προκάθησθε. E quibus vv. conjicio etiam, posse θοάζειν exp. Celeriter, i. e. θοῶς, in sedile insilire. " Θάσσω, Sedeo: pro quo supra θαάσσω. Hes. " affert non solum θάσσοντας pro καθημένους: sed " etiam θάσσουσα pro σπεύδουσα, Festinans, Prope- " rans. Θήσσειν affertur pro θάσσειν, quod Ionicum " erit." [" Ad Charit. 289. ad Herod. 45. Musgr. Ion. 91. Wakef. 1501. Markl. Iph. p. 112. Θαάσσω, Ruhnk. Ep. Cr. 47. Plut. Mor. 1, 84. Heyn. Hom. 5, 571. Θοάζω, Ruhnk. l. c. Brunck. ad Bacch. 215. Valck. Phœn. p. 298. Jacobs. Exerc. 1, 214. Koen. ad Greg. Cor. 137. ad Orest. 335. Musgr. Iph. T. 1142. Wakef. Herc. F. 382. Alc. 505." Schæf. Mss. * Θόασμα, Orph. H. 48, 6. * Ἀμφιθοάζω, Manetho 4, 84.] " Ἐπιθοάζω, Insideo, vel Sedeo, Eur. (Med. " 1409.) Ἐπιθοάζω μαρτυρούμενος δαίμονας."

Θάκος, Sedes, Sedile, Xen. K. II. 8, (7, 3.) p. 139. Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπείκειν: Σ. (4, 31.) p. 516. rem eand. aliis verbis, sed iisd. nominibus, sc. θάκων et ὁδῶν, exprimit, Ὑπανίστανται δέ μοι ἤδη καὶ θάκων, καὶ ὁδῶν ἐξίστανται οἱ πλούσιοι. Legitur autem idem nomen cum eod. verbo ap. Aristoph. N. (993.) Καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. Sed ibi typogr. Edd. habent θακῶν: atque adeo in VV. LL. habetur ETIAM θάκος, τὸ, afferturque ad confirmationem, Scholiastæ ipsius locus, in quo legitur, θάκος παῦλαν ἔχον σοφῶν: ubi fort. pro Exhedra. Sed ut hic ἔχον, sic et ibi θακῶν suspectum reddunt ii, quos e Xen. protuli ll., in quibus θάκων, non θακῶν habetur. Atque adeo hanc suspicionem augent hi Athen. ll.: (143.) Κατὰ τὸν θάκον τὸν τοῦ πατρὸς ἐφιζάνουσιν: paulo post, Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θάκοι. Quinetiam ap. Eur. pariter et Soph. legimus θάκοισιν. Sed et Suid. habet, θάκοι, θρόνοι, καθέδραι, et Etym. θάκος, ὁ καὶ θῶκος καλούμενος. Ad accentum autem quod attinet,

et θάκος et θᾶκος scribi posse existimo; productum enim habet α in illo Aristoph. l. Utramque vero quantitatem cum ratione admittere arbitror hanc syll.: ac correptionem quidem, esse consentaneam quantitati primæ syllabæ τοῦ θαάσσω, a quo deducitur; productionem vero, propter crasin duorum αα in unum, permitti. Apud Hes. tamen, Etym. et Eust. θάκος scribitur, sicut θάκοι ap. Suid. || Θᾶκοι, Schol. Eur., nam θᾶκοι cum circumflexo ap. eum habetur, Locus Thebarum, ubi Tiresias sua vaticinia edebat: Phœn. (847.) Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. [" Valck. Phœn. p. 707. Hipp. p. 282. Brunck. Antig. 999. ad Prom. 280. Musgr. Bacch. 347. Thom. M. 430. 447. Eur. Hel. 901. Coray Theophr. 240. Boiss. Philostr. 331. 563." Schæf. Mss.] Σύνθακος, Consessor, συγκάθεδρος, Hes. σύνθρονος. Suid. " Ξύνθακος, Att. pro σύνθακος, Consessor, " Ead. sede residens, σύνθρονος, συγκάθεδρος." " Φι- " λόθακος, Qui sedile amat, Qui lubenter sedet. Un- " de exp. Sedentarius, Deses, Iners. Hes. exp. ἀργή." Θακέω, Sedeo. Ut autem θάκος a θαάσσω, ita vicissim θακέω fit a θάκος. Soph. (Aj. 1173.) Θάκει δὲ προστρόπαιος, Sede. [" Θακέω, Eur. Hec. 1139. Jacobs. Exerc. 1, 213. Anim. 120. Anth. 9, 480. Plut. Mor. 1, 928. Brunck. ad Æsch. Pr. 389." Schæf. Mss.] Θάκημα ap. Soph. [Œd. C. 1160. 1179. 1380.] Sessio, Ipsa sedendi actio. [* Θάκησις, corrigit Seidler. ibid. 9. ubi legitur θάκοισιν.] Ἐνθακέω, Insideo. [" Thom. M. 431." Schæf. Mss.] Ἐνθάκησις, Soph. Phil. (18.) ubi Schol. καθέδρα. [* Προσθακέω, Œd. C. 1227. * " Συνθακέω, Musgr. Heracl. 994." Schæf. Mss.] Θακεύω autem ap. Hes. habetur, exponentem tamen non simpl. κάθημαι, Sedeo, sed addentem, πρὸς τὰς χρείας. Utitur Artemidorus simpl. pro Sedere. [" Toup. ad Longin. 375. Opusc. 1, 565. Emendd. 2, 375. 4, 482. Markl. Iph. p. 88." Schæf. Mss. * Ἐνθακεύω, Theod. Prodr. 354.]

ΘΩΚΟΣ, i. q. θάκος, Sedes, Sedile, Solium, Consessus, ET Θόωκος pro eod., Od. B. (14.) Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ· εἶξαν δὲ γέροντες. At vero E. (3.) Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον, Schol. exp. εἰς συνέδριον, sicut βουλὴν alibi, in quo assentitur Eustathio, θῶκονδε καθίζανον accipienti pro ἐκκλησίαζον. Hes. quoque θῶκος ait signif. σύλλογος. Addit autem Eust. similem esse usum τοῦ θόωκος, hoc in versu, qui est in (Od. B. 26.) Οὐδέποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ', οὐδὲ θόωκος, ubi exp. συνέδριον, sicut θωκος in illo altero l. exponi ab Auctore brevium Schol. dixi. [" Sic Herod. 6, 63. Ἐν θ. κατήμενος, μετὰ τῶν Ἐφόρων, In concessu." Schw. Mss.] Idem tradit, poni θόωκος pro θῶκος, eod. pleonasmo, quo φόως pro φῶς, κόως pro κῶς, Ξενοφόων pro Ξενοφῶν. At ipsum θῶκος a θῶ derivat. Ego vero divinarim potius a θοάζω factum esse θόακος, e quo θῶκος per crasin. [" Valck. Phœn. p. 707. Hipp. p. 282. Anim. ad Ammon. 97. 212. Diatr. 116. Græv. Lect. Hes. 565. ad Herod. 466. Casaub. Athen. 1, 22. Brunck. Antig. 999. Thom. M. 430. Coray Theophr. 240. Kuster. Aristoph. 75. Jacobs. Anth. 10, 390. Θόωκος, 11, 28." Schæf. Mss. * Ἀμφιθόωκος, Greg. Naz. 2, 167. * Ἀντεθόωκος, 169. * Ἀρχιθόωκος, Theod. Prodr. Ep. f. 82. * Δυσαριστοθόωκος, 79. * " Σύνθωκος, Synes. H. 5, 53. * Ὑψιθόωκος, 1, 54." Boiss. Mss. * Ὑψιθόωκος, Greg. Naz. 2, 163.] Θωκέω, Sedeo, Herod. (2, 173.) Θωκέοντα ἐν θρόνῳ: Hesychio exp. non solum κάθηται, sed et ὁμιλεῖ. [* " Συνθωκέω, Joseph. 668, 24." Wakef. Mss. * Θωκεύω, unde] " Ἐνθωκεύω, Sedeo in, Insi- " deo. Hes. ἐνθωκεῦσαι exp. ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύ- " πτεσθαι."

ΘΑΛΑΣΣΑ, vel Θάλαττα, Mare, Hesiod. Ἔ. (1, 101.) Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα, Od. M. (236.) θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et θαλάσσης βένθεα, item κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης: et de litore, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, necnon, ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ap. Eund. non semel. Plut. de Alex. Fort. 2. Ἐν θαλάσσῃ πρότερον ἢ ἐν γῇ φυτὸν εἶδεν. Item θ. et ἤπειρος, opposita: ut in hoc dicto, quod de Xerxe jactatum fuit, refertur autem et a Dem. Phal. pseudonymo, Πλέων μὲν διὰ της ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θ. Dem. autem θαλάττῃ opp. etiam μεσόγειαν. Dicitur interdum etiam peculiariter, ut Lat. Mare: ut Thuc. 8. Ἀπὸ τῆς ἑτέρας θ. ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. Hinc fit, ut plur. etiam dicatur θάλασσαι, sicut Lat. Maria. Plut. de Herod. Καταλιπεῖν ὄνομα πολλαῖς μὲν θ., πορθμῶν δὲ τοῖς μεγίστοις. || Quod Diosc. dixit de Apollinari herba, Φύεται παρὰ θαλάττῃ, Plin. vertit, Nascitur in maritimis. || Marina aqua, Diosc., inquit Bud., unde τεθαλασσωμένος οἶνος, de quo infra. [" Sic Diphilus Athen. 121. Ὁ ἐκ θαλάττης ἑψόμενος τάριχος, Salsamentum in aqua marina elixum." Schw. Mss.] Huc pertinent ista, in VV. LL. θάλασσα interdum pro Salsa aqua: sive natura, s. ars eam fecerit: unde θ. πελαγία ap. Eund. E mari salsa aqua. Sic autem Horat. mare appellavit Marinam aquam: Chium maris expers. || At Siculi jocantes suam θ. vocabant γλυκεῖαν, mare suum appellabant Dulce, propter dulces cibos, qui eo advehebantur ipsis. Qua de re lege Eust. ex Athen. fortasse mutuantem. || Item de θ. κοίλη confer quæ ab Eust. dicuntur, cum iis, quæ habet Hes. || Pro Aquæductu, s. Fossa aquæductus, ut alii vertunt, ap. LXX. Interprr. 3 Reg. 18. A nonnullis etiam redditur Sulcus: quem alioqui ipsi etiam mari tribui scimus. Ac profecto cum hac interpr. aliquam affinitatem habere videtur illud θ. κοίλη, de quo supra. Verum sciendum est, in Compl. Edit. θααλὰ constanter positum esse pro θαλάσσῃ et θάλασσαν, servata sc. Hebr. voce תעלה. || Etym. deducit a σάλος, ut dicatur θάλασσα quasi σάλασσα: addit vero et alias etym., sed minus hac verisimiles: quæ tamen et ipsa parum mihi fit verisimilis. [" Ad Charit. 413. 687. Philostr. 208. Boiss. Θ., ἡ θ., ad Diod. S. 2, 360. 418. Aqua marina, 445. ad Herod. 642. Athen. 26. Casaub. 1, 81. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35. De mari mediterraneo, ad Charit. 687. Fisch. Palæph. 139. Wyttenb. Select. 345. ad Herod. 218. 297. Ejus vis purgandi mystica, Musgr. Iph. T. 1193. Subaud., Wakef. S. Cr. 2, 46. Θάλασσα, de hac forma, T. H. ad Plutum p. 118. Villois. ad Long. 163. Conf. c. Θεσσαλία, 157. Heyn. Hom. 4, 362. Ernest. Opusc. Phil. 334. Müll. ad Tzetz. p. 1011. Bredow Ep. Par. 83. 87. Θ. βορεία, νοτία, ἐρυθρὰ, ad Herod. 108. 182. 286. Οἱ ἐν θ. κακουργοῦντες, Piratæ, Villois. ad Long. p. 7. Ἡ. ἔσω θ., ad Herod. 293. Ἡ. ἐντὸς θ., Jacobs. Anth. 8, 400. Θ. ἀγαθῶν, Valck. Adoniaz. p. 354. T. H. ad Plutum p. 384. Θ. ἐργάζεσθαι, Wessel. Obss. 52. Ἐν θ. εἶναι, ad Charit. 271. Τὴν θ. φέρειν, 269. Θ. ὀμνύειν, 243. Ἀπὸ θ., Plut. Alex. p. 57. 122. 135. 171. 178. Schm. Κρατεῖν τῆς θ., ad Charit. 647. Ἐκ θ., opp. πεζῇ, Boiss. Philostr. 606. Ἡ παρ' ἡμῖν θ., Theophr. 1, 14. Schn." Schæf. Mss. * " Θαλασσοβάτης, Const. Manass. Amat. 1, 61." Boiss. Mss. * " Θαλασσίγονος, Nonn. D. 13, 448." Wakef. Mss. " Musgr. Bacch. 404." Schæf. Mss.] Θαλασσοειδής, vel Θαλαττοειδής, Maris speciem referens, i. e. coloris maris, vel Qui est coloris maris: sic autem vertendo εἶδος, sequar Plin., qui χρυσοειδὲς ap. Aristot. interpr. Coloris aurei, ubi de melle loquitur. Democritus Ephesius ap. Athen. (525.) inter alia βάπτὰ ἱμάτια Ionica, recenset etiam καλασίρεις φλογίνας et θ. Fuerit igitur color θαλασσοειδής, ut opinor, i. q. etiam Thalassius s. Thalassinus appellatur, item Cymatilis a nomine κῦμα. Cujus nominis signif. Ovidiane, i. e. Ovidiana elegantia, exprimens Ovid. dixit, Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. SED PRO Θαλάσσιος, Thalassius, cum ad colorem refertur, dicunt potius Lat., si mendo carent exempl., Thalassinus, Thalassicus. [Inde * Θαλασσώδης, Hanno Periplo p. 30. Tzetz. Exeg. Il. 81. * Θαλασσόκλυστος, Schol. Barocc. ad Soph. Aj. 686.] Θαλασσοκοπέω, s. Θαλαττοκοπέω, Tumultuor, Suid.: vide Μετεωροκοπέω. [Aristoph. Ἱππ. 830. Libanius 4, 139. * Θαλασσοκράμβη, * Θαλασσόκραμβον, Gl. Olus marinum, Geop. 12, 1, 1.] Θαλασσοκρατέω, s. Θαλαττοκρατέω, Mari dominor, Maris imperio potior, Thuc. 7, (48.) p. 249. Ἐπιπλέον ἤδη ταῖς ὑπαρχούσαις ναυσὶ θαλασσοκρατούντων. [* Θαλασσοκρατία, Schol. Thuc. 2, 62. * Θαλαττοκρατία, Strabo 1, 83.] Θαλασ-

σοκράτωρ, Qui maris imperio potitur, Thuc. 8, (63.) p. 282. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χῖοί τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο. "Θαλαττοκράτωρ, Att. pro θαλασσο-"κράτωρ, Qui mari imperat, s. Maris dominus, Mari "potitus, Maris imperium tenens. Xen. Ἑ. 1, (6, 2.) "de Lysandro, Ἔλεγε τῷ Καλλικρατίδᾳ ὅτι θαλαττο-"κράτωρ παραδιδοίη τὰς ναῦς, καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς." [* Θαλασσομέδων, Nonn. D. 21, 93. * Θαλασσομέδουσα Ἰνώ, Alcman Hephæstionis p. 81. Gaisf.] "Θαλασσόμελι, ιτος, τό, Thalassomeli: potionis ge-"nus e duabus marinæ partibus ad singulas mellis "additis et vase conditis, teste Diosc. 5, 20. ubi "etiam dixerat σκευάζεσθαι ἐκ μέλιτος καὶ ὕδατος ὀμ-"βρίου καὶ θαλάσσης, ἴσων διυλισθέντων καὶ ἡλιαθέν-"των ἐν ἀγγείῳ πεπισσωμένῳ ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμα-"σιν. Sic Plin. 31, 6. Inveteratur quod vocatur "Thalassomeli, æquis portionibus maris, mellis, im-"bris." [* "Θαλασσομιγής, Hes. v. Ἀλικίανες. * Θαλασσόμοθος, Nonn. D. 39, 370. * Θαλασσόνομος, 37, 235." Wakef. Mss. * Θαλασσόπαις, Lycophr. 892.] Θαλασσόπλαγκτος, Marivagus, Per mare vagans, errans, Eur. [Hec. 782. Æsch. Pr. 466. * Θαλασσόπληκτος, Pers. 307. * "Θαλασσόπλοος, Const. Manass. Chron. p. 9. 58. 59. 75. Amat. 3, 46. ubi v. nott." Boiss. Mss. * Θαλασσοπόνος, Theod. Prodr. Ep. p. 82.] Θαλασσοπόρος, s. Θαλαττοπόρος, Marigradus, Per mare gradiens, iter faciens: ναῦς, Epigr., quæ et ποντοπόρος. [Musæus 2.] Θαλασσοπορεῖν, Per mare iter facere. [Callim. Epigr. 62. * Θαλασσοπόρφυρος, i. q. ἁλουργός, Suid. * "Θαλασσοπορφύρα, Bekk. Anecd. 1, 379." Boiss. Mss. * Θαλασσοτόκος, Nonn. D. 39. p. 1012.] Θαλασσουργός, s. Θαλαττουργός, q. d. In mari opus faciens, Rei nauticæ dans operam, Piscatoris epith. est ap. Xen. (Œc. 16, 7.) Bud. Idem vero ap. Lucian. (3, 82.) θαλαττουργοὺς interpr. Maritimos artifices. Θαλασσουργέω, q. d. In mari opus facio, Budæo Maritimis actionibus et negotiationibus utplurimum utor: afferenti Polyb. (6, 52.) Καὶ θαλαττουργεῖν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Sic Strabo 111. [* Θαλασσουργία, Hippocr. 366, 28. * Θαλαττουργία, Philostr. 3, 57. * Θαλασσοῦχος, Phot. Bibl. p. 239. * Θαλασσοφυλακέω, Nicet. Annal. 3, 7, 64.]

[* Θαλασσέρως, Collyrii genus, Trall. 2. p. 48.]

Ἀγχιθάλασσος, s. Ἀγχιθάλαττος, (ὁ, ἡ,) Maritimus, Mari vicinus, J. Poll. Ἀθάλασσος, s. Ἀθάλαττος, Maris expers: οἶνος, Gal. Meth. 12. Vinum mari carens, i. e. Cui aqua marina non admixta est, s. infusa. Ego Vinum maris expers ex Horat. interpretor. Huic opp. θαλασσίτης οἶνος, s. τεθαλασσωμένος, de quibus postea. ["Ad Herod. 619." Schæf. Mss. * "Ἀθαλασσία, Secundi Sent. 25." Wakef. Mss.] Ἀμφιθάλασσος, s. Ἀμφιθάλαττος, Utrimque mari cinctus, circumquaque, ut alii. Polluci (9, 17.) ἀμφιθάλαττος est Corinthus, quam Horat. Bimarem appellavit. In VV. LL. ἀμφ. πόλις, Urbs, quæ mari circumluitur, Liv.: vel Mari circumflua. [Pind. Ὀ. 7, 61.] Διθάλασσος, s. Διθάλαττος, Bimaris, Qui utrimque mari alluitur. Bimarem Corinthum ap. Horat. quidam interpr. ad verbum διθάλασσον: J. Poll. tamen, ut modo dictum fuit, ἀμφιθάλαττον eam vocat. At vero Act. 27, (41.) de isthmo, Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον. ["Dionys. P. 156. Dio Chrys. 1, 190." Wakef. Mss.] Δυσιθάλασσος, s. Δυσιθάλαττος, Mare subiens, ingrediens: ut δίκτυα, Retia, Suid. [Anal. 2, 218. * Ἐνθάλαττος, Diod. S. 3. p. 124. * Ἐπιθάλασσος, Appian. 1, 115. * Εὐθάλασσος, Soph. Œd. C. 742. * "Μιξοθάλασσος, Xen. Eph. 1, 6." Boiss. Mss. * Τριθάλαττος, Strabo 9. p. 614.]

Θαλάσσιος, ὁ, ἡ, s. Θαλάττιος, Marinus, Ad mare pertinens, Od. E. (66.) Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανυγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, Plut. (7, 553.) Θαλαττίους τῇ χρόᾳ καὶ βυθίους. Et θ. κλύδων, Theophyl. Epist. θαλάσσιον πρόβατον, Dem. Phal. || Nauticus, Rei navalis peritus, Thuc. (1, 142.) Extat autem ap. Plut. et θαλασσία fem. Θαλάσσιος οἶνος, Θαλασσίτης, Θαλασσίας, Τεθαλασσωμένος, ὁ διὰ θαλάσσης, Vinum, cui aqua marina admixta est, cui opp. ἀθάλασσος οἶνος, Horatio Vinum maris expers, de quo vino, sicut et de alio, quod Salsum vocatur, lege Celsum et Colum.: Plin. 14, 8. (Vinum,) cui marinam aquam largiorem miscent, a servi furto origine orta, sic mensuram explentis; idque translatum in album mustum, λευκόχρουν appellatur. In aliis autem gentibus, simili modo factum, τεθαλασσωμένον vocant: θαλασσίτην autem, vasis musti dejectis in mare: quo genere præcox fit vetustas. Lege de hoc vino et Auctorem Γεωπονικῶν, qui inter alia scribit, ob præcocem illam vetustatem, βίαιον etiam appellatum fuisse hoc vinum: saporis autem gratiam ex hac aquæ marinæ infusione illi accedere. Apud Athen. (32.) legimus περὶ τῶν τεθαλαττωμένων οἴνων, De vinis, quibus aqua illa marina infusa est, cruditates non gignere nec flatus, ventrem solvere, et concoctionem adjuvare. Sed non dicit simpl. οἱ τεθαλαττωμένοι, verum οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλαττωμένοι. ["Casaub. Athen. 115. Bergl. Alciphr. 75. Wyttenb. Select. 65. et n., ad Diod. S. 1, 238. 2, 600. Jacobs. Anth. 7, 250. 8, 29. Anim. 284." Schæf. Mss. * "Θαλασσία, Androsace, Diosc. Notha 466." Boiss. Mss. * Θαλασσιοειδής, Hes. v. Πλούσιον. * Διαθαλάσσιος, Epiphan. 1, 116. * "Ἐνθαλάττιος, J. Poll. 15. Hesych." Wakef. Mss.] Ἐπιθαλάσσιος, ET Παραθαλάσσιος, ITEM Ἐπιθαλασσίδιος, ET Παραθαλασσίδιος, s. Ἐπιθαλάττιος, itidemque de ceteris, Maritimus. Et τὸ π. substantive interdum Maritima ora, Thuc. 2, (56.) Ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου: 6, (62.) παραθαλασσίδιον ead. signif. dicit. At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus ap. Xen. Ἑ. 3, (4, 27.) Πόλεσι παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐ. [Ἐπιθαλάσσιος, i. q. παραθ., Herod. 5, 30. Παραθαλάττιος, Diod. S. 2. p. 64.] "Θαλασσίδιος, Ma-"rinus vel Maritimus: affertur enim θαλασσιδίων "χώρων pro Maritimarum terrarum. Dicitur et "ἐπιθαλασσίδιος." [* Ἐνθαλασσίδιος, ad Hesych. 1, 74. n. 22. * Ὑπερθαλασσίδιος, Herod. 4, 199.]

[* Θαλασσαῖος, Pind. Π. 2, 92. * Θαλάσσειος, Sibyll. Orac. 3. p. 431.]

[* Θαλασσίζω, Athen. 92.]

Θαλασσεὺς, Piscator, ἁλιεὺς, Hes.

Θαλασσόω, vel Θαλαττόω, Mari submergo, obruo: Aristot. de Mundo Ἠπείρους ἐθαλάττωσαν. Et Philo, Χέρσος θαλαττωθεῖσα, Terra mari admisso mersa, Bud. Θαλάττωσις, ap. Eund., Submersio, quæ fit a mari, Inundatio, Proluvies maris, Bud. ap. Philon. Θαλασσωθεὶς ab Hes. exp. ἁγνισάμενος, quod significare illi puto Qui se lustrali s. expiatoria maris aqua abluit, juxta illud Catulli, Non genitor nympharum abluat Oceanus, vel brevius, Qui se maris aqua lustravit. Verto autem act. voce, quod ipse non dixerit ἁγνισθεὶς, sed ἁγνισάμενος. || Ab h. v. partic. pass. τεθαλασσωμένος, junctum cum οἶνος, quomodo accipiatur, vide in Θαλάσσιος. ["Ad Diod. S. 2, 452. Lucian. 3, 636. Toup. ad Longin. 298. Lennep. ad Phal. 22. Athen. 1, 52." Schæf. Mss. Ναῦς θαλασσοῦται, Polyb. 16, 16.] AT Ἀθαλάσσωτος s. Ἀθαλάττωτος ad aliam et ipsum signif. transit; vocatur enim ab Aristoph. (B. 204.) Maris inexpertus, Rei nauticæ rudis; Insolens navigandi, Bud. exp. [* Ἀποθαλασσόω, Eust. ad Dionys. P. p. 95. * Ἐκθαλαττόω, Strabo 1, 90. * Καταθαλαττόω, Schol. Lycophr. 712.]

Θαλασσεύω, s. Θαλαττεύω, In mari versor, ut plurimum versor; ita enim vulgo redditur, sequendo hanc exp. Gr., ἐν θαλάττῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάγω: sed pro ea malim, Mare frequento. In mari navigo, Bud. ap. Basil. ["Koen. ad Greg. Cor. 72. ad Charit. 271." Schæf. Mss. Heraclid. Alleg. c. 5. Plut. 5, 229. Thuc. 7, 12. * Ἀθαλάσσευτος, J. Poll. 1, 121. "Const. Manass. Chron. p. 9." Boiss. Mss.] Ἐνθαλαττεύω ead. signif. Bud. dici scribit. [Ælian. H. A. 9, 63. Philo 2, 430.] AT VERO a Διαθαλασσεύω s. potius ab ejus pass. voce Διαθαλασσεύομαι fit partic. διατεθαλασσευμένος pro Intervallo maris disjunctus: Alciphro (2. Ep. 3.) Μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης, Cum Glycera tanto mari, i. e. tanto maris intervallo, a me disjuncta; nam illa Athenis erat, ipse autem in Ægypto.

ΘΑΛΛΩ, λῶ, Vireo, Pullulo. Proprie plantarum est, cum germina et frondes emittunt, sicut ἀνθεῖν, cum flores, cui opp. μαραίνεσθαι et φθίνειν. Paus. Arcad. Ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. At Od. N. (245.) αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἔρση, Ros virens, i. e. virescere faciens stirpes. Improprie autem dixit Il. I. (208.) ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, pro Adipe exuberantem et succulentam, quæ, velut arbor frondibus, ita ipsa adipe vireret: sicut et Od. N. (410.) glandium esum ὕεσσι τρέφειν τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Frequentius metaph. accipitur sicut et ἀνθέω, et Lat. Vireo ac Floreo, Diog. L. Pythagora, Τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑγιεινόν· τὸ δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Idem, Καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν, Virere auroram, at occidere et deflorescere vesperam. Hesiod. Ἔ. 1, 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις· λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ: 234. Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερὲς, ii sc., qui δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας: (Ἀ. 276.) ταὶ δ' ἀγλαΐῃ τεθαλυῖαι, Venustate virentes et vernantes: εἰρήνη τεθαλυῖα, (Θ. 902.) At Od. Λ. (414.) εἰλαπίνη τεθαλυῖα, Convivium opiparum ac lætum, in quo convivarum animi quasi virent, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεῖνται, ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, Perpetuam famam consequuntur, et florenti memoria vivunt, vigent, Eorum memoria non interit. In malam quoque partem accipitur pro Pullulo, Scateo: θάλλοντα πήματα, Soph. (El. 260.) et Greg. de Chananæa, Χθὲς ἐξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμορροίᾳ· ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν· σήμερον ἀνέθαλες ἀναξηρανθεῖσα. [" Thom. M. 432. Wakef. Alc. 1106. Trach. 1089. Phil. 258. Jacobs. Anth. 6, 144. 11, 131. 217. Heyn. Hom. 5, 574. Ruhnk. Ep. Cr. 277. ad Cornel. Nep. 157. Stav. Valck. Diatr. 56. ad Phalar. 305. ad Lucian. 1, 251. Brunck. El. 951. Musgr. Bacch. 1184. Act., Jacobs. Anth. 6, 331. 7, 103. 192. Alex. Æt. 5. Cyllen. 1. ad Diod. S. 2, 549. Τεθηλυῖα, ad Paus. 408. Adj. a θάλλω formata, Græf. ad Meleagr. p. 50." Schæf. Mss.] Pro eod. dicitur ET Θαλλέω, ITEM Θαλέω, Plut. (6, 419.) Γενναῖον δὲ καὶ τὸ Λακωνικὸν, Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι. Et ap. Hes. θαλέει, i. q. θάλλει, ἀνθεῖ: et θαλέοντες pro θάλλοντες. [" Θαλλέω, Markl. Suppl. 551. Jacobs. Anth. 12, 221. Θαλέω, Ruhnk. Ep. Cr. 67. Ilgen. Hymn. 576." Schæf. Mss.] " At Θάλεω, est gen. " Ion. e Θαλῆς, pro Θαλοῦ, Thaletis, ut Πηληϊάδεω " pro Πηλειάδου. Extat ap. Plut. Solone: ap. Diog. " L. etiam Θάλητος pro eod., qui et vitam hujus phi- " losophi describit." Ἀειθαλὴς, Semper, Perpetuo virens, Diosc. [* " Ἀειθαλὲς, Sempervivum magnum, Notha 468." Boiss. Mss.] Unde θαλλῷ ἀειθαλέος κυπαρίσσου, Nicander (Θ. 564.) Ἀειθαλέων autem est gen. plur., Semper virentium. E Nonno tamen quidam citant ἀειθαλέων, tanquam partic. ab ἀειθαλέω: ut sit ἀειθαλέων Semper virens. || Reperitur vero ET ἀειθάλλουσα partic. ap. Nicandr. (Θ. 538.) Semper virens, ab ἀειθάλλω: sed potius leg. est ἀεὶ θάλλουσα, divisim. Sic ET ἀειζώων pro Semper vivens, conjunctim a nonnullis ponitur: quod dividere malim. SED ET Ἀειθαλλὴς scriptum alicubi reperitur duplici λλ, quæ tamen scriptura non placet, nisi sicubi metrum eam poscat. Formatur enim ἀειθαλὴς ex ἔθαλον aor. τοῦ θάλλω, scripto unico λ. [Ἀειθαλλέστερος, Diosc. 1, 18. Αἰεθαλὴς, pro ἀειθαλὴς, Orph. H. 7, 23. 12, 1. not., Ruhnk. Ep. Cr. 255. corrigit * ἀϊθαλής.] " Ἀθαλλὴς, Non virens ideoque " Aridus: μεμαραμμένος, κατεψυγμένος, Bud. e Plut." [Athen. 524. * " Ἀθαλὴς, Valck. Adoniaz. p. 303." Schæf. Mss.] Ἀρτιθαλὴς, Qui recens virescit, viruit, frondescit, [Meleager. " Nonn. D. 13, 85." Wakef. Mss.] Δυσθαλὴς, Difficulter, Male virescens. [" Etiam de animalibus gracili, tenui corpore, Athen. 893." Schw. Mss. I. q. δυσαυξὴς, Cratinus Hesychii. * Δυσθαλία, Infortunium, Sophron Apollonii de Pronom. p. 355. Valck. Adoniaz. p. 302.] Ἐριθαλὴς, ET Ἐριθαλλὴς, Valde virescens et pullulans. Unde ἐριθαλεῖς ap. Hes. μεγάλως θάλλοντες. Et ἐριθαλλέα cum duplici λ ap. Eund. μεγάλως θάλλουσαν: itidem et ἐριθαλλῶν in gen. plur. * πολυθάλλων. [Opp. Ἀ. 2, 490.] In VV. LL. est ET Ἐρίθαλος, ὁ, ἡ, ejusd. signif. [* Ἐρίθαλλος, Simonides Plut. Theseo 16.] AT Ἐριθαλὶς, Herbæ nomen, Hes.: eadem, ut videtur, quæ ap. Plin. DICITUR Ἐριθαλές: 25, 13. de aeizoi duobus generibus, Alterum, inquit, minusculum quod Erithales vocant, alii Trithales, quia ter floreat: alii Chrysothales, aliqui Isoetes. Εὐθαλὴς, Bene virens, pullulans, Florens. [" Thom. M. 432. Brunck. Aristoph. 2, 178. ad Lucian. 2, 335. Valck. Adoniaz. p. 303. Ruhnk. Ep. Cr. 236. 255. Toup. Opusc. 1, 9. 373. Schrader. Præf. ad Emendd. p. vi. * Εὐθάλεια, Valck. l. c." Schæf. Mss. Arcbytas Stobæi Floril. 13.] Εὐθαλέω, Bene vireo, pullulo, seu, ut Bud. interpr., Prospere et commode germino et cresco, Plut. (8, 969.) Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ — ἀποδιδόντες. Ἡμεροθαλὴς, Placide et benigne virens, pullulans, Placide virescere ac pullulare faciens: ἔαρ, Epigr. [" Nicias 7. Jacobs. Anth. 12, 80. Ruhnk. Ep. Cr. 255." Schæf. Mss. * Ἡμιθαλὴς, Anal. 2, 261. Gl. Semiviridis. * Ἱεροθαλλὴς, Orph. H. 41, 17. * Ἰοθαλὴς, Philoxenus Athenæi 409. * Νεηθαλὴς, Eur. Ion. 112. * Οἰκοθαλὴς, Timæi Lex. p. 28. * Ὀρειθαλὴς, Lycophr. 1423. * Παντοθαλὴς, Orph. H. in Apoll. 15.] Τριθαλὴς, Ter virens s. florens, pullulans: Trithales nomen herbæ, vide Ἐριθαλές. [* Χοροιθαλὴς, Anal. 2, 11.]

[* Πολυθάλμιος, Orph. H. 67, 1. cf. Βιοθάλμιος, Ζωθάλμιος.]

Θαλερὸς, Virens, Floridus. Metaph. sæpius capitur: αἰζηοὶ, Juvenes virentis ac florentis ætatis, Il. Γ. (26.: 53.) παράκοιτις. Hesiod. (Θ. 921.) θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν, ubi quidam exp. Teneram. Sed commodius θ. ἄκοιτις, quo sensu et θαλερὸς πόσις, pro ἡ ἐκ παρθενίας γαμηθεῖσα, quæ et κουριδίη ἄλοχος, Uxor virentis s. florentis ætatis, quam virginem duxeris. Plut. de Pr. Frig. Τὸ σῶμα τοῦ ζῴου μέχρι μὲν ἔμπνουν ἐστὶ καὶ θ., Quamdiu spirat et viget. Item Virescere faciens, Vivificus, θαλεροποιὸς καὶ ζωογόνος: ut accipitur ap. Hesiod. (Θ. 138.) θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα: sic γάμος, Hom. (Od. Z. 66.) At δάκρυ ap. Eund. exp. δίνγρον. Commodius tamen Uberes lacrymas ibi intelligere possumus, quæ magna ubertate ex oculis profunduntur, ut frondes ex arboribus. Sic γόος, Od. K. (457.) Dicitur et ἀλοιφὴ, Θ. (476.) quasi Pullulans et efflorescens pinguedo. At in illo, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, quidam exp. τὸ θ. τῆς φωνῆς. [" Wolf. ad Hesiod. 79. Ruhnk. Ep. Cr. 97. Toup. Opusc. 1, 188. Lucian. 1, 468. Eur. Iph. A. 39. Markl. Suppl. 62. Heyn. Hom. 5, 275. 7, 27. 389. 794. 8, 440. De lacrymis, 4, 245. Wakef. Trach. 847. Θαλεροποιὸς, Ruhnk. l. c. Wolf. l. c. * Θαλερῶπις, Jacobs. Anth. 11, 114. Toup. Opusc. l. c." Schæf. Mss. * Θαλερόμματος, Orph. H. in Aquilon. 5.]

Ἀμφιθάλλω, Circumvireo, Undique vireo, Circumfloreo: unde ἀμφιτέθηλα, in præt. med. usurpatur autem sæpe pro præs., sicut et τέθηλα pro θάλλω: Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις. [" Jacobs. Anth. 7, 323. 9, 295. 11, 308. Exerc. 2, 37." Schæf. Mss.] Ἀμφιθαλὴς, Circumviridis, Circumvirens, Circumfloridus, Circumflorens. || Patrimus et matrimus, Cui pater et mater adhuc vivunt, Il. X. (496.) Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, ubi Eust. ἀμφιθαλὴς παῖς, Utrimque virens, i. e. Felicitate fruens, utpote viventes adhuc parentes habens: at Ἑτεροθαλὴς, Cui alter horum naturalium ramorum avulsus est: secundum quem sensum et Liberi, qui non sunt ead. matre geniti, ἑτεροθαλεῖς appellantur. Hes. autem ait, ἑτεροθαλὴς, ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων· ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφότεροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς. Usus semel duntaxat hac voce Hom. dicitur: usurpavit autem post eum Plato de LL. 11. opponens orphano. Usus vero est post Plat., et Plutarchus [Numa 7.] Ἀναθάλλω, Repullulo, Regermino. Dicitur ET Ἀναθαλέω, unde fut. ἀναθαλήσω, et ap. poetas aliquando ἀναθηλήσω: Il. A. (236.) Οὐδ' ἀναθηλήσει. Bud. autem th. vult

esse ἀναθηλεῖν: ita enim scribit, Ἀναθηλεῖν, Repullulare, Regerminare, Renasci, Instaurari. Greg. Ὡς κεν ἐγειρομένοιο πυρὸς παλινάγρετον ἔλθῃ Φῶς ἀναθηλῆσαν. Apud Hes. legitur ἀναθηλήσει, ἄνω βλαστήσει, corrupta scriptura pro ἀναβλαστήσει: ut ap. Eund. ἀναθηλάσαν, ἀναβλαστῆσαν: sed fortasse ἀναθηλῆσαν scripserat. || Nove in act. signif. cum acc. citatur ex Ezech. 17, (24.) Ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, Germinare facio lignum aridum; s. potius, Regerminare. || Metaph. pro Vegetor, Vigesco, Vires reparo, Bud. e Dionys. Areop. ["Jacobs. Anth. 11, 131. Boiss. Philostr. 375. Active, T. H. ad Plutum p. 204. Ἀναθαλέω, Jacobs. Anth. 9, 268." Schæf. Mss.] Ἀποθάλλω, q. d. Deviresco, Defloresco. "Ἀπέθηλε, Defloruit. In Epigr. transitive, ἀπέθηλε "χάριν, q. d. Defloruit gratiam: pro Amisit gra-"tiam tanquam suum florem: vel Gratiæ florem "amisit." [* "Ἐκθάλλω, Theod. Prodr. 250." Elberling. Mss. * Ἐκθαλὶς, Etym. M. Schneiderus leg. censet αἰθαλίς. * Προθαλὴς, H. in Cer. 241.]

¶ Θαλλὸς, Ramus virens, Frons, Germen, Primus germinatus arboris, i. q. et θαλλία. Unde Soph. El. (421.) ἔκ τε τοῦδ' ἄνω Βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα. Od. P. (223.) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, Frondem s. Virentem ramum hœdis ferre; mirum enim in modum delectatur frondibus hoc animal. Plut. de Poem. Aud. Ἡ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἡδὲ αἶξ τὸν θ., ἡ δὲ ὗς τὴν ῥίζαν. Luc. (1, 810.) Θ. προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. Sic Plato, Ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσιόντες ἄγουσι, Frondem, Ramum virentem. Interdum additur et gen. Theocr. 4, (44.) τᾶς γὰρ ἐλαίας Τὸν θαλλὸν τρώγοντι. Gal. Διὰ θαλλῶν ἐλαίας τῶν ἀπαλῶν σκευάζεται. Aristot. H. A. 9. Θαλλοὶ τῶν δένδρων. Peculiariter vero ap. Atticos dicitur ὁ τῆς ἐλάας θαλλὸς, Frons s. Ramus olivæ, Oleagiuum germen, quo victores, aut qui festos dies agerent, coronari solebant. Æschin. (80.) Κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Ibid. Τότε μὲν γὰρ ἦν ὁ τοῦ θ. στέφανος τίμιος. Athen. (535.) Ἐστεφάνωσε τὰς Ἀττικὰς τριήρεις θ., καὶ μίτραις, καὶ ταινίαις: (276.) Ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θ., τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει, καὶ τίς ἐστιν ἑορτή. Eur. (Suppl. 10.) Ἱκτῆρι θ., Supplici ramo olivæ. Usus est ap. Lat. Colum. 11. 3. Thalli cæparum ventis prosternentur, totumque semen excutietur. Ubi intelligunt quidam Medium cæpæ stipitem. || Nom. propr. cujusdam cauponis: quem cum Nico meretrix exhausisset, per jocum Αἶξ dicta fuit, Athen. (582.) ["Markl. Iph. p. 364. Jacobs. Anth. 7, 41. Liban. 3, 8. Reisk., Brunck. Soph. 3, 438. Heyn. ad Apollod. 1165. Toup. Add. in Theocr. 396. Casaub. ad Athen. 59. Gesn. Ind. Orph. Piers. ad Mœr. 56. Timæi Lex. 136. et n. * Θάλλος, τὸ, Markl. Iph. p. 365. Jacobs. Anth. 6, 102. 12, 382. * Θαλλομανέω, Wakef. S. Cr. 1, 27." Schæf. Mss. * Θαλλοστέφανος, Chandler. Inscr. 2, 109.] Θαλλοφαγέω, Frondes comedo, Virentes arborum ramos abedo, Athen. (587.) Ὅγε Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν, ὅτι θ. τὸ ζῶον, φησὶν οὕτως, Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾷν, Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων: de qua paulo ante dicit, eam θαλλῷ χαίρειν. Θαλλοφόρος, Oleaginam frondem gestans: ut in Panathenæo festo ap. Athenienses. Xen. Σ. (4, 17.) Θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντας πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Quoniam vero illi θαλλοφόροι plerumque senes erant, factum est ut per jocum ita dicti fuerint, qui inutiles ad alia munera obeunda essent. Aristoph. Σφ. (540.) Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος Χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ. Σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν Ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις, Θαλλοφόροι καλοίμεθ'. Θαλλοφορέω, Oleaginam frondem gesto, Aristoph. Schol. ibid. refert e Dicæarchi Panath. Καὶ τὰς γραῦς ἐν τοῖς Παναθηναίοις θαλλοφορεῖν: miratur tamen, unde hoc acceperit. [* Θαλλόχρυσος, Chandler. Inscr. P. 2. N°. 4. falsa lect. pro θαλλοῦ χρυσοῦ, Schn. Lex.]

"Θαλλὶς, Hesychio μάρσιππος μακρὸς, Marsu-"pium oblongum, ap. quem legitur et Θάλλικα, "σάκους εἶδος." [Θαλλὶς σπυρὶς, Africanus Cest. p. 300. * Θάλλινα ἀγγεῖα ποιῶν, Suid. 1, 584. Legitur et ap. Hes. Θαλείας· * θαλινᾶς πήρας.] "Θαλιο-"ποιοὶ, Hesychio οἱ τὰ σκυτούμενα κιβώτια καὶ τοὺς "δερματίνους ρίσκους ἐργαζόμενοι, Qui arculas corio "obductas conficiunt et coriaceos riscos, ut Te-"rent. etiam appellat."

[* "Θαλλὼ, Jacobs. Anth. 7, 41. ad Herod. 413. Mitsch. H. in Cer. 224. Valck. Adoniaz. p. 394." Schæf. Mss. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 16.]

Θαλλία SIVE Θαλία, i. q. θαλλὸς, Diosc. 2, 75. de lacte, Τὸ δὲ αἴγειον ἧττον κοιλίας ἅπτεται, διὰ τὸ τὰς αἶγας τὸ πλέον στυφούσῃ νομῇ χρῆσθαι, δρυῖ καὶ σχίνῳ καὶ θ. καὶ τερμίνθῳ· ὅθεν καὶ εὐστόμαχον τυγχάνει. Plin. Stomacho accommodatissimum caprinum, quoniam fronde magis quam herba vescuntur. Possumus tamen hic commodius exponere Fronde oleagina. Theophr. C. Pl. 5, 1, (3.) Ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ,τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων· οὐδὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια προσηγορίας τινὰς ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία, κράδη, κλῆμα. Ubi nota θαλίαν, sicut et cetera quæ hic ponit, esse τὸ ἐσχατεῦον τοῦ δένδρου ἔχον τινὰ ἀρχὴν ἐν αὐτῷ βλαστητικὴν, Extremam arboris partem, e qua germina pullulant. Primum arboris germinatum vocat Plin.: Athen. (459.) de quodam in via sacrificante, Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, Frondesque defractas mensæ loco substernens. ["Θαλλία, Capparis, Diosc. Notha 448." Boiss. Mss.] Reperitur ET Θάλεια pro eod. Theophr. C. Pl. 3, (5, 1.) p. 161. de consitione arborum et seminum loquens, Διὰ τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχεύουσιν· οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν θ. τῶν κλάδων, ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν δύναμιν εἰς τὴν βλάστησιν, Bud. interpr. Virentem germinationem et comam ramorum: ego e Plin. non male reddi puto Primum ramorum germinatum: H. Pl. 2, (3, 3.) Ἐλαία περ' ἀποκαυθεῖσα τελείως, ἀναβλάστησεν ὅλη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ θάλεια. Taleas autem Varro et Plin. vocant Segmenta ex arbore recisa, quæ in terram depangunt et plantantur. Cato de Re Rustica c. 45. Taleas oleaginas, quas in scrobe saturus eris, tripedaneas facito. Plin. 17, 17. Taleæ e feracibus fiant arboribus: ne curvæ, neve scabræ, aut bifurcæ, neve tenuiores quam ut manum impleant: ne minores pedalibus, ut illibato cortice, atque ut sectura inferior ponatur semper. || Thallia, Festo Folliculus cæpæ.

Θάλος, εος, τὸ, i. q. ἔρνος, θαλλὸς, Eust. Planta, Stirps; Frons, Ramus virens, Germen. Od. Z. (155.) μάλα πού σφισι θυμὸς Αἰὲν ἐὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν· Il. X. (86.) οὔ σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ, Carum germen, Cara propago, ut Hector θάλος dicatur Hecubæ, quod ex ea velut germen pullularit, aut velut plantæ s. taleæ arboris, e qua excisæ sunt, soboles dicuntur, ita ipse matris, e qua ortus esset. Apud Theophr. H. Pl. 2, (2, 12.) Ἐπὶ τοῦ κοτίνου φασὶ συμβαίνειν, ὥστε, ἂν περικόπτῃς τὴν θαλίαν ἢ ὅλως μεταφυτεύσῃς, φέρειν θάλος [φαυλίας,] accipitur potius pro Fronde s. Germine, et i. significat q. θαλλὸς, θαλία, θάλεια, Eur. (Iph. T. 1101.) θάλος [θαλλὸν] ἱερὸν ἐλαί-As. ["Markl. Iph. p. 253. 365. Wakef. Herc. F. 166. Trach. 540. S. Cr. 4, 88. Jacobs. Anth. 6, 102. 119. 7, 333. 8, 139. Toup. Opusc. 1, 253. 372. Emendd. 1, 444. Heyn. Hom. 8, 353. De liberis, Valck. Phœn. p. 33. Filia, Ruhuk. H. in Cer. 23. Filius, 187.] Reperitur vero ET Θαλὸς, pro θαλλὸς, ap. J. Poll. 7. Ὁ τῆς ἀμπέλου κλάδος, κλῆμα, καὶ ὁ τῆς ἐλαίας θαλός. Et in VV. LL. e Plut. Solone, Θαλὸν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβών. Et rursum Polluci 1. τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος dicitur etiam θαλός. Eust. tamen annotat θαλὸς acutum duplici λ scribi, at penacutum unico. Et ab illo θάλος vult ESSE Ἑτεροθαλής: ac ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, Qui alterius tantum parentis θάλος sint, h. e. Qui ex iisd. parentibus orti non sint, Quorum alter parens obierit: παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι, inquit, ἑτεροθαλεῖς λέγονται: at ἀμφιθαλεῖς, Cujus uterque parens superstes. ["Const. Manass.

Chron. p. 130." Boiss. Mss. Vide Ἀμφιθαλής.] Ατ Θάλεα idem Eust. dicit esse ἀγαθὰ, ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρὸς, ejus sc. patris, cujus ipse filius θάλος, h. e. germen est: ut θάλεα hic intelligantur Omnia bona, quæ quasi virere et florere hominem faciunt. Il. X. (503.) de Astyanacte puero, Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.

"Θαλέων, Hes. affert pro τῶν πρὸς το θάλλειν ἐπι-"τηδείων, τῶν θάλλειν ποιούντων παιγνίων ἡδέων: "ambiguum an a θαλὴς, an a θάλεος." ["Θαλὴς, Heyn. Hom. 8, 353." Schæf. Mss. Suid.]

[* Εὐθαλόεις, Quint. Sm. 4, 423.]

Θάλειος, i. q. θαλερὸς, Virens, Floridus. Exp. etiam Festivus: στέφεσι, Festivis sertis, Epigr. Ubi accipi etiam potest, ut θαλερὸς, pro θαλεροποιοῖς, Quæ quasi virere et florescere homines faciunt, Quorum gestatione homines ipsi quasi virescunt. Sic etiam legitur Od. Γ. (420.) ἦλθε θεοῦ εἰς δαῖτα θάλειαν, i. e. εἰλαπίνην τεθαλυῖαν, ut alibi loquitur, Convivium opiparum, quod aut ipsum splendido apparatu quasi vireret, aut ipsos convivas quasi virere faceret: h. e. convivium lætum et festivum. Od. Θ. (98.) δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἔΐσης, Φόρμιγγος β', ἠ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. Sic Hesiod. (Ἔ. 2, 360.) θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ, Convivio florenti et hilari. Eust. e quodam Poeta, Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν, i. e., inquit, in qua ἔθαλλον ὑπερβάλλοντες τὰ εἰωθότα. Ubi bene exprimi puto, quid θάλεια ἑορτὴ vel δαὶς sit: in qua sc. στεφανίσκους ἐπὶ ὀφρύσι τιθέντες εὐώχουν, In qua coronati lætique ac hilares genio indulgebant: ut deinde generalius usurpatum sit pro Quavis festa ac hilari celebritate. "At θαλεῖον, Hesychio est κα-"θαρὸν, Purum." [Ἑορτὴ θ., Anacreon Athenæi p. 674. ἀγώνων Μοῖραν—διέποντι θ., Pind. N. 10, 99. *Θαλλεῖον, Oleæ germen, Diosc. Parab. 1, 187.] Sed et Θάλεια substantive ponitur pro δαὶς θάλεια. Pro quo Θαλία frequentius sine diphthongo, penult. brevi: utunturque eo interdum prosæ scriptt. cum poetis, pro δαὶς τεθαλυῖα, Convivium lætum et quasi florens, vel In quo coronati epulabantur. Hesiod. Ἀ. (284.) πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε Ἀγλαΐαι τ' εἶχον: Ἔ. 1, 115. Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, Conviviis floridis et lautis: 229. θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται, Rebus, quæ conviviis curæ sunt, fruuntur; Vescuntur fructibus, quibus convivia gaudent. Aristoph. N. (307.) πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται, Εὐστεφανοί τε θεῶν Θυσίαι, θαλίαι τε, Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις. Athen. videtur deducere ab ἁλίζομαι: ut sc. hæ θαλίαι dictæ sint, quoniam θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνῆεσαν, intelligens Festivas celebritates, quibus in deorum honorem solemniter conveniebant et epulabantur: Τὰς δ', inquit (40.) loquens de θοῖναι, θαλίαι et μέθαι, ὅτι θεῶν χάριν ἡλίζοντο καὶ συνῆεσαν· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, δαῖτα θάλειαν: unde ab Hes. exp. etiam πανήγυρις. Bud. quoque ap. Herod. non tantum pro Epulo, sed etiam pro Die festo et pro Feria usurpari annotat. Idipsum et Plut. innuere videtur in l. quodam, quem in Θαλιάζω ex eo proferam. Sappho ap. Athen. (463.) loquentem περὶ συμποτικῶν ὁμιλιῶν, Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν Ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς Συμμεμιγμένον θαλίαισι Νέκταρ οἰνοχοοῦσα Τούτοισι τοῖς ἑταίροις: (532.) a Pisistratidis inventæ institutæque esse θ. καὶ κῶμοι dicuntur. Plut. Lycurgo (24.) de Spartanorum institutis, Χοροὶ δὲ καὶ θ. καὶ εὐωχίαι, καὶ διατριβαὶ περί τε θήρας καὶ γυμνάσια καὶ λέσχας, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν, Chori et festivitates, ut vulgo interpr. In VV. LL. θαλία exp. Serta, Festæ frondes. || Θαλία etiam pro Florenti vitæ statu; Affluentia et deliciis, Bud. Il. I. (143.) de Oreste, Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. || Θάλεια s. Θαλία est etiam Nom. propr. unius e tribus Charitibus, Hesiod. Θ. (909.) Ἀγλαΐην τε, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινὴν, Plut. (9, 114.) Σοφὸς ἦν ὁ ταῖς Χάρισι τὰ ὀνόματα θέμενος, Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, καὶ Θάλειαν. || Est et Nomen unius novem Musarum, Plut. (8, 974.) Ἥ τε Καλλιόπη, καὶ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Θάλεια, [Θαλία:] quam rustici quoque colebant, ut plantas faceret εὐθαλεῖν. Unde est ap. Plut. (8, 968.) Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θ. οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ καὶ σωτηρίαν ἀποδιδόντες. || Nereidis cujusdam nom., Il. Σ. (39.) Γλαύκη τε, Θάλεια τε, Κυμοδόκη τε: quam ita dictam Eust. vult διὰ τὸ στοιχειακὸν ὕδατος ζωογόνον ἐν τοῖς φυτοῖς, quorum proprie est θάλλειν. || Θάλειαι ap. Cretenses οἱ λεπτοὶ τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς, οὓς ἐν θυσίαις τισὶν ἐναγίζουσιν, Athen. (658.) e Seleuco. ["Θαλεία, Casaub. Athen. 83. ad Mœr. 280. ad Od. Γ. 420. ad Herod. 665. Heyn. Hom. 5, 391. Θαλία, 556. 6, 570. Jacobs. Anth. 12, 324." Schæf. Mss.] "Θαλίη, Ion. pro θαλία: Hesychio εὐφροσύνη, "εὐδαιμονία, εὐθηνία, ἀκμή." ["Herod. 3, 27. Ἦσαν ἐν θαλίῃσι, In lautitiis erant." Schw. Mss. * "Θαλίαρχος, ad Horat. p. 23. Zeun." Schæf. Mss.] Θαλιάζω, Convivia florida agito, Sertis virentibus redimitus festiviter epulor, Festivos cœtus et convivia celebro, Plut. (8, 975.) de novem Musarum muneribus loquens, Τῆς δ' ἐπιθυμίας τὸ μὲν περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν ἡ Θ. κοινωνητικὸν ποιεῖ καὶ συμποτικὸν, ἐξ ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους· διὸ τοὺς φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιόντας ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ θαλιάζειν λέγομεν, αὐ τοὺς ὑβρίζοντας καὶ παροινοῦντας: unde discimus, cum aliqui amice hilariterque compotandi gratia conveniunt, esse θαλιάζειν Ejusmodi convivia agitare: (8, 846.) de citharœdis, Τῶν ᾠδῶν εὔφημα καὶ πρέποντα θαλιάζουσιν ἀνθρώποις ᾄδοντες. [* "Θαλειάζω, Plut. Opp. Mor. 2, 466. Wyttenb. (=7, 410. Reisk.)" Seager. Mss.]

¶ Θαλέθω, i. q. θάλλω, θαλέω, ex eoque derivatum, ut φλεγέθω a φλέγω, Od. Z. (63.) ἠΐθεοι θαλέθοντες, Il. I. (463.) πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Plut. de Niobe e poëtarum fabulis, Οὐκ ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ, βλάσταις πέκνων βριθομένα, γλυκερὸν φάος ὁρῶσα τελευτήσει, Non semper virenti ævo. Et Ionice Epigr. Ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι, Virebas s. Vernabas, pro ἐθάλεθες, ut dictum sit eod. modo, quo in 3 pers. dicitur ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε.

¶ Θηλέω, i. q. θάλλω, θαλέω, Vireo, "Germino. "Hom. Od. E. (73.) Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου "ἠδὲ σελίνου Θήλεον. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα." ["Meleager 110. et Jacobs." Schæf. Mss. Hippocr. Insomn. 5.] Ἀναθηλέω, i. q. ἀναθάλλω: ut supra ostensum est. [Il. A. 236.] Ἐριθηλὴς, Valde virens, pullulans, frondens, i. q. ἐριθαλὴς, Il. P. (53.) Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης, K. (467.) μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὀζους. [* Ἐρίθηλος, Orac. Sib. 8. p. 714. * Εὐθαλὴς, Dor. pro εὐθηλὴς, Anal. 1, 198. * Εὐθηλέω, Democritus Stobæi p. 452. Æschylus Athenæi p. 375. * Ἱεροθηλὴς, Hermann. in Orph. H. 41, 17.] Νεοθηλὴς, Nuper virens, Qui noviter viruit, pullulavit, Il. Ξ. (347.) χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Hesiod. (Θ. 576.) στεφάνους. Improprie vero dicitur in Epigr. ν. μόσχῳ, pro Vitulo recens orto s. genito, VV. LL. Et ν. παρθενικαὶ, ap. Dionys. P. pro Virginibus adolescentulis. Dicitur et Νεοθαλὴς pro eod. a θάλλω. Et ap. Eur. (Iph. A. 188.) Αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ, Pudore recens oborto. [* Πανθηλὴς, Anal. 2, 119.]

¶ Τηλεθάω, Vireo, Germino, Pullulo, i. q. θάλλω, factumque vel e θηλέω, vel e θαλέθω, idem cum θάλλω significantibus. Unde frequenter ap. Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, Virentes arbores; ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, ὕλη τηλεθόωσα. Sed et παῖδας τηλεθόωντας [-άοντας] metaph. Il. X. (423.) quemadmodum alibi φίλον θάλος, et τέκνον θαλερὸν ead. metaph. Item χαίτη s. κόμη τηλεθόωσα, Il. Ψ. (142.) Coma virens instar comæ arborum. || Apud Suid. tamen τηλεθάοντα exp. πάνυ λάμποντα: quæ exp. nescio an mendo careat. Ex Hesiodi Schol. affertur et Τηλέθω, itidem pro θάλλω s. θαλέθω. Sunt vero hæc duo vv., sc. τηλέθω et τηλεθάω, item θαλέθω et θηλέω, poetica, pro quibus prosæ scriptoribus usitatum est primitivum eorum θάλλω.

ΘΑΛΥΣΙΑ, τὰ, Primitiæ frugum, Quæ post fruges collectas et comportatas diis offeruntur, et in primis Cereri: sc. ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν, quod ipsorum beneficio omnia bene viruerunt, et ut

in posterum itidem omnia prospere revirescant: quæ a comportandis ipsis frugibus *συγκομιστήρια* etiam appellabantur. Il. I. (530.) *οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ*: i. e. *ἀπαρχὰς ἔθυσε*, secundum Eur. Theocriti Schol. dicit esse Festum, quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde et Cerealia quidam interpr. 7, (3.) *Τῷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια*. In VV. LL. sunt Festivitates, quæ cum *θαλλοῖς*, Ramis virentibus, fiunt; generaliter Omnia festa, s. potius, ut ead. LL. addunt, *αἱ ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ εὐφορίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι, καὶ ἀκροθίνια, καὶ καρπῶν ἀπαρχαί*. [" Wakef. Herc. F. 1277. Jacobs. Anth. 9, 268. Heyn. Hom. 5, 649. Bergl. Alciphr. 136. * *Θαλυσιὰς*, Theocr. 7, 31." Schæf. Mss. Sacerdos Cereris, Nonn. D. 12, 332, 20.] *Θαλύσιος ἄρτος*, Panis e novis frugibus, Panis qui e comportatis frugibus primum factus est: *ὁ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινόμενος πρωτον*, ut Athen. (114.) docet, addens *θάργηλον* etiam nominari.

ΘΑΛΠΩ, *ψω*, Foveo, Calefacio, Concalefacio. Sunt qui proprie dici putent de gallina fovente ova, cum illis incubat. De ea certe dictum non uno in loco reperio; nam pro his Varronis de columbis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat, habetur in Geop. *Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυίσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει*. Idem Varro scribit, Habeantne semen pulli, curator quatriduo postquam incubari cœperit, intelligere potest. Ubi pro his verbis, Quatriduo postquam incubari cœperit, Geop. *Μετὰ τετάρτην ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι*. Item, quod præcipit Varro, Vertere ova, ut æquabiliter concalefiant, pro quibus habet Colum., Manu ova versare, ut æqualiter calore concepto, facile animentur, in Geop. ita præcipitur, *Μεταστρεψάτω τὰ ὠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται*. Sic autem et a Basil. *ὄρνις ἐπωάζουσα* dicitur *θάλπειν*. Ex LXX. quoque affertur, Deut. 22, (6.) *Θάλπει ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὠῶν*. At Synes. dixit *τὸν σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλέον*. || Sed *θάλπεσθαι* non solum invenitur pro Calefieri, ut ap. Gal. *Παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεὶς*, verumetiam pro Fervefieri: ut *θαλφθεὶς* pro Fervefactus, in Hesiodo (Θ. 863.) *ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο Θαλφθεὶς (κασσίτερος.)* || Legi et *θάλπεσθαι ἔρωτι* metaph., ut Lat. Incendi amore, ap. quendam Tragicum: Æsch., ni fallor, [cf. Prom. 592.:] ap. quem *θάλπεσθαι ἱμέρου βέλει* ead. signif. habetur in Prom. (650.) p. 41. Sed et *μανίαι* ab Eod. dicuntur *θάλπειν* (878.) p. 53. sicut legimus ap. Lat. poetas Furiis incensus. || Item *θάλπεσθαι* pro *ἐξαπατᾶσθαι*, vide in *Συνθάλπω*. || *Θάλπω*, pro Foveo, metaph. Synes. Epist. 19. *Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον*, Fovete, Humanitate prosequimini, omnibus humanitatis officiis. Hoc autem Theocr. 14, (37.) *ἄλλον ἰοῖσα Θάλπε φίλον*, simile esse puto illi Virgiliano, ipse Neæram Dum fovet. Scio tamen alio quoque sensu *θάλπε* illud accipi posse. Vide et aliam *τοῦ* Foveo signif. in comp. *Συνθάλπω* et *Ὑποθάλπω*, item in *Θαλπωρή*. [" Mitsch. H. in Cer. 129. Jacobs. Anth. 1, 21. 6, 285. 9, 271. 10, 369. Brunck. Phil. 38. ad Charit. 437. Wakef. Trach. 1082. S. Cr. 1, 133. Huschk. Anal. 103. Heyn. Hom. 5, 272. * *Θάλπημι*, Jacobs. Anth, 6, 285." Schæf. Mss. Bacchylides Athenæi p. 39.] *Θάλψις*, Fotus, Ipsa fovendi actio, Alex. Aphr. *Θάλψεως χάριν*, Fotus gratia, Fovendi gratia. Fomentum, Bud. [* *Θαλπτέον*, Trall. 1. p. 28.] *Θαλπτήριος, ὁ, ἡ*, Fovendi vim habens, Ad fotum aptus. Apud Suid. *θαλπήρια* legitur, quem vide. [" Antip. S. 21." Schæf. Mss. * *Ἡμίθαλπτος*, Corai. in Heliod. Æth. 2. p. 90. pro vulgato *ἡμίοπτος*, Cod. Vat. *ἡμίθαλτα*.] *Θάλπος, τὸ*, Calor, Fervor, Æstus. De fervore solis ap. Lucian. Sæpe autem opp. *τῷ κρύει, ψύχει, ῥίγει*, Frigori; aut *χειμῶνι*, quod et Frigus et Hyemem signif. Auctor Axiochi, *Θάλπος ἄκαιρον ἢ κρύος*, Xen. K. Π. (1, 2, 10.) *Καὶ ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι (ἐθίζει:)* Œc. (7, 23.) *Ῥίγη καὶ θάλπη καρτερεῖν*, Philostr. Epist. *Ἡ πρὸς θ. καὶ χειμῶνα ἀντίταξις*. || Item *παραμυθία*, Hes., de qua signif. dicam in *Συνθάλπω*. *Θαλποτρεφὴς* contr. *τῷ ἀνεμοτρεφὴς*, Bud. Vide *Ἀνεμοτρεφὴς* suo loco. [* *Ἀθαλπὴς*, Nonn. D. 37, 151.] " *Ἀθαλπέως*, Sine calore s. " æstu. Hippocr. (388, 40.) *Ἐγκοιμηθῆναι τοῦ μὲν* " *χειμῶνος*, * *ἀριγέως, τοῦ δὲ θέρεος, ἀθαλπέως*. Ioni- " cum porro est hoc *ἀθαλπέως* pro *ἀθαλπῶς*, ab adj. " *Ἀθαλπὴς*, Expers caloris." " *Δυσθαλπὴς*, Calfactu " difficilis, Ægre incalescens." [Il. P. 549.] *Ἐπιθαλπὴς*, Calidus. Item *ἐπιθαλπὲς* pro *τερπνὸν*, Delectabile, Hes. [* *Εὐθαλπὴς*, Leon. Tar. 2. Quint. Sm. 4, 441. Opp. *Ἁ.* 2, 22. var. lect. * *Κακοθαλπὴς*, Hesych. 275. Phav. 223. * *Περιθαλπὴς*, Nicand. Θ. 40.] *Πυριθαλπὴς*, Ignis calorem expertus, Ab igni calens: *ὕδωρ*, Epigr. [Apoll. Rh. 4, 926. * *Πολυθαλπὴς*, Nonn. D. 14. p. 410. * " *Χλιεροθαλπὴς*, Philoxenus Athenæi 9, 77. Schw. (p. 409.)" Boiss. Mss. Cf. *Χαιροθαλπής*.]

Θαλπνὸς, Calidus, Fervidus; Splendidus, Suid. e Pind. *Ὀ.* init., *Μηκέθ' ἁλίου σκόπει Ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον κ. τ. λ.* [* " *Θαλπεινὸς*, Etym. M." Wakef. Mss.]

Θάλπις, Iris dicta, a calefaciendo et fovendo. VV. LL.

Θαλπωρὴ, Fotus, s. potius Fomentum, Hesychio inter alia et *θάλψις*. || Exp. item Calor, Tepor, Eust. in Il. Z. (411.) *οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη Ἔσται θαλπωρὴ*, vult esse *τὴν ἐν τῷ βίῳ διαγωγὴν, ζωήν*. Sed affert et aliam exp., quam illi antefero: sc. ut pro Spe accipiatur. Malim tamen aut Fiduciam, aut etiam Solatium interpretari: quæ interpr. et aliis ejusdem poetæ ll. convenire potest. Observandum est autem, nomen *θαλπωρὴν* a *θάλπω* derivatum signif. Fiduciam, ut *θάρσος* a *θέρω* deductum, sicut antea dictum est: sic vero vicissim *φόβος* appellatur *κρυόεις*: cui *φόβῳ* opponi *θαλπωρὴν* testatur et Plut. Ad quam nominis *θαλπωρὴν* derivationem respiciendo, non male etiam alicubi reddi potest Spes, cum itidem *ἐλπίσι θερμαίνεσθαι* dicat Tragicus quidam Poeta [Soph. Aj. 478.] addens tamen *κεναῖς*. Quod convenit cum illo Virgiliano, spemque fovemus inanem. Tibullus autem dixit, sed credula vitam Spes fovet, i. e. *ἐλπὶς θάλπει*, et Liv. Foveri spe. [* *Θαλπωρὸς*, Nicet. Annal. 10, 8.]

[* " *Ἀμφιθάλπω*, Lucian. Tragop. 28." Kall. Mss.] *Ἀναθάλπω*, Refoveo, Foveo, accipiendo pro simpl. *θάλπω*. Apud Basil. pro Refoveo, Foveo, Refocillo. Bud. [Philostr. * *Ἀντιθάλπω*, Joseph. B. J. 4, 4, 6. * *Ἀποθάλπω*, Manetho 5, 61.] *Διαθάλπω*, Foveo, Calefacio, in signif. *τοῦ θάλπω*. Item Expassis alis aprico r, ut aves, Bud. e Basil. [Plut. 9, 189. * *Ἐκθάλπω*, Anal. 3, 98. Synes. p. 49. * *Ἐνθάλπω*, Diod. S. 2, 52. Valck. Hipp. p. 219. * *Ἐπιθάλπω*, Ælian. H. A. 10, 35. Plut. 9, 121. * " *Καταθάλπω*, 2, 367." Wakef. Mss.] *Παραθάλπω*, itidem pro simpl. *θάλπω*. Et pass. *Παραθαλπόμενος, παραθερμαινόμενος*, Hes. [Eur. Med. 143.] At *Περιθάλπω* est Circumfoveo. [" Etym. M. Schol. Theocr. 13, 13. fin. Hesych." Wakef. Mss. " Heyn. Hom. 7, 162. Toup. Opusc. 1, 158." Schæf. Mss. * " *Περίθαλψις*, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 278." Boiss. Mss.] " *Προσθάλπω*, In- " super foveo, vel Applicatum foveo." [Joseph. B. J. 4, 3, 10.] *Συνθάλπω*, q. d. Confoveo, Concalefacio; in quo itidem vacat præp., sicut et in pass. partic. Concalefactus. Sed metaph. usurpatur ab Æsch. Pr. (685.) p. 43. *μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν*, ad verbum, Ne me foveas mendaciis; pro Ne mentiendo foveas mihi spem inanem. Sic enim reddi posse existimo; aut certe ita, Ne solari me velis mentiendo: ut eam signif. habeat *συνθάλπω*, quam et simplici *θάλπω* dat Hes. sc. *τὸ παραμυθοῦμαι*. At vero ap. Aristoph. (*Ἱππ.* 210.) *θαλφθῇ* junctum itidem dat. *λόγοις*, exp. *ἐξαπατηθῇ*, ut mox docebo. *Ὑποθάλπω*, q. d. Subfoveo, i. e. Aliquantum s. Leniter foveo, Clam foveo. || Foveo, Concalefacio, ut *ὄρνις ἐπωάζουσα* dicitur a Basil. *ὑποθάλπειν*, sicut et *συνθάλπειν*, Bud. || Sed metaph. etiam dicitur *ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι*, pro Foveri spe inani, vel Lactari spe inani, ut quidem ego interpretor; ut autem alii, pro Decipi spe: quia Suid. exp. *ἐξαπατᾶσθαι* in h. Josephi l. *Τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης εἰ παρακρατηθεῖεν, ἐπιλελῆσθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων*. Eadem vero datur exp. simplici *θάλπεσθαι* in Aristoph. (*Ἱππ.* 210.) *Ἤδη κρατήσειν, αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις*: nam hic *θαλφθῇ λόγοις* exp. *ἐξαπατηθῇ τῇ*

τῶν λόγων περιδρομῇ: item δελεασθῇ, Inescetur.

¶ Θαλπίαω, Calesco, Calefio: unde partic. θαλπιόων ap. Hom., ut dicitur βοόων, Od. T. (319.) Ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. At in VV. LL. male redditur active Calefaciens. Bud. autem interpr. etiam Fotus, Focillatus.

¶ Θαλπείω pro θάλπω, per παραγωγὴν, ut ὀκνείω, τελείω, ῥιγείω. Ita Bud. non addens e quo Gramm. hoc afferat. [Etym. M.]

ΘΑΛΥΩ, Calefacio, Uro, Incendo. Et pass. Θαλύομαι: unde θαλύεσθαι, φλέγεσθαι, Hes. [" Jacobs. Anth. 9, 268." Schæf. Mss.] Θαλύνω, Eid. θάλπειν ποιῶ. Θαλύψαι ap. Eund., quod exp. θάλψαι et πυρῶσαι, Fovere et Incendere, Urere. [Ἀκροθάλυπτα, vide Ἀκρόθαλπτα.] Θαλυκρὸς, Calidus, Fervidus, Epigr. καὶ τὸ θαλυκρὸν Κεῖνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης. Significat autem et alia multa Hesychio. ["Jacobs. Anth. 11, 62." Schæf. Mss.] Θαλυκρέονται, Eid. ψεύδονται, Mentiuntur: quæ signif. aliquam affinitatem habere videtur cum ea, quam inter alias dat voci θαλυκρὸν, sc. πανοῦργον: scimus enim mentiri esse τῶν πανούργων.

ΘΑΛΑΜΟΣ, Thalamus, Cubiculum; proprie Cubiculum uxoris et mariti: Gynæconitis, ut alii tradunt. Plut. tamen quasi diversa conjungit, Θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος. Il. I. (469.) ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Od. Θ. (277.) ἐς θάλαμον, ὅτι [ὅθι] οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, de Vulcano: Z. (15.) ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ Κοιμᾶτ'. Il. Z. (244.) In ædibus Priami sunt quinquaginta θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, in quibus filii ipsius cum uxoribus cubabant: Κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς, Duodecim alii thalami similiter constructi, in quibus generi Priami cum suis itidem uxoribus dormiebant. De quibus Virg. Æn. 2. Quinquaginta illi thalami, spes tanta nepotum. Plut. Alcib. Ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Vitruv. 6, 9. In prostadis autem dextra ac sinistra cubicula sunt collocata: quorum unum Thalamus, alterum Amphithalamus dicitur. Herodian. 3, (12, 2.) Τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας, Regii thalami s. cubiculi custodes. || Accipitur etiam pro ταμεῖον, Eust. Od. B. (337.) ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρύσος καὶ χαλκὸς ἔκειτο. || Synecd. pro Domo ipsa poni volunt Il. Γ. (174.) de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. || Pro Nuptiis, Epigr. ἔχει δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, Unam in thalamo, h. e. Primo nuptiarum die. || In navi autem θάλαμος dici potest, Ubi θαλάμιοι remigant, J. Poll. Quomodo accipitur ap. Athen. (37.) de adolescentibus ebriis, qui naufragium se facere putabant, Ὑπὸ τοῦ δέους καταβαλὼν ἐμαυτὸν ὑπὸ τοὺς θαλάμους, ὡς ἔνι μάλιστα κατωτάτω, ἐκείμην. || Improprie de Piscium stabulo dicitur ap. Aristot. H. A. 4. et de Nido hirundinis, ut VV. LL. tradunt: quo sensu θαλάμη potius accipitur. Sed et apibus tribuitur a Virg. Georg. ubi jam thalamis se composuere. De etymo dicam in Θαλάμη. [" Phryn. Ecl. 107. ad Charit. 735. Musgr. Hel. 1180. Wakef. Ion. 498. Alc. 885. 1072. Eum. 1007. Jacobs. Anth. 6, 185. 265. 7, 156. 326. 8, 75. 356. 9, 181. 293. 331. 12, 320. Stanl. Eum. 69. Heyn. Hom. 4, 472. 5, 25. 240. 259. 634. 6, 655. Musgr. Bacch. 561. Cycl. 57. Heyn. ad Apollod. 291. Theocr. 2, 136. Valck. Phœn. p. 344. Koen. ad Greg. Cor. 269. ad Lucian. 1, 309. Græv. Lectt. Hes. 569." Schæf. Mss.] Θαλαμοποιὸς, Qui thalamos fabricatur. Est et Poema Æschyli, quod sic inscribitur. J. Poll. [* Θαλαμήπολις, Sozom. Hist. Eccl. 14, 13. si lectio sana.] Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ, Qui circa thalamum versatur, s. curam ejus gerit, Cubicularius, Plut. Alex. (30.) Τῶν δὲ θ. τις εὐνούχων, οἳ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. In Epigr. θ. Κύπρι, Thalamorum præses, pronuba: θ. ἠὼς, Nonn. pro Die nuptiali. || Pro Sponso ponitur ap. Soph. Œd. T. (1208.) ut Schol. annotat. Ὦ μέγας λιμὴν ὠντὸς ἤρκεσε Παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. [Musæus 231. * Θαλαμηπολέω, Opp. K. 1, 392. Schol. Lycophr. 132. * " Θαλαμηπολία, Theod. Prodr. Amar. 458." Elberling. Mss.] Θαλαμηγὸς, ἡ, dicebatur Navis quædam. Athen. (204.) Κατεσκεύασε δὲ ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θ. καλουμένην, Navem fluvialem, quæ Thalamegus dicebatur. Utitur Suet. etiam in Cæsare (52.) Et eadem nave thalamego pene Æthiopia tenus Ægyptum penetravit. Ἀμφιθάλαμος, vide Θάλαμος. " Ἐνθαλάμια, Hesychio πλάσματα ἐκ " μήκωνος καὶ σησάμης." Ἀμφιθάλαμος, vide Θάλαμος. Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, ut ἐπιβουλὴ, Lucian. (2, 294.) Insidiæ, quæ thalamo struuntur: λόγος, Schol. Aphthon., Oratio super nuptiis alicujus. [* Εὐθάλαμος, Nonn. D. 2, 324. Ἀφροδίτη. * Ὁμοθάλαμος, Pind. Π. 11, 3.] Θαλαμήϊα δοῦρα, Ligna thalamo vel ædibus struendis apta, Hesiod. (Ἠ. 43.) ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα, Νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται. [* Θαλαμηϊὰς, unde * Θαλαμηϊάδης, Matron Athenæi p. 135.] Θαλαμεύομαι, Intra thalami parietes me contineo, Domi maneo, Bud. ex incerto Auctore, Ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἁρμόζει τὸ θαλαμεύεσθαι, καὶ μὴ συνήθεις εἶναι τοῖς πολλοῖς, Chrys. in 1. Ep. ad Rom. Παρθένον θαλαμευομένην. [Aristæn. 2. Ep. 5. * Θαλαμεύω, Heliod. 4. p. 170. Οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν.] Θαλάμευμα, Contubernium, ut VV. LL. interpr. ap. Eur. (Bacch. 120.) θαλάμευμα κουρήτων. Θαλαμεύτρια, Mulier, quæ curat ea, quæ ad thalamum et nuptias pertinent, Pronuba, i. q. νυμφεύτρια, J. Poll. [* " Ἀθαλάμευτος, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252." Seager. Mss. * Ἐνθαλαμεύομαι, Eust. ad Dionys. P. p. 476.] Θαλάμιος, Remex infimi ordinis, Eust. i. q. θαλαμίτης, Thuc. 4, (32.) p. 132. Καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐπέβαινον, ἐκ μὲν νεῶν ἑβδομήκοντα, καὶ ὀλίγῳ πλειόνων, πάντες πλὴν θαλαμίων. Θαλαμίτης, ITEM Θαλάμαξ, ακος, ὁ, pro eod. Aristoph. B. (1074.) προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, Ei, qui in inferiori navis parte remigat. Qui remigum ordo, quod aquæ esset vicinior, brevioribus utebatur remis, ideoque vilior habebatur; sedebatque ad proram, sicut θρανίτης ad puppim, medio autem loco ζυγίτης: ut Aristoph. Schol. docet: Bayf. eum secum pugnare scribit, ut qui θαλαμίτας ad proram collocet, et tamen inferioris remigum ordinis eos esse velit: ideoque solum dicit θαλαμίτην esse Eum, qui ad proram remigat. [" Θαλαμίτης, Kuster. Aristoph. 72. Tzetz. Exeg. in Il. 47, 23." Schæf. Mss. * Ἐπιθαλαμίτης, nomen Mercurii, Hesych.] Apud App. reperitur ET Θαλαμίαι i. signif. q. θαλάμιοι s. θαλαμῖται, in l. postr. B. C. Καὶ τῶν ἐρετῶν οἱ μὲν θαλαμίαι πάντες ἀπελήφθησαν, οἱ δὲ ἕτεροι τὸ κατάστρωμα ἀναῤῥήξαντες ἐξενήχοντο, ubi Bayf. leg. putat θαλάμιοι. Si tamen vitiosa est hæc scriptura, minori mutatione legi posset θαλαμῖται. Θαλαμία ὀπὴ, Foramen, per quod exeritur remus, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη, Schol. Aristoph. Ab Eod. ponitur ET Θαλαμιὰ, substantive, cum accentu in ultima, exponiturque ἡ κάτω τῆς νεὼς τρώγλη: ap. Suid. autem θαλαμία cum accentu in penult. ἡ ὀπὴ, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κώπη. Herod. 5, (33.) Τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεὸς κατὰ τοῦτο, ἔξω μὲν κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα: q. l. a Suida quoque citatur. Apud Aristoph. autem Εἰρ. (1232.) διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας, Schol. exp. διὰ τῆς ἐκβολῆς τῆς χειρὸς τῆς ἐν τῷ θώρακι. Θαλαμίδιοι κῶπαι, Suid. αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. [" Etym. M. leg. * Θαλαμιαῖος." Schæf. Mss.]

¶ Θαλάμη, Cubile: dicitur plerumque de piscium latibulis. Od. E. (432.) πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, E cubili et latibulo, Aristot. Τοῖς ὀστράκοις οἱ θηρεύοντες γνωρίζουσι τὰς θ. αὐτῶν, Plin. Præjacentibus testis cubile polyporum deprehenditur: H. A. 8. Νέμονται δὲ οἱ κάραβοι τὰ ἰχθύδια θηρεύοντες παρὰ τὰς θ., καὶ γὰρ ἐν πελάγεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, οἷοι ἂν ὦσι τραχεῖς καὶ λιθώδεις· ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ ποιοῦνται τὰς θ. Utitur et Hippocr. Οὐθὲν ὅ,τι καὶ ὕποφρον [ὕπαφρον, Foës.] καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας, i. e. καταδύσεις, Erot. Latibula. || Θαλάμαι, in naribus dicitur Ea pars, quæ et μύξαι, h. e. τὰ ἔνδοθεν τοῦ σφαιρίου, s. ἀκροῤῥινίου, J. Poll. Nares autem, Foramina et quasi canales nasi, Aristoteli sunt ὀχετεύματα. Dicuntur et θαλάμαι, desinentes in ληνόν. Cam. || At θαλαμαὶ, accentu in ultima, Fanum Castoris et Pollucis, ἱερὸν τῶν Διοσκούρων, Eust. Quod vero ad etymon tum hujus v., tum superioris θάλαμος attinet, Eust. a θάλπω derivat,